Đứa con của thời tiết

SHINKAI MAKOTO

Mỹ Trinh *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

ĐỨA CON CỦA THỜI TIẾT

Tác giả: Shinkai Makoto

Người dịch: Mỹ Trinh

Phát hành: IPM

Nhà xuất bản H ồng Đức 2021

—★—

ebook©hotaru-team

SHINKAI MAKOTO

Sinh năm 1973 ở Nagano. Là đạo diễn phim hoạt hình. Năm 2002, bộ phim ngắn *Tiếng gọi từ vì sao xa* do anh tự thực hiện đã thu hút rất nhiều sự chú ý. Sau đó các tác phẩm *Bên kia mây trời, là nơi hẹn ước, 5 centimet trên giây, Những đứa trẻ đuổi theo tinh tú, Khu vườn ngôn từ, Your Name*. lần lượt ra đời và nhận được khá nhiều giải thưởng trong nước. Tiểu thuyết do anh chấp bút, dựa trên nội dung của những bộ phim anh đạo diễn như *5 centimet trên giây, Khu vườn ngôn từ, Your Name*. cũng được đánh giá cao.

IPM xuất bản:

- 5 centimet trên giây
- Khu vườn ngôn từ
- Your Name.
- Tiếng gọi từ vì sao xa (Shinkai Makoto, Ooba Waku)
- Bên kia mây trời, là nơi hẹn ước (Shinkai Makoto, Kanoh Arata)
- Những đứa trẻ đuổi theo tinh tú (Shinkai Makoto, Akisaka Asahi)

Mở đầu
Chuyện cậu kể

Tiếng còi ngân dài dưới màn mưa tháng Ba báo hiệu phà sắp rời bến.

Rung động mạnh khi thân phà to lớn rẽ biển băng về phía trước lan từ mông lên khắp cơ thể.

Vé của tôi là vé phòng hạng hai, nằm sát đáy phà. Chuyến hải trình tiến ra Tokyo kéo dài hơn mười tiếng đồng hồ, đến tối phà mới cập bến. Đây là lần thứ hai trong đời tôi đón chuyến phà này ra Tokyo. Tôi đứng dậy, bước tới cầu thang dẫn lên boong.

"Hình như tên đó có tiền sự…"

"Nghe đâu cậu ta vẫn bị cảnh sát theo dõi…"

Sau vụ việc xảy ra tại Tokyo cách đây hai năm rưỡi, tôi bắt đầu nghe mấy lời đồn như thế ở trường. Bị nói này nói nọ cũng chẳng hề gì (thật ra tôi còn thấy đồn đại là tất nhiên), song tôi vẫn không hé răng với ai trên đảo về vụ việc xảy ra ở Tokyo hè năm đó. Tôi từng đề cập vài chi tiết, nhưng chưa bao giờ nhắc đến phần quan trọng nhất, kể cả với bố mẹ, bạn bè hay cảnh sát.

Một mực giữ riêng câu chuyện của mùa hè ấy, tôi tìm đến Tokyo lần thứ hai. Giờ tôi đã 18 tuổi. Lần này đi là để sống tại thành phố ấy. Và để gặp lại người ấy.

Cứ nghĩ đến đây là ngực tôi lại nóng ran, mặt như có lửa đốt. Tôi leo nhanh hơn để mau ra hứng gió biển.

Đặt chân lên boong, tôi liền bị gió lạnh và mưa quất mạnh vào mặt. Như muốn thu hết chúng vào người, tôi hít thở thật sâu. Gió vẫn lạnh nhưng đã nức hơi xuân. Cuối cùng cũng tốt nghiệp cấp ba… Giờ này cảm giác đó mới rộn lên trong lòng tựa bản thông báo đến muộn. Chống khuỷu tay lên thanh vịn, tôi trông về phía hòn đảo đang dần lùi xa rồi ngước nhìn vùng trời cuồn cuộn gió. Vô vàn hạt mưa nhảy múa nơi xa hút tầm mắt.

Vào khoảnh khắc ấy, tôi bỗng rùng mình, toàn thân nổi gai ốc.

Lại nữa rồi. Tôi bất giác nhắm chặt mắt, bất động. Nước mưa táp vào mặt, tiếng mưa không ngừng dội vào màng nhĩ.

Mưa vẫn rơi ở đó suốt hai năm rưỡi nay. Tựa nhịp đập con tim không thể lặng im dù có cố nín thở. Tựa đôi mắt không bao giờ chìm hẳn vào bóng tối dù gắng nhắm thật chặt. Tựa cõi lòng không cách nào bình yên dù nỗ lực trấn tĩnh.

Tôi chậm rãi thở ra và mở mắt.

Mưa.

Mưa liên tục bị hút xuống mặt biển đen thẫm, nhấp nhô như hít thở. Chẳng khác nào trời và biển bắt tay nhau, nghịch ngợm xô đẩy mặt nước. Tôi bỗng thấy sợ. Từng đợt run rẩy dâng lên từ thẳm sâu cơ thể. Tôi ngỡ mình sắp bị xé rách, sắp rã thành từng mảnh. Bám chặt thanh vịn, tôi hít vào thật sâu qua mũi. Hình ảnh người ấy lại hiện về như mọi khi. Cô gái với đôi mắt to, biểu cảm sinh động, tông giọng biến hóa liên tục và mái tóc dài buộc thành hai chùm. Rồi tôi nghĩ, "Sẽ ổn thôi." Cô ở đó. Cô đang sống ở Tokyo. Chừng nào còn có cô, tôi còn được gắn kết với thế giới.

"… Vậy nên Hodaka à, đừng khóc."

Đêm ấy, trong khách sạn ở Ikebukuro nơi chúng tôi ẩn nấp, cô đã nói thế. Tiếng mưa giội xuống trần nhà nghe như tiếng trống vọng tới từ xa. Tóc cô thơm mùi dầu gội hai đứa dùng chung, giọng nói dịu dàng như thể sẵn sàng thứ tha tất cả, làn da ánh sắc trắng xanh giữa bóng tối. Tất cả quá đỗi sống động, đến độ tôi bỗng có cảm giác lúc này mình vẫn đang ở đó.

Phải chăng chúng tôi quả thật vẫn ở khách sạn, và tôi chỉ tình cờ gặp hiện tượng kí ức ảo giác mà tưởng tượng cảnh bản thân ở tương lai đi phà? Phải chăng lễ tốt nghiệp hôm qua lẫn chuyến phà hôm nay đều là ảo giác, còn tôi thực sự vẫn nằm trên giường khách sạn? Rồi sớm mai thức dậy, mưa đã tạnh, cô vẫn ở bên tôi, diện mạo thế giới vẹn nguyên như trước giờ, và một ngày như mọi ngày lại bắt đầu?

Còi hú vang.

Không, không đúng. Tôi xác nhận xúc giác khi nắm lấy thanh vịn sắt, xác nhận mùi thủy triều, xác nhận hòn đảo dần khuất bóng nơi chân trời.

Nhầm rồi, giờ không phải buổi tối. Chuyện đã lùi xa vào quá khứ. "Tôi" đang lắc lư trên phà này là tôi thực sự. Ngẫm kĩ đi. Nhớ lại từ đầu đi. Tôi vừa nhìn màn mưa chăm chăm vừa nghĩ. Trước khi gặp lại cô, phải hiểu hết những việc đã xảy đến với hai đứa. Không, dẫu không hiểu cũng phải suy nghĩ cho cặn kẽ.

Chuyện gì đã xảy đến với chúng tôi? Chúng tôi đã lựa chọn gì? Còn tôi, sắp tới nên nói gì với cô?

Căn nguyên của mọi việc… Phải, có lẽ là hôm đó.

Ngày cô chứng kiến *hiện tượng kia* lần đầu tiên. Sự việc mà sau này cô kể tôi nghe chính là khởi đầu của tất cả.

*

Mẹ cô hôn mê suốt nhiều tháng nay.

Trong phòng bệnh nhỏ chỉ có âm báo điện từ đều đặn phát ra từ màn hình theo dõi bệnh nhân, tiếng tút dài của máy thở và tiếng mưa dai dẳng đập vào cửa sổ. Cùng với đó là bầu không khí tách biệt đặc trưng của những phòng bệnh có bệnh nhân nằm lâu ngày.

Ngồi trên ghế đẩu cạnh giường bệnh, cô nắm chặt bàn tay chỉ còn da bọc xương, dõi theo chiếc mặt nạ oxy đều đặn chuyển màu trắng mờ theo nhịp thở, đăm đăm ngắm hàng mi khép chặt của mẹ.

Dầu bị nỗi bất an đè nặng, cô vẫn một lòng cầu nguyện. Cầu cho mẹ tỉnh lại. Cầu cho gió mạnh thổi tới như vị anh hùng xuất hiện giữa lúc nguy nan, quét sạch những thứ u ám và nặng nề, bất kể u uất, lo lắng hay mây đen, rồi gia đình ba người lại có thể tươi cười sánh bước dưới trời quang.

Tóc cô chợt lay động. Tiếng nước tong tong nho nhỏ vẳng vào tai.

Cô ngẩng đầu.

Cửa sổ vốn khép chặt, vậy mà rèm vẫn khẽ đung đưa. Ánh mắt cô bị hút về phía khoảng trời ngoài khung cửa. Vầng dương đã chiếu rọi tự khi nào. Mưa chưa ngừng, nhưng một khe hở nhỏ đã xuất hiện giữa tầng mây. Những tia sáng mảnh lách qua khe hở, soi sáng một điểm trên mặt đất. Cô căng mắt nhìn. Vô số tòa nhà trải dài hút tầm mắt. Duy có sân thượng của một trong số đó bừng sáng tựa diễn viên đứng dưới ánh đèn sân khấu.

Như thể nghe ai gọi, cô chạy ào khỏi phòng bệnh.

Cô dừng bước trước một tòa nhà bỏ hoang. Các kiến trúc lân cận đều mới toanh, riêng tòa nhà phức hợp này mục nát, xám xịt như bị thời gian lãng quên. Hàng loạt biển hiệu gỉ sét phai màu, nào "Bi-a", "Cửa hàng kim khí", nào "Lươn", "Mạt chược"… treo tứ phía. Cô ngẩng đầu, nhìn qua lớp ô nhựa trong suốt. Nắng quả thật đang rọi xuống sân thượng. Liếc sang hông tòa nhà, cô thấy bãi đỗ xe nhỏ cùng cầu thang thoát hiểm hoen gỉ cũ kĩ dẫn lên sân thượng.

Hệt một vũng ánh sáng.

Leo hết cầu thang, cô sững lại giây lát, mê mẩn ngắm cảnh sắc trước mắt.

Sân thượng có lan can bao quanh, rộng chừng phân nửa hồ bơi dài 25 mét. Gạch lát nền vỡ gần hết, phủ một lớp cỏ dại xanh mướt. Ở góc sân có một cổng torii[1] nhỏ đứng im lìm như nằm trong lòng bụi cây. Nắng xuyên qua tầng mây, chiếu thẳng xuống cổng. Dưới chùm nắng, màu đỏ tươi ánh lên lấp lánh bên những hạt mưa. Đây là nơi duy nhất rạng rỡ giữa thế giới mưa phủ mờ này.

Cô chậm rãi băng qua sân, tiến về phía cổng. Cứ mỗi bước giẫm trên lớp cỏ mùa hè đẫm mưa, âm thanh loạt soạt êm tai lại vang lên cùng cảm giác đàn hồi dễ chịu. Những tòa cao ốc trắng đục vươn mình thẳng tắp sau màn mưa. Không gian ríu rít tiếng chim non. Dường như đâu đây có tổ chim. Thoảng trong đó là âm thanh tuyến Yamanote xa xôi tựa hồ vẳng đến từ thế giới khác.

Cô đặt ô xuống đất. Cái lạnh của cơn mưa ve vuốt đôi gò má mịn màng của cô. Sau cổng torii có một ngôi miếu nhỏ bằng đá, hoa tím li ti mọc kín xung quanh. Không biết ai đã đặt hai cỗ xe ngựa vong hồn[2] dùng cho lễ Obon[3] tại đó. Trông chúng như bị vùi vào vạt hoa. Một bằng cà tím, một bằng dưa chuột, đứng trên bốn que tre mảnh. Gần như vô thức, cô chắp tay, khẩn thiết cầu nguyện. Cầu cho mưa tạnh. Cô chậm rãi khép mi, vừa cầu nguyện vừa bước qua cổng. Cầu cho mẹ tỉnh lại và cùng cô bước đi dưới trời quang.

Qua khỏi cổng torii, không khí lập tức thay đổi.

Tiếng mưa ngừng bặt.

Và rồi cô mở mắt… giữa bốn bề là trời xanh.

Gió lớn thổi cô bay bồng bềnh trên tầng không cao vời vợi. Không, chính xác là cô đang rẽ gió rơi xuống. Tiếng gió hú trầm thăm thẳm chưa từng nghe trong đời cuộn xoáy xung quanh. Cứ mỗi nhịp thở ra, hơi thở lại đông trắng, lấp lánh bay lượn giữa vùng trời xanh thẳm. Vậy mà cô không hề sợ hãi, cảm giác kì lạ như thể đang mơ trong khi vẫn tỉnh táo. Dưới chân là những cột mây vũ tích trông như cây súp lơ khổng lồ trôi lơ lửng. Mỗi đám mây phải rộng đến mấy kilomet, tạo nên một khu rừng trên không tráng lệ.

Cô chợt nhận thấy sắc mây đang biến đổi. Từng đốm xanh nối nhau xuất hiện trên đỉnh những đám mây, nơi bằng phẳng như đồng bằng và tiếp giáp với không khí. Cô mở to mắt theo dõi cảnh tượng ấy.

Giống thảo nguyên quá. Những chấm màu xanh lục nhộn nhịp hiện ra rồi biến mất trên đỉnh mây, nơi mà người dưới đất chắc chắn không thể nhìn thấy. Để ý kĩ, cô còn thấy thứ gì đó bé xíu tựa sinh vật sống tập trung thành đàn khắp bốn bề.

"… Cá?"

Quần thể khoan thai uốn lượn thành hình xoáy ấy giống hệt đàn cá. Cô vừa rơi vừa nhìn không chớp mắt. Vô số cá đang bơi lội giữa bình nguyên trên mây.

Đột nhiên, ngón tay cô chạm phải thứ gì đó. Cô kinh ngạc nhìn xuống tay. Quả nhiên là cá. Những chú cá nhỏ với cơ thể trong suốt bơi qua ngón tay và tóc cô như những cơn gió có trọng lượng. Có con vây dài ve vẩy, có con tròn như sứa, có con lại mảnh dẻ như cá sóc. Bầy cá trong suốt muôn hình muôn vẻ lấp lánh như lăng kính dưới nắng. Chẳng rõ tự khi nào, cô đã bị vây giữa đàn cá trời.

Trời xanh, mây trắng, màu xanh lục lao xao, đàn cá ánh sắc cầu vồng. Cô đang hiện diện giữa thế giới trên không đẹp đẽ và kì lạ, chưa từng nghe qua mà cũng chưa từng tưởng đến. Cuối cùng, mây đen vần vũ dưới chân cô dần biến mất như thể tan chảy. Phố phường Tokyo mênh mông hiện ra dưới tầm mắt. Từng tòa nhà, từng chiếc xe, từng tấm kính cửa sổ tắm mình dưới nắng, kiêu hãnh rực sáng. Cô cưỡi gió, chầm chậm đáp xuống thành phố vừa tái sinh sau khi được mưa gột rửa. Cảm giác hợp thể lạ lùng từ từ lan đi khắp người. Bằng một dạng giác quan tồn tại trước cả ngôn từ, cô hiểu rằng mình là một phần của thế giới. Mình là gió, là nước, là xanh, là trắng, là trái tim, là nguyện ước. Niềm hạnh phúc cùng nỗi day dứt lạ

thường xâm chiếm châu thân. Và rồi, ý thức dần tan biến tựa hồ lún sâu vào tấm đệm dày..

*

"Cảnh tượng đó… Có thể những gì tớ thấy khi ấy đều là mơ…" Cô từng nói với tôi như thế.

Song đó không phải mơ. Giờ đây chúng tôi đã biết đó là thật. Sau ngày cô kể tôi nghe, hai đứa còn tận mắt chiêm ngưỡng khung cảnh tương tự một lần nữa, chiêm ngưỡng thế giới trên trời không ai biết đến.

Vào mùa hè tôi cùng cô trải qua năm ấy, trên bầu trời Tokyo, chúng tôi đã thay đổi hoàn toàn bộ mặt của thế giới.

1
Thiếu niên rời đảo

Trước tiên thử hỏi thăm trên mạng xem.

Tôi bật Yahoo! Hỏi và Đáp trên di động, vô thức quan sát xung quanh rồi mới nhập câu hỏi.

> Tôi là nam sinh lớp Mười, đang tìm việc làm bán thời gian trả hậu ở Tokyo. Có ai biết nơi nào nhận thuê mà không cần thẻ học sinh không ạ?

Ừm, chắc là được rồi. Lên tiếng ở cái thế giới ảo tàn nhẫn này, thể nào cũng bị cư dân mạng hội đồng cho xem. Nhưng thông tin tự tra cứu có hạn, lại chẳng biết nhờ cậy ai khác… Nghĩ vậy, tôi quyết định bấm nút "đăng tải", nhưng chưa kịp bấm thì loa phát thanh của phà đã réo vang.

"Dự báo sắp có mưa dữ trên biển. Hành khách trên boong vui lòng quay vềkhoang để đảm bảo an toàn. Xin nhắc lại, dự báo sắp có mưa…"

"Tuyệt!" Tôi nhỏ giọng reo. Có cơ hội độc chiếm boong phà rồi. Vừa hay đã phát ngấy căn phòng hạng hai sàn cứng ê mông, lên đó ngắm khoảnh khắc mưa rơi trước khi những hành khách khác quay lại thôi. Cất di động vào túi quần bò xong, tôi nhanh chân chạy vềphía cầu thang.

Chiếc phà ra Tokyo này có năm tầng. Phòng hạng hai ở tầng dưới cùng, tương xứng với giá vé rẻ bèo. Không những phải chịu đựng tiếng động cơ inh ỏi mà còn phải trải chiếu nằm chen chúc như cá mòi. Liếc ngang dãy phòng hạng nhất có vẻ tiện nghi, tôi leo hết hai tầng thang, bước ra hành lang bên ngoài đúng lúc những người vừa ở trên boong đổ xô quay vào khoang.

"Lại mưa."

"Đợi bao lâu mới nắng, thế mà…"

"Mùa hè mấy năm nay tệ thật, mưa suốt."

"Thì ở đảo cũng bão miết mà."

Hành khách thi nhau than vãn. Tôi cúi đầu len ngược dòng người trong hành lang hẹp, luôn miệng xin lỗi. Leo hết cầu thang cuối cùng, tôi ló ra boong. Gió mạnh liền ập vào mặt. Chẳng còn bóng người, boong phà rộng rãi sáng ngời dưới nắng. Cột cờ sơn trắng toát đứng sừng sững chính giữa như mũi tên chĩa thẳng lên trời.

Tôi phấn khởi bước trên boong phà vắng tanh, ngước nhìn trời. Những mảng mây xám xịt từ từ phủ kín khung trời trong xanh.

Tách. Một giọt mưa nhỏ rơi trúng mặt tôi.

"… Đây rồi!" Tôi bất giác hét lên.

Vô vàn hạt mưa đồng loạt xuất hiện trên cao, lăm le rơi xuống. Tích tắc sau, mưa lớn trút xối xả cùng tiếng ầm ầm inh tai. Mới đây thôi thế gian còn rực rỡ dưới ánh mặt trời mà giờ đã phủ một tầng ảm đạm như tranh thủy mặc.

"Tuyệt vời!" Có gào lớn cũng bị tiếng mưa ầm ĩ át mất, chính mình còn chẳng nghe được. Tôi càng lúc càng vui sướng. Tóc và quần áo ngấm nước nặng trịch. Hơi ẩm tràn vào tận phổi. Tôi chạy vụt đi, lấy đà bật nhảy như muốn dùng đầu húc vào bầu trời. Hai tay dang rộng, quay mòng mòng để tạo xoáy. Miệng há to hớp nước mưa. Tôi chạy như điên từ góc này sang góc khác, vận hết sức bình sinh hét vang những lời lâu nay vẫn chôn chặt trong tim. Tất cả đều bị mưa rửa trôi, không ai nhìn thấy hay nghe thấy. Bao bức bối được dịp sôi sục trong lồng ngực. Sau nửa ngày từ lúc lén trốn khỏi đảo, cuối cùng tôi cũng cảm thấy được giải tỏa hoàn toàn.

Thở dồn dập, tôi ngửa mặt trông lên màn mưa.

Thứ trên đầu tôi lúc đó là một lượng lớn nước chứ không hân là mưa.

Tôi căng mắt nhìn. Lượng nước khủng khiếp trút xuống như thể ai đó vừa lật úp một cái hồ bơi khổng lồ. Nước cuộn xoắn… như một con rồng. Nghĩ tới đây thì đùng một tiếng, tôi bị chấn động mạnh hất ngã huych xuống sàn. Dòng nước nặng nề như thác đổ trút ào ào xuống lưng. Chiếc phà rít ken két và nghiêng ngả dữ dội. *Tiêu rồi!* Vừa nghĩ thế, tôi đã trượt dài trên sàn. Phà càng lúc càng nghiêng. Trong lúc trượt đi, tôi vươn tay ra, muốn bám vào đâu đó, nhưng không thấy chỗ nào khả dĩ. *Nguy rồi, mình rơi mất…*

Đúng lúc ấy, có người bắt lấy cổ tay tôi. Cơ thể tôi dừng trượt, khựng lại. Chiếc phà cũng dần trở về trạng thái cân bằng ban đầu.

"Ôi…" Lúc này tôi mới lấy lại bình tĩnh. "Cảm ơn…"

Tình huống ngàn cân treo sợi tóc hệt cảnh phim hành động. Tôi nhìn lên người đang nắm cổ tay mình, một ông chú trung niên cao gầy, râu ria lởm chởm. Người này cười nhạt, buông tay tôi ra. Mặt trời lại ló dạng, soi sáng chiếc sơ mi dài tay màu đỏ của chú ta đến chói mắt.

"Mưa ghê thật." Chú ta lẩm bẩm, giọng điệu hờ hững như thế có thế nào cũng chẳng quan tâm.

Công nhận. Trước nay tôi chưa gặp cơn mưa nào khủng khiếp thế.

Nắng lại bắt đầu xuyên qua tầng mây, rọi xuống.

Tôi biết bài này. Nhạc cổ điển, hình như là… nhạc nền game retro nào đó. Trò điều khiển chim cánh cụt trượt trên băng và bắt cá thì phải. Đúng rồi, chốc chốc đám hải cẩu không tai và hải cẩu lông lại ló đầu lên từ mấy cái lỗ trên mặt băng để cản trở con chim. Chệch thời gian nhảy là chim cánh cụt sẩy chân ngay…

"Ái chà, món này ngon phết."

Tôi ngẩng lên. Người đàn ông trung niên ngồi bên kia bàn đang vui vẻ ăn cơm gà Nanban. Sơ mi đỏ chót bó sát. Trên gương mặt gầy là đôi mắt nhỏ một mí sùm sụp lười nhác. Râu ria lởm chởm, tóc uốn qua loa đúng chất người ưa tự do tự tại, ra dáng dân Tokyo (hơi khả ố). Miệng rộng nhồi đầy cơm, chú ta xì xụp húp xúp thịt heo rồi dùng đũa gắp thịt gà. Mắt tôi dán vào miếng thịt to phủ đầy xốt tartar ấy.

"Anh bạn không ăn thật à?"

"Vâng, cháu không đói."

Đang cười cười trả lời thì bụng sôi ùng ục, tôi đỏ mặt. Nhưng sơ mi đỏ chẳng có vẻ gì là quan tâm.

"Vậy à. Ngại quá, để cậu đãi thế này." Chú ta nói rồi nhét đầy thịt vào miệng.

Chúng tôi đang ngồi đối diện nhau trong nhà hàng trên phà. Sơ mi đỏ một mình đánh chén phần ăn xa xỉ, còn tôi phải tập trung vào nhạc nền phát trong nhà hàng hòng quên đi cái bụng rỗng. Đúng là tôi đã đề nghị mời

cơm chú ta để báo đáp ơn cứu mạng, nhưng đâu ngờ chú ta chọn suất đắt nhất (1200 yên). Nãy giờ tôi cứ nghĩ thầm, làm người lớn thì những lúc thế này phải biết ý tỏ ra khách sáo chứ. Tôi đã đặt giới hạn tiền ăn mỗi ngày là 500 yên, vậy mà mới ngày đầu đã lỗ nặng. Một mặt than thầm, mặt khác tôi vẫn cố gắng đối đáp đúng phép lịch sự.

"Ấy, chú đừng khách sáo. Chú đã cứu cháu trong lúc nguy cấp mà…"

"Ờ ha." Sơ mi đỏ liền tiếp lời, trỏ đũa về phía tôi. "Lúc nãy nguy cấp thật. À…" Chú ta nhìn chăm chăm vào khoảng không, ra vẻ đăm chiêu rồi từ từ nở nụ cười toe toét. "Đây là lần đầu tiên tôi cứu mạng người khác đấy!"

"… Vâng." Tôi có dự cảm chẳng lành.

"Hình như chỗ này bán cả bia nhỉ?"

… Cháu đi mua nhé?" Tôi đầu hàng, đứng dậy.

Mòng biển đồng thanh kêu vang trời.

Đứng trên hành lang bên hông phà, tôi nâng niu gặm món lương khô Calorie Mate thay cho bữa tối, ngẩn ngơ trông theo đàn chim biển bay lượn thoải mái ở khoảng cách rất gần, tưởng vươn tay ra là với tới.

"Bị người lớn bòn rút cơ đấy…"

Bia tươi ngốn tận 980 yên. Vừa phải thôi chứ. Đắt gì mà đắt ghê thế. Mới ngày đầu bỏ nhà đi mà tôi đã tiêu mất tiền ăn của bốn ngày cho ông chú lạ hoắc. "Tokyo thật đáng sợ…" Tôi thấm thía nhủ thầm. Ăn xong, tôi nhét vỏ Calorie Mate vào túi, lấy di động ra, mở Yahoo! Hỏi & Đáp lần nữa để đăng tải câu hỏi ban nãy. Dù gì vẫn phải có việc làm. Tôi đặt hi vọng vào câu trả lời hay nhất…

Bỗng một hạt mưa nhỏ rơi "tách" xuống màn hình điện thoại. Tôi ngẩng đầu nhìn. Mưa lại rào rạt rơi. Bên kia màn mưa là hình ảnh Tokyo về đêm đang bắt đầu lên đèn. Cầu Rainbow được chiếu sáng rực rỡ chậm rãi hiện ra như khúc dạo đầu của một trò chơi.

Giây phút đó, cơn giận với ông chú xa lạ và nỗi bất an về tiền bạc biến sạch khỏi tim tôi. Cuối cùng cũng tới nơi. Tôi run lên phấn khích. Cuối cùng đã đến. Từ đêm nay trở đi, tôi sẽ sống giữa Tokyo rực sáng. Tim tôi đập nhanh hơn bởi không thể kìm nén nỗi háo hức tột độ trước những gì sắp diễn ra tại thành phố này.

"Anh bạn, cậu ở đây à?"

Nghe giọng nói vô tư đó, tâm trạng phấn khích của tôi bỗng chốc xẹp xuống như quả bóng xì hơi. Tôi quay đầu lại đúng lúc sơ mi đỏ bước ra hành lang. Chú ta vừa uể oải vặn cổ vừa cảm thán "Cuối cùng cũng đến nơi", mắt hướng về ánh đèn đô thị.

"Cậu là dân đảo đúng không? Ra Tokyo làm gì?" Chú ta đến đứng cạnh tôi, lên tiếng hỏi.

Tôi giật thót, đáp lại bằng câu trả lời bịa sẵn, "À… Cháu ra nhà họ hàng chơi."

"Vào ngày thường hả? Không phải đi học à?"

"A, ờ… thì… Trường cháu nghỉ hè sớm…"

"Hà hà."

Cười cái gì mà cười.

Sơ mi đỏ săm soi mặt tôi không nể nang, cứ như mới phát hiện loài côn trùng hiếm lạ nào đó. Tôi lảng đi, né tránh cái nhìn ấy.

"Mà thôi, nếu gặp rắc rối ở Tokyo…" Nói đoạn, chú ta chìa ra một mảnh giấy nhỏ. Là danh thiếp. Tôi nhận lấy theo phản xạ. "Cứ liên lạc với tôi bất kì lúc nào. Đừng ngại."

Vừa đọc hàng chữ "Suga Keisuke, CEO Công ty TNHH K&A Planning", tôi vừa đáp thầm trong bụng, mắc mớ gì phải liên lạc với ông.

*

Trong mấy ngày sau đó, tôi còn phải lẩm bẩm câu "Tokyo thật đáng sợ" thêm không ít lần. Nhiều lần bị tặc lưỡi khó chịu, nhiều lần đổ mồ hôi lạnh, nhiều lần ngượng chín người.

Thành phố này quá rộng lớn, phức tạp, khó hiểu và lạnh lùng. Tôi lạc ở ga, lên nhầm chuyến tàu, đi đâu cũng va trúng người, hỏi đường thì chẳng ai đáp, im im thì lại bị mời mọc mấy thứ kì quái, không dám vào cửa tiệm nào ngoài cửa hàng tiện lợi vì sợ, ngạc nhiên khi thấy mấy đứa mặc đồng phục tiểu học một mình di chuyển từ chuyến tàu này sang chuyến tàu khác. Mỗi lần như vậy, nhìn lại mình, tôi đều muốn khóc.

Lặn lội tới được Shinjuku để tìm việc làm thêm (không hiểu sao tôi cứ cảm thấy Shinjuku chính là trung tâm của Tokyo), tôi đụng phải mưa rào, người ướt như chuột lột. Dốc hết can đảm bước vào quán cà phê manga để

lấy chỗ tắm rửa thì lại bị nhân viên tặc lưỡi càu nhàu rằng đừng có làm ướt sàn. Dù vậy, tôi vẫn chọn quán cà phê làm nơi trú ngụ tạm thời, dùng chiếc máy tính hôi rình trong gian phòng cá nhân lên mạng tìm việc làm, nhưng chẳng thấy nơi nào tuyển người mà không cần giấy tờ tùy thân.

Câu trả lời trên Yahoo! Hỏi & Đáp toàn kiểu "Đừng có đùa giỡn với công việc", "Bỏ nhà đi bụi chứ gì :)))", rồi "Vi phạm Luật Lao động đấy. Chít đi." Lần tìm trong hàng đống câu mắng nhiếc, rốt cuộc tôi cũng thấy mẩu tin "Làm phục vụ trong nhà chứa thì không cần giấy tờ đâu". Tôi liền mày mò tra cứu, cuối cùng hẹn được lịch phỏng vấn với vài quán. Nhưng khi đến nơi, tôi lại bị gã đàn ông trẻ tuổi có vẻ bặm trợn nạt nộ, "Không có giấy tờ thì lý gì tao lại thuê mày, định giỡn mặt với quán tao hả?" Tôi mếu máo bỏ về. Thật ra tôi đã khóc một chút vì quá sợ hãi.

Thời gian thấm thoắt trôi, chớp mắt đã năm ngày.

Không xong rồi. Cứ đà này thì nguy. Trong gian phòng nhỏ hẹp ở quán cà phê manga, tôi xem xét tập ghi chú dùng thay cho sổ chi tiêu. Gói qua đêm ở đây giá 2000 yên, hơn nữa từ khi rời đảo đến nay tôi đã tốn hơn 20.000 yên cho đi lại và ăn uống. Giờ tôi mới tự thấy tức giận với sự nông cạn của mình một tuần trước, khi cho rằng 50.000 yên "chi phí" đi bụi là món tiền lớn gần như vô tận.

"Được, chốt vậy đi!" Tôi nói và đóng bộp tập ghi chú lại. Cùng đường bí lối thì phải chơi liều thôi. Tôi bắt đầu nhồi mớ hành lý ngổn ngang khắp phòng vào ba lô. Phải rời khỏi quán cà phê này. Phải tiết kiệm. Tôi sẽ không ở trọ cho đến khi tìm được việc làm. Đang là mùa hè, ngủ tạm dăm ba ngày ngoài trời cũng được. Tranh thủ lúc quyết tâm chưa vơi đi, tôi nhanh chân bước ra khỏi quán. Chiếc ti vi treo trên bức tường sau lưng lạnh lùng thông báo, "Lượng mưa lớn ở phạm vi cục bộ trong năm nay đã vượt xa năm ngoái, vốn là năm được nhận định là nhiều mưa nhất trong lịch sử quan trắc. Dự báo lượng mưa sẽ tiếp tục tăng cho đến tháng Bảy. Khi ra ngoài, người dân ở cả vùng núi, ven biển và khu vực nội thành đều phải hết sức lưu ý…"

Chỉ có đình nghỉ mát trong công viên và mái che dưới chân cầu vượt là thích hợp để trú mưa và ngủ qua đêm, nhưng luôn có người đến trước. Tôi đeo ba lô nặng trịch chứa tất cả tài sản dưới lớp áo mưa, lang thang trên

đường đã hơn hai tiếng đồng hồ. Nơi tiện nghi và có thể ở lâu như trung tâm mua sắm, hiệu sách, hàng CD thì qua 9 giờ tối đã đóng cửa. Ngồi bên tường nhà ga hay cửa hàng điện gia dụng thì vừa ghé đến là bị cảnh sát hỏi thăm ngay. Cho nên chỉ còn nước tìm chỗ trú trên đường, nhưng cũng chẳng thấy. Tôi lại sợ không dám đi quá xa ga nên kết cục cứ loanh quanh mãi một chỗ. Đây đã là lần thứ tư tôi băng qua cổng chào phố Kabuki đèn hoa rực rỡ. Mệt lử vì đi nhiều, chân tê cứng. Bên trong áo mưa hầm hập mồ hôi, vô cùng bí bức. Bụng thì cồn cào không chịu nổi.

"Cậu này, nói chuyện chút được không?"

Đột nhiên bị vỗ vai, tôi quay đầu lại, thấy một viên cảnh sát đứng trước mặt.

"Khi nãy cậu cũng đi qua đây phải không?"

"Vâng…"

"Cậu làm gì vào giờ này vậy? Học sinh cấp ba à?" Tôi sợ xanh mặt.

"Đợi đã!"

Tiếng quát cất lên sau lưng. Trước khi kịp suy nghĩ, tôi đã chạy vụt đi. Không một lần ngoái đầu, tôi dốc hết sức len qua dòng người đông đúc. Đụng trúng ai đó là lại nghe tiếng mắng chửi. "Đau đấy!" "Đừng có giỡn!" "Ranh con, đứng lại!" Tôi vòng qua hông một rạp chiếu phim lớn, theo bản năng chạy đến nơi vắng ánh đèn đường. Tiếng người dần lùi xa.

Coong coong!

Đang ngồi thu lu thì thoáng nghe tiếng vỏ lon làn dưới đất, tôi ngẩng đầu… Và bắt gặp đôi mắt tròn màu xanh lá đang phát sáng trong bóng tối. Đôi mắt của một con mèo con gầy trơ xương, lông xơ xác. Chỗ này cách đường lớn khá xa, cạnh một dãy nhà liền kề với mái hiên thấp. Hàng loạt quán ăn đã tắt đèn nằm san sát, lối ra vào đều không lắp cửa. Tôi đang ngồi trên lối vào chật hẹp của một trong số đó, không nhớ bản thân bắt đầu gà gật từ bao giờ.

"Mèo con, lại đây." Tôi nhỏ giọng gọi. Con mèo khào khào kêu "meo" đáp lại. Có thế thôi mà sống mũi tôi đã cay cay, cảm giác như lâu lắm rồi mới được trò chuyện đúng nghĩa. Tôi móc thanh Calorie Mate cuối cùng trong túi, bẻ đôi, chìa một nửa ra trước mặt nó. Bé mèo nghển mũi ngửi

ngửi. Tôi đặt mẩu lương khô xuống đất, nó liền nhìn tôi một chốc như tỏ ý biết ơn rồi bắt đầu ăn ngấu nghiến. Con mèo đen tuyền như được cắt ra từ màn đêm, riêng viền mũi và bàn chân lại trắng, trông như đeo khẩu trang và mang tất. Tôi nhìn nó và bỏ nửa thanh Calorie Mate còn lại vào miệng, chậm rãi nhai.

"… Tokyo thật đáng sợ, nhỉ."

Con mèo cắm cúi ăn, không tiếp lời.

"Nhưng tao không muốn về… Tuyệt đối không."

Nói rồi tôi lại vùi mặt giữa hai đầu gối. Tiếng nhai nho nhỏ của con mèo, tiếng mưa gõ xuống mặt đường nhựa và tiếng còi xe cứu thương đằng xa hòa với nhau, dội vào tai. Cơn đau nhức ở chân vì cuốc bộ liên tục cuối cùng cũng dịu bớt. Tôi chìm vào giấc ngủ chập chờn lần nữa.

"Á, có người kìa!"

"Thật hả? Đúng ha!"

"Trời, thằng nhóc đang ngủ hả?"

Là mơ à? Không, ai đó đang đứng trước mặt tôi…

"Này cậu!"

Nghe giọng nói to khỏe cất lên trên đầu, tôi giật mình choàng tỉnh. Một người đàn ông tóc vàng mặc vest, đeo khuyên tai đang lạnh lùng nhìn xuống. Lối vào tối tăm lên đèn sáng trưng tự lúc nào. Hai cô gái mặc trang phục hở bạo phần vai và lưng đứng cạnh gã. Con mèo thì không thấy đâu nữa.

"Tìm tôi có việc hả?"

"Xin… xin thứ lỗi!" Tôi vội vàng đứng dậy, cúi đầu chào rồi định bước qua gã thì chợt mất thăng bằng. Hóa ra gã vừa dùng mũi chân đá vào cổ chân tôi. Trong lúc nguy cấp, tôi chộp lấy cái thùng rác cạnh máy bán hàng tự động. Kết cục, tôi ngã nhào xuống mặt đường nhựa ướt mưa cùng cái thùng. Nắp thùng rác bật mở, vỏ lon văng đầy đường kèm tiếng động chói tai.

"Ấy chết, cậu có sao không!?" Một cô gái hỏi.

"Kệ cậu ta." Tóc vàng đeo khuyên khoác vai cô gái. "Nói tiếp chuyện ban nãy. Anh cam đoan là sang quán anh kiếm được nhiều hơn. Vào trong

nghe anh giải thích rõ hơn nhé?" Thế rồi không buồn liếc tôi lấy một cái, tóc vàng đeo khuyên đẩy hai cô gái cùng khuất dạng vào bên trong tòa nhà.

"Của nợ gì đây, vướng chân quá!" Một cặp tình nhân tặc lưỡi rõ to, đá văng vỏ lon rỗng và băng qua tôi, lúc ấy đang ngồi bệt dưới đất.

"Xin lỗi…!" Tôi luống cuống dựng thùng rác về chỗ cũ, bò cả tứ chi trên mặt đường ướt nhẹp, hì hụi nhặt lon rỗng lăn tứ tung. Trong đống rác không chỉ có vỏ lon mà lẫn cả vỏ hộp cơm và rác hữu cơ. Người đi đường khó chịu ra mặt. Tôi muốn thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt, mà muốn thoát thì phải dọn thật nhanh. Do đó tôi dùng luôn tay trần nhặt cơm nắm và gà rán ăn thừa ngấm nước nhão nhoẹt. Nước mắt chan mưa lăn dài trên má.

Giữa chừng, tôi bắt gặp một chiếc túi giấy nặng là lạ trong đống rác. Nó to cỡ quyển sách khổ A5, quấn chặt trong băng dính vải.

Roạt.

Tôi gỡ băng dính. Chiếc túi giấy ướt mưa toạc ra, vật bên trong rơi xuống đất. Tiếng kim loại nặng nề vang khắp tiệm. Tôi vội đưa tay xuống chân.

"Ớ!?"

Vật ấy giống hệt súng. Tôi liền chộp lấy, nhét vào ba lô. Cảm giác mát lạnh chẳng lành vương trên tay. Tôi dáo dác nhìn tứ phía.

Tôi đang ở quán McDonald's mở cửa 24/24 nằm giữa nhà ga tư nhân và tiệm pachinko[4]. Đây là chốn thân thuộc mà tôi đã ghé qua vô số lần, cũng gần quán cà phê manga tôi từng trọ. Chuyến tàu cuối ngày đã xuất phát, quán lác đác người, hầu hết đều im lặng cắm mặt vào màn hình điện thoại. Chỉ có hai cô gái đang nói chuyện với nhau.

"Mỗi tớ đơn phương, càng ngày càng thích anh ấy… Còn anh ấy toàn xem tin nhắn mà chẳng thèm trả lời…"

Tâm sự của hai thiếu nữ loáng thoáng truyền đến qua ngữ điệu hết sức trầm trọng. Không ai nhìn sang phía này cả. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

"Đồ chơi thôi mà." Tôi tự nhủ thành tiếng.

Dọn hết mớ vỏ lon, vào nhà vệ sinh công cộng rửa tay cho yên tâm, tôi mới sực nhớ ra, bèn tìm tới đây. Chỉ gọi một bát xúp thì chắc người ta

không cho ở đến sáng đâu, nhưng tôi vẫn muốn tìm nơi có thể an tâm nghỉ chân, chí ít là đến khi đủ sức đi tiếp.

Xốc lại tinh thần xong, tôi ngồi xuống ghế, thả lỏng cái hông rã rời. Lục túi quần bò, tôi lôi ra mảnh giấy nhỏ nhàu nát, đặt lên bàn.

Suga Keisuke
CEO Công ty TNHH K&A Planning

Tấm danh thiếp sơ mi đỏ đưa tôi lúc ở trên phà có in một dòng địa chỉ nhỏ. Phố Yamabuki, quận Shinjuku, Tokyo. Shinjuku? Tôi thử nhập địa chỉ vào Google Map. Đi xe buýt nội đô từ đây đến đó mất hai mươi mốt phút. Gần hơn tôi tưởng.

Tôi bưng bát xúp giấy bằng hai tay, nâng niu húp miếng cuối cùng. Ngoài cửa sổ, màn hình ti vi công cộng to tướng phát sáng nhập nhòe dưới mưa. Tiếng huyên náo của phố Kabuki thoáng vọng đến từ bên kia cửa sổ như âm thanh rò ra từ tai nghe.

Tôi cân nhắc. Nếu đến đó, mình sẽ được gì? "CEO" là từ chỉ giám đốc thì phải… Hay nhờ chú ta giới thiệu việc làm thêm? Nhưng công ty của hạng người ăn chực học sinh cấp ba đời nào làm ăn chân chính…

Ấy khoan, dù sao cũng là giám đốc, kiểu gì chú ta chẳng đãy tiền? Vậy mà lúc đó xơi không một bữa 2180 yên! Giờ tôi mới thấy ứa gan. Tự dưng đi đãi giám đốc! Phần cơm gà Nanban thì thôi, coi như quà tạ lễ. Nhưng 980 yên tiền bia thì không thỏa đáng tí nào. Có nên kể rõ sự tình và xin lại tiền bia? Hơi vô sỉ, song được cái này mất cái kia, phải chấp nhận thôi. Biết đến tình cảnh túng quẫn của tôi, có khi chú ta còn sốt sắng trả tiền ấy chứ.

Có điều… Tôi úp mặt xuống bàn.

Làm thế thì dơ hết chỗ nói. Quả thật chú ta đã cứu tôi, bia cũng do tôi chủ động mời. Lẽ nào tôi đến Tokyo chỉ để làm chuyện hẹp hòi như thế? Không tiền, không chỗ ở, không mục đích, bụng đói cồn cào, rốt cuộc tôi đang làm gì ở đây? Tôi đã trông mong điều gì mà quyết định đặt chân đến Tokyo?

Hôm ấy, tôi đã điên cuồng phóng xe đạp hòng xua đi cơn đau do bị đánh. Hình như hôm ấy đảo cũng có mưa. Mây đen lừng lững trôi đầy trời, song vẫn chừa ra vài khe hở cho nắng rọi xuống. Tôi chạy theo ánh sáng đó. Cật lực đạp xe trên con đường ven biển, tôi muốn bắt kịp, muốn tiến vào vùng sáng ấy. Nhưng khi tưởng chừng đã đuổi kịp, tôi lại bị rìa vách đá chặn đứng, còn chùm nắng cứ lùi xa, xa mãi ngoài khơi.

Chính khoảnh khắc ấy, tôi đã hạ quyết tâm. Rằng một ngày nào đó phải bước vào vùng ánh sáng kia.

Gió nhẹ từ đâu thổi đến khẽ lay tóc tôi. Không phải gió phát ra từ máy lạnh, mà là gió thật, phảng phất mùi cỏ của phương trời xa thẳm. Nhưng sao ở nơi này lại… Tôi ngẩng mặt khỏi bàn.

Trước mắt là hộp Big Mac[5].

Tôi kinh ngạc quay đầu.

Một cô gái mặc đồng phục McDonald's đứng đó. Cô đeo tạp dề đen bên ngoài sơ mi xanh lam đậm, đầu đội mũ lưỡi trai màu ghi, tóc buộc thấp thành hai chùm. Chắc cô trạc tuổi tôi. Đôi mắt đen láy với đồng tử to tròn toát ra vẻ không vừa lòng khi nhìn xuống tôi.

"Xin lỗi, đây…" Tôi nói, hàm ý không gọi món này.

"Cho cậu đấy, giữ bí mật nhé." Giọng cô êm như hương thơm loài hoa nhỏ.

"Hả? Nhưng tại sao…"

"Ba ngày nay cậu toàn ăn tối thế kia còn gì." Mắt nhìn bát xúp của tôi, cô đáp, ra chiều trách móc rồi rảo bước bỏ đi.

"Ơ, đợi đã…"

Cô ngoảnh lại, như thể dịu dàng ngăn lời tôi định nói. Đôi môi mím chặt bất thần giãn ra, cô cười khẽ. Tức thì, tôi có cảm giác cảnh sắc xung quanh được tô sắc thắm như tắm dưới ánh nắng xuyên qua cụm mây. Cô không nói gì, quay lưng chạy nhanh xuống lầu.

"…" Tôi đơ ra, dễ chừng mười mấy giây mới bừng tỉnh. Hộp Big Mac khiêm tốn nằm gọn trên bàn như một món quà đặc biệt. Tôi mở hộp. Mùi thịt thơm phức bay ra, bên trong là chiếc bánh mì mềm dày cộm phồng to, cầm nặng trĩu. Phô mai và xà lách bóng loáng thò ra từ giữa những lát thịt bò.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là bữa tối ngon nhất trong quãng đời mười sáu năm của tôi.

*

"Ôi không, đến điểm dừng mất rồi! Khi nào tớ có thể gặp cậu nữa vậy?"

"Ngày kia được không? Hôm đó tớ có buổi tập, nhưng chiều thì rảnh."

"Hay quá! Đúng lúc tớ muốn ghé thử một quán cà phê trên Tabelog[6]. Tớ đặt bàn trước nhé!"

Xế trưa, tôi đang ngồi trên xe buýt nội đô.

Cuộc đối thoại sến súa nọ cứ vọng vào tai suốt từ nãy đến giờ. Tiếng nói vang lên từ dãy ghế phía sau. Tôi ngại không muốn quay lại, bèn ngó ra cửa sổ. Vừa ngâm nước mưa vẽ nên vô số hình thù trên mặt kính rồi chảy về sau, tôi vừa cảm thán. Hóa ra các cặp tình nhân nói chuyện với nhau thế này thật.

Tôi vẫn chưa hình dung nổi vì sao phải dùng đến ứng dụng ăn uống, nhưng quả nhiên dân thành phố rất hay xem mấy ứng dụng như Tabelog. Quán cà phê mà cũng đặt chỗ trước.

Tôi nhìn màn hình di động. Chấm xanh biểu thị vị trí hiện tại đang từ từ tiến gần tới lá cờ màu đỏ ở đích đến. Mười phút nữa là tới nơi. Không hiểu sao tôi bỗng thấy căng thẳng.

Chuông báo kêu "tinh tinh", màn hình cạnh ghế lái hiển thị dòng chữ "Xe đỗ". Giọng nói vui vẻ nọ cất lên, "Gặp sau nhé, Nagi!"

Tôi kinh ngạc khi nhìn kĩ cô bé tóc ngắn vừa xuống xe. Ra là học sinh tiểu học, lưng đeo cặp chống gù đề bốn chữ "An toàn giao thông". Thật hả trời? Tokyo quả là khủng. Đến đám nhóc cấp một cũng dùng Tabelog.

"A, may quá!" Một cô bé cấp một khác có mái tóc dài bước lên xe, thế chỗ cô bé tóc ngắn. "Tớ đoán sẽ gặp cậu mà, Nagi!" Cô nói và vui vẻ chạy xuống hàng ghế sau. Tôi bất giác nhìn theo.

"Lạy hồn!"

Người mặc quần lửng bắt tréo chân ngồi ở ghế sau rành rành là một cậu nhóc mới chừng 10 tuổi.

“Chào Kana.” Cậu tao nhã vẫy tay chào cô bé đang chạy lại gần, mỉm cười đỡ lấy cặp cho cô như hộ vệ. Tóc bob mềm mại, mắt hạnh mảnh dài, đường nét khuôn mặt còn non nớt nhưng cực kì hài hòa, trông như hoàng tử. Chẳng lẽ ở mỗi trạm dừng cậu lại có một cô bạn gái? Xe lăn bánh, tôi rời mắt khỏi cả hai. Màn tán tỉnh lại vang lên sau lưng.

“Kana, cậu uốn tóc à?”

“Cậu nhận ra sao? ừ, tớ có uốn qua. Cả ngày hôm nay chẳng ai để ý mà cậu lại nhìn ra. Nagi có khác! Cậu thấy thế nào, hợp không?”

“Hợp lắm! Rất đáng yêu. Trông chững chạc như học sinh cấp hai ấy.”

Cô bé vui sướng cười vang khiến tôi muốn sởn cả da gà, không nghe nổi nữa.

Học sinh cấp một mà có đến mấy bạn gái, chưa kể bạn gái còn chủ động đặt chỗ trong quán cà phê trên Tabelog. Cái gì của mình thì từ đầu đã là của mình, ví dụ điển hình cho khái niệm vốn văn hóa[7] đây mà.

Tokyo quá khủng… Tôi lẩm bẩm khi bước xuống trạm dừng, sau đó giương ô, lần theo Google Map mà dấn bước trên con phố buôn bán mang dáng dấp đô thị vùng trũng. Rẽ phải theo chỉ dẫn của Google, bầu không khí đột ngột thay đổi. Một loạt công ty in ấn nhỏ nằm thành dãy dọc đoạn đường dốc. Tôi ngửi thấy mùi mực thoang thoảng lẫn trong mưa.

“Đúng chỗ rồi nhỉ?”

Tọa lạc tại địa chỉ trên danh thiếp là một tòa nhà khiêm tốn kiểu cửa hiệu. Biển hiệu bằng vải bạt đậm dấu ấn thời Chiêu Hòa đề chữ “Đồ ăn vặt” đã chớm phai màu. Tôi đối chiếu địa chỉ trên danh thiếp và Google Map lần nữa. Khớp rồi mà. Nhìn kĩ biển hiệu mới thấy tên tiệm bị che lỗ chỗ bằng băng dính vải. Tấm bạt, dòng chữ lẫn băng dính đều đã sờn rách nên lúc liếc qua tôi không để ý. Hóa ra chỗ này không còn là tiệm đồ ăn vặt. Một tấm bảng kim loại gỉ sét gắn trên hàng rào bên vệ đường ghi “Công ty TNHH K&A Planning”, cạnh tên công ty là mũi tên hướng xuống. Ngó xuống chân, tôi thấy tầng bán hầm của tòa nhà cùng một cánh cửa ở cuối cầu thang bê tông hẹp.

Xem ra đây đúng là công ty. Nhưng tôi băn khoăn không biết nên làm gì tiếp. Chẳng thấy mùi tiền đâu, chỉ thấy rõ đáng ngờ. Thế mà tự xưng là

CEO… Tuy nhiên, giờ có nản cách mấy cũng chẳng còn con đường nào khác. Tôi hạ quyết tâm, thu ô rồi bước xuống bậc thang rộng chưa tới một mét.

Cạch.

Tôi bấm chuông nhưng không nghe động tĩnh gì. Áp tai vào cửa, tôi nhấn nút lần nữa. Vẫn im lìm. Chắc chuông hỏng rồi. Tôi gõ cửa. Không ai trả lời. Tôi vặn thử nắm đấm. Cửa liền mở toang.

"Xin lỗi, tôi là Morishima đã gọi điện hẹn trước!"

Tôi dòm vào trong. Vài tiếng trước tôi có gọi đến số điện thoại trên danh thiếp, chính sơ mi đỏ đã bảo tôi đến luôn, chú ta đang chờ. Dè dặt bước vào, tôi thấy ngay một quầy bar nhỏ, nhưng quanh đó lại chồng chất sách báo, giấy tờ, thùng các tông, ngoài ra còn có chai rượu, tờ rơi quảng cáo của quán ăn, quần áo… vứt tứ tung. Không giống cửa tiệm hay nhà ở, cũng chẳng ra dáng văn phòng. Ấn tượng chung mà nơi này mang lại chính là "sao cũng được".

"Chú Suga, chú có đó không ạ?" Tiến thêm vài bước, tôi dừng mât ở chiếc sofa trong góc gian phòng được ngăn ra bằng rèm hạt cườm. Ai đó đang cuộn mình trong chăn. "Chú Suga?"

Đôi chân dài trắng nõn thò ra khỏi sofa. Tôi lại gần xem thử. Người này mang xăng đan cao gót đế cứng, móng chân sơn màu xanh dương bóng loáng. Tôi nhìn lên mặt. Là một cô gái trẻ. Mái tóc dài óng ả che khuất khuôn mặt. Tiếng thở khe khẽ phát ra.

"Chú… Suga…?"

Hiển nhiên đây không phải ông chú ấy… Biết thế mà chẳng hiểu sao tôi không thể rời mắt khỏi cô gái. Quần soóc denim ngắn kinh dị. Hàng mi dài thật dài lấp ló giữa những lọn tóc, rất giống nhân vật của dòng truyện tranh mà-ai-cũng-biết-là-truyện-gì-đấy. Bộ ngực dưới lần áo hai dây màu tím nhẹ nhàng phập phồng theo nhịp thở. Tôi từ từ ngồi xổm xuống, để mắt ngang tầm với khuôn ngực đó.

"… Ấy, làm người ai làm thế." Tiếng nói cất lên cùng lúc tôi bừng tỉnh và liếc đi chỗ khác. "A, chào buổi sáng."

"Oáiii!" Tôi hét và đứng phắt dậy. Cô gái đã mở mắt từ khi nào không hay. "A, dạ… em xin lỗi!"

“À, chị nghe Kei báo trước rồi.” Cô ngồi dậy, thản nhiên nói. “Rằng thì là mà có trợ lý mới tới.”

“Sao ạ? Không, em chưa…”

“Chị là Natsumi, hân hạnh được gặp cậu. ôi chao, cuối cùng cũng thoát kiếp tạp vụ!” Nói rồi chị sảng khoái vươn vai. Nhìn kĩ, tôi phải công nhận chị rất đẹp. Vóc dáng thon thả, da dẻ trắng mịn đầy sức sống, đường nét hài hòa, rạng ngời, đích thị là kiểu mỹ nhân xuất hiện trên ti vi và phim ảnh.

“Này, cậu gì ơi…” Chị Natsumi gọi trong khi quay lưng về phía tôi.

Đằng sau quầy bar là phòng khách rộng chừng 18 mét vuông, chắc là nơi làm việc của công ty. Tôi ngồi trên ghế, nhìn trân trân xương bả vai của chị Natsumi lúc này đang chuẩn bị thức uống trong gian bếp nhỏ.

“Vâng?”

“Chị hỏi này…”

“Vâng.”

“Nãy cậu nhìn ngực chị phải không?”

“Em không nhìn!” Tôi buột miệng gào tướng.

Chị Natsumi vừa vui vẻ ngâm nga giai điệu gì đó vừa đặt một cốc cà phê đá trước mặt tôi.

“Cậu tên gì?” Chị ngồi xuống đối diện tôi, hỏi bằng giọng điệu khác hẳn lúc nãy.

“Morishima Hodaka ạ.”

“Hodaka?”

“Vâng… ‘Ho’ trong chữ cánh buồm, còn ‘daka’ là chữ cao…”

“Ừm, tên đẹp đấy chứ.”

Tôi hơi bối rối. Không lầm thì đây là lần đầu tiên có người khen tên tôi đẹp.

“Chị Natsumi làm việc ở văn phòng này ạ?”

“Cậu muốn hỏi quan hệ giữa chị với Kei?”

Phải rồi, Keisuke là tên chú Suga.

“À, vâng.”

“Chết cười mất thôi!”

Hở? Tôi vừa nói gì kì cục à? Cười xong một trận đã đời, chị Natsumi chợt nheo mât. Đôi mi dài che phù đôi mắt chị. Chị ngước lên, nhìn vào mắt tôi.

“Cậu đoán đúng rồi đấy.” Chị dựng ngón út, nói bằng giọng cực kì quyến rũ.

“Gì cơ!” Tôi ngây ra nhìn. Thật hả trời. Một giọt cà phê đắng ngắt chảy dài từ mép tôi xuống. Lần đầu tiên tôi thấy một cặp nhân tình ngoài đời thực…

Đúng lúc đó, cửa đột ngột mở, kêu két một tiếng.

“Ồ, đến rồi à?” Giọng nói thong dong vang lên. Tôi quay lại, thấy sơ mi đỏ… thấy chú Suga tay xách túi ni lông lừ đừ tiến đến.

“Lâu rồi không gặp. Hử? Cậu hơi gầy đi nhỉ?” Chú nói và ném một lon nước về phía tôi. Bắt lấy rồi mới nhận ra đó là bia, tôi bối rối không hiểu chú có ý gì. Thấy thế, chị Natsumi liền chộp lon bia trên tay tôi.

“Thật tình, lại chơi pachinko nữa hả?”

Chị Natsumi bật khoen lon. Gần như đồng thời, chú Suga mở một lon bia khác. Hai người cứ thế tu ừng ực như đúng rồi. Mới sáng ra đã uống bia hả?

“Rồi, vào chuyện nào. Cậu đang tìm việc làm thêm phải không?” Chú Suga ngồi phịch xuống chiếc sofa thấp đặt cạnh bàn, nhìn tôi ra chiều khoái trá. Rồi chú lôi ra một cuốn tạp chí từ mớ báo chất đống dưới sofa, đưa cho tôi. “Công việc hiện tại của công ty tôi đây, nhận viết bài cho các tạp chí lâu đời và uy tín.”

Cuốn tạp chí tên MU, bìa in hình kim tự tháp, một hành tinh cùng một con mắt to tướng trông phát gớm. Nghe chú Suga giục, tôi bèn mở ra xem. “Bắt liên lạc thành công với người tương lai đến từ năm 2062!”, “Số đặc biệt - Mưa rào chính là vũ khí khí tượng!”, “Hé lộ bí mật quốc gia - Hiến tế người hàng loạt để bảo vệ Tokyo”. Các trang còn lại cũng đầy rẫy những cái tít cực kì ba chấm, nghe như được xào nấu từ năm chục bài viết nhảm nhí trên mạng.

“Công việc sắp tới là truyền thuyết đô thị.” Dường như chú Suga đã nhếch mép cười khi nói tiếp. “Tìm gặp đối tượng, nghe người ta thuật lại

những chuyện họ chứng kiến hoặc đích thân trải qua rồi viết thành bài báo là xong.”

“À…”

“Dễ đúng không?”

“Hả? Ý chú là cháu sẽ làm việc đó!?”

“Chọn thể loại gì cũng được. Mất tích bí ẩn, lời tiên tri, giao dịch mua bán người của tổ chức ngầm… Bọn trẻ ranh các cậu mê tít mấy món ấy còn gì?”

Nói đoạn, chú Suga lôi di động ra, mở một danh sách dài các bài báo gồm “Cá trên trời rơi xuống”, “Tiền ảo và gia tộc Tokugawa”, “Trump[8] là AI[9]”, “Đĩa CD trên bề mặt sao Hỏa”, “Mở luân xa[10] bằng điện thoại thông minh”, “Thang máy dẫn đến thế giới khác”…

“Bắt đầu từ chủ đề nào gần gũi trước nhé. Cái này thì sao?” Chú chỉ một dòng trên danh sách. “Nữ thần nắng 100% đang nổi rần rần trên mạng đó.”

“Nữ… nữ thần nắng?”

“Nữ thần nắng là chị đây nè!” Chị Natsumi hăng hái giơ tay.

Chú Suga phớt lờ chị. “Gần đây mưa suốt, ti vi cũng cập nhật số ngày mưa liên tục nên độc giả sẽ quan tâm đến chủ đề này, cậu nói có đúng không?”

“À…” Tôi ậm ừ không biết trả lời thế nào.

“Ông tướng này chán thật, chẳng có tính chủ động gì cả.” Chú Suga ngao ngán bảo. “Vừa hay chiều nay có hẹn phỏng vấn, đi thử đi.”

“Sao, cháu á? Ngay và luôn sao!?”

“Vậy là bắt đầu thử việc rồi!” Chị Natsumi vỗ bộp hai tay vào nhau, hớn hở reo.

“Học việc thôi.” Chú Suga đính chính.

“Nhóc, thú vị chứ hả? Chị đây sẽ đi với cậu!”

“Ấy, đột ngột vậy cháu không làm được đâu…”

*

“Dĩ nhiên là nữ thần nắng có tồn tại.” Đối tượng phỏng vấn khẳng định chắc nịch như muốn nói ngoài ra không còn khả năng nào khác.

“Biết ngay mà!” Chị Natsumi phấn khích reo rồi chồm tới trước.

Người ngồi trước mặt chúng tôi là một phụ nữ nhỏ thó không rõ già hay trẻ, để kiểu đầu kappa[11], đeo đầy trang sức bản to đủ màu y hệt loài thủy quái ấy.

“Và nữ thần mưa cũng tồn tại. Nữ thần nắng sở hữu linh hồn thiên nhiên hệ thần nông, nữ thần mưa sở hữu linh hồn thiên nhiên hệ thần rồng.”

“Dạ…? Gì cơ ạ?”

Đầu óc tôi thình lình loạn cào cào, không hiểu người nọ nói gì. Chị Natsumi bên cạnh thì có vẻ phấn khích hơn cả trước đó. Phải nói luôn là chúng tôi đang ở quầy bói toán trong một tòa nhà phức hợp, nên người này hân không phải nữ thần nắng, mà là thầy bói chuyên nghiệp.

Đối tượng phỏng vấn liến thoắng như đọc một tờ giấy vô hình. “Đặc trưng hàng đầu của người hệ thần rồng là uống rất nhiều. Rồng mà, đương nhiên sẽ vô thức tìm đến nước.”

Uống? Tôi nghi hoặc.

“Hệ thần rồng mạnh mẽ, giỏi giang, nhưng tính cách lại xuề xòa, dễ dãi.”

Tính cách? Thấy câu chuyện có dấu hiệu xa rời mục đích thu thập tư liệu, tôi định ngắt lời thì bỗng nghe chị Natsumi nói bằng giọng hết sức nghiêm túc.

“Nghe như tả tôi ấy nhỉ…”

Tôi bất giác nhìn chị.

“Người hệ thần nông chăm chỉ, dễ thành công trong kinh doanh, phải cái tự ti thiếu quyết đoán nên không hợp làm lãnh đạo. Không rõ nguyên do, nhưng hệ này phần đông là nam thanh nữ tú.”

“Đích thị là tả tôi rồi!” Chị Natsumi lại reo lên như đứa trẻ vừa giải tỏa được khúc mắc.

“Thời tiết nhiễu loạn như hiện giờ rất dễ sinh ra nữ thần nắng và nữ thần mưa. Đây chính là quy luật — duy trì cân bằng tự nhiên của Gaia[12].”

“Ra thế!”

“Nhưng phải cẩn thận…!” Bà thầy đột nhiên hạ giọng, hơi chồm tới trước, lần lượt nhìn chúng tôi. “Năng lực điều khiển tự nhiên đi kèm cái giá rất đắt. Tiểu thư, cô có biết là gì không?”

Chị Natsumi nuốt nước bọt đáp “Không”. Bà thầy càng hạ giọng, “Người ta bảo kẻ lạm dụng sức mạnh hệ khí hậu sẽ bị bắt đi, sau đó hợp thể với Gaia. Cho nên số lượng nữ thần nắng và nữ thần mưa mắc nợ, phá sản và mất tích mới cao đến đáng ngờ!”

“Hừm…” Chị Natsumi nhíu mày. “Tôi sẽ lưu ý!”

Lúc về, chị còn mua “vật phẩm may mắn giúp khai thông đường tài vận” của bà thầy bói ấy.

“Sao rồi?”

Tôi gỡ tai nghe thay cho tiếng thở dài, ngẩng mặt khỏi MacBook. Chú Suga đưa lưng về phía đèn huỳnh quang trong văn phòng, nhìn xuống tôi.

“Cháu phải nghe một bà thầy bói có cái giọng như hợp âm điện tử kể chuyện. Nội dung rõ dài dòng, ảo như light novel ấy. Gì mà sử dụng năng lực nhiều quá sẽ biến mất các kiểu.”

Lúc này tôi đang viết bản thảo cho câu chuyện bà thầy bói kia kể, dựa trên ghi chép và bản ghi âm.

“Lại hệ này hệ nọ chứ gì?” Chú Suga nhe răng cười. Hóa ra chú biết cả.

Tức khí, tôi liền phản bác bàng lý luận mò được trên Google. “Thời tiết có liên quan gì đến thần rồng, thần nông, Gaia, tính cách hay nam thanh nữ tú đâu ạ? Rõ ràng là hiện tượng thiên nhiên như frông thời tiết[13] và biến đổi áp suất khí quyển thôi mà? Nữ thần nắng hay nữ thần mưa gì đó cũng toàn là nhận thức thiên kiến kiểu ‘Tôi thấy vậy’! Làm gì có chuyện thực sự tồn tại trên đời!”

Nghe xong, chú Suga bỗng đổi giọng gắt gỏng, “Này cậu, bọn tôi biết tỏng những điều ấy nhưng vẫn khai thác để cung cấp tin giải trí. Độc giả họ cũng biết hết mà vẫn đọc đấy. Đừng có coi khinh thú tiêu khiển của xã hội.”

Tôi liền ngậm miệng. Ra vậy. Tôi thoáng xúc động. Họ biết cả và vẫn làm. Không được coi khinh thú tiêu khiển của xã hội.

Chú Suga ngó vào màn hình MacBook, đọc bản thảo viết dở của tôi rồi ngẩng lên, buông lời chê bai. "Mới viết được ngần này thôi à, chậm thế."

Tôi cúi đầu xin lỗi theo phản xạ.

"… Nhưng văn phong không tệ."

Nghe nhận xét ngắn gọn ấy, tôi mừng rỡ như đứa trẻ được cho kẹo. Từ hồi cấp hai tôi đã thích viết văn theo phong cách tiểu thuyết (dù chưa kể với ai và cũng chưa có tác phẩm hoàn chỉnh), nên cũng phần nào tự tin trong mảng viết lách. Tuy nhiên, tôi nhận ra rằng khi ở cạnh người này, tâm trạng mình sẽ trồi sụt như đi tàu lượn siêu tốc.

"Được, tôi nhận cậu!"

"Dạ… cái gì!? Chờ chút, cháu còn chưa đồng ý…" Chưa ai nói với tôi về điều kiện tuyển dụng hay lương bổng. Tôi đang tìm việc làm thêm thật, nhưng văn phòng quái gở này…

"Cho cậu ở luôn đây."

"Dạ?"

"Bao ăn."

"Cháu… cháu làm! Xin hãy để cháu làm!" Tôi bất giác chồm tới trước, cuống cả lên như vừa nhặt được túi lộc chứa toàn thứ hằng ao ước, không muốn để vuột mất vào tay kẻ khác.

Chú Suga vui vẻ vỗ lưng tôi bồm bộp, "Rồi rồi! Mà cậu tên gì ấy nhỉ?"

"Hả?" Cảm xúc trong tôi bỗng chốc nguội lạnh. Gượm đã, chú định thuê cái thằng mà đến tên chú còn chẳng nhớ này hả?

"Hài chết mất!" Chị Natsumi trong bếp nhìn chúng tôi, phá lên cười. Chị vừa trả lời vừa bưng thức ăn ra. "Cậu ấy tên Hodaka."

"A, để em giúp một tay!"

Một đĩa to thịt chiên phủ đầy tỏi tây xắt sợi và củ cải bào nhuyễn. Salad gồm cà chua, quả bơ và hành tây. Sushi cuộn hình nón với nhân thịt bò, cần tây và cá ngừ thò hẳn ra ngoài.

Nhìn chỗ đồ ăn, tự dưng tôi thấy đói kinh khủng. Chú Suga đưa tôi một lon đồ uống, vẫn là bia. Tôi lẳng lặng đổi sang coca.

“Nào, chào mừng Hodaka gia nhập công ty!” Chú Suga và chị Natsumi đồng thanh, bật nắp lon. Thấy thế, tôi cũng vội vàng mở lon của mình.

“Cạn!” Ba lon nước va cốp vào nhau.

“Hai người này đúng là ưa áp đặt,” tôi ngạc nhiên nhủ thầm. Tuy vậy, trong lúc ăn thịt chiên, tôi bỗng nhận ra lâu lắm rồi mình mới cùng ai đó ăn tối. Sự thật ấy và món thịt ngon lành khiến tôi cảm động muốn khóc.

Chú Suga và chị Natsumi nốc rượu tì tì, chẳng mấy chốc đã say. Đang đà hăng máu khi nói đến thói cằn nhằn của các biên tập viên và những tin tào lao trên mạng, họ bắt tôi trình bày cả lý lịch và quá trình sinh trưởng. Cảm giác thật lạ, cứ như liên tục bị cù ở vị trí không mong muốn (kiểu bị người ta dùng tay nhè nhẹ gãi vào gáy chẳng hạn) song không hề khó chịu.

Tôi có dự cảm lạ lùng rằng trong tương lai xa, khi về già, đến tuổi có cháu ẵm bồng, tôi sẽ bất chợt nhớ lại đêm mưa hôm nay.

Chuỗi ngày mới của tôi tại Tokyo đã bắt đầu như thế.

2
Người lớn

Cậu nhóc đó trông giống hệt chú cún con đi lạc.

Áo phông trắng, quần bò xắn gấu, giày thể thao. Tóc đen nhánh dài chấm mắt, áng chừng cả tháng chưa cắt. Da ngăm khỏe mạnh, sáng bóng, dường như chưa từng qua dưỡng trắng hay chăm sóc. Đôi mắt to sáng lên vẻ hiếu kì.

Về phần tôi, mùa hè ấy là quãng thời gian vật lộn với cơn khủng hoảng gần như tệ nhất trong đời.

Bước vào kì nghỉ hè năm tư đại học, tôi vẫn chưa rục rịch đi tìm việc, trong khi bạn bè cùng khóa đã có trong tay thư mời nhận việc của mấy doanh nghiệp. Nhà ở nội thành, cũng không thiếu tiền sinh hoạt, nhưng hằng ngày tôi đều đi làm thêm, tuy chẳng hăng hái gì cho cam. Trong tâm thế chống đối cái gì đó, tôi cố ý sống với thái độ lừng khừng từ ngày này qua tháng khác. Hỏi "cái gì đó" là gì thì có thể kể tới "phụ huynh", "xã hội", "không khí", "nghĩa vụ"… Tôi biết đây chỉ là tâm lý nổi loạn thời trẻ trâu, nhưng không bói ra nổi hứng tìm việc nghiêm túc, bèn tự nhủ vẫn còn sớm. Còn sớm. Tôi chưa chuẩn bị xong. Tôi chưa muốn khuất phục bất kì điều gì…

Tóm lại, tôi không muốn lớn nên mới làm mình làm mẩy. Tự tôi cũng thấy mình thật ấu trĩ. Thế rồi thiếu niên nọ xuất hiện trong quãng đời lông bông không mục đích ấy của tôi. Ngây thơ, không phòng bị, rung cảm quá mức với từng câu nói, từng sự việc, từng quang cảnh…

Như thể đột nhiên phải lãnh trách nhiệm chăm lo đàn em trong câu lạc bộ, tôi rơi vào tâm trạng nửa phiền toái nửa hiếu kì, pha chút hãnh diện. Mỗi lần nghe tiếng gọi háo hức "Chị Natsumi, chị Natsumi" từ ghế sau xe máy như lúc này đấy, tôi lại bồi hồi khó tả và phấn khích tựa hồ vừa bắt

đầu một hành trình mới mẻ. Lâu rồi gió và nước mưa táp vào người khi chạy xe mới dễ chịu đến vậy.

*

"Chị Natsumi, em bảo này, tòa nhà vừa rồi nhìn như cung điện Versailles ấy!" Nhác thấy một biệt thự kiểu Tây hoành tráng tọa lạc giữa bãi cỏ xanh, tôi buột miệng thốt lên.

Chị Natsumi vừa lái xe vừa cười, "Hodaka hài thật! Đó là nhà khách chính phủ, khu này thuộc địa phận Akasaka mà."

Mặt tôi đỏ lên.

"Cậu lúc nào cũng phấn khích nhỉ."

Nhìn bóng lưng mặc áo mưa của chị Natsumi, tôi thầm tạ ơn trời vì chị không thấy được gương mặt đỏ lừ của mình. Tôi đang ngồi sau xe máy của chị, cùng đến nơi lấy tư liệu tiếp theo. Cảnh vật ướt mưa lướt vun vút về sau. Tuy hoàn toàn không biết mình đang ở chỗ nào của Tokyo, nhưng bất luận đi đâu, nhìn ngắm bao nhiêu tôi cũng không thấy chán.

Công viên tựa rừng cây, cao ốc loang loáng phản chiếu hình ảnh bầu trời, phố buôn bán mang dáng dấp cổ xưa cùng dòng người xuôi ngược, sân vận động theo phong cách khoa học viễn tưởng, nhà thờ và cổng torii rải rác, cụm chung cư cao tầng nơi hàng nghìn căn hộ gói gọn trong tầm mắt. Chẳng khác nào mô hình quần thể kiến trúc thu nhỏ, nơi tập trung bao nhiêu địa điểm tách biệt. Đến giờ tôi vẫn thấy việc đội mưa lướt băng băng giữa thành phố này khó tin như một giấc mơ.

Văn phòng là cơ sở biên tập quy mô nhỏ do chú Suga điều hành.

Việc đầu tiên tôi được giao là tạp vụ. Văn phòng kiêm luôn nhà chú Suga nên hằng ngày tôi phải dậy lúc 7 giờ để chuẩn bị bữa sáng. Chẳng nấu nướng bao giờ nên ban đầu tôi hơi lóng ngóng, may là chú Suga không quá khó tính trong khoản việc nhà. Bất kể được phục vụ trứng ốp la, xúp miso vụng về do tôi nấu hay xúp miso và đồ ăn kèm mua ở cửa hàng tiện lợi, chú đều ăn ngon lành mà không bình phẩm hay kén chọn.

Ăn sáng xong thì tới màn quét tước, dọn dẹp. Dọn đống ly cốc, lon rỗng chú Suga bỏ lung tung khắp nơi, rửa bát, phân loại rác rồi đem vứt.

Gom tất và áo phông chú quăng bừa như trẻ con, đem giặt rồi cọ rửa nhà vệ sinh, nhà tắm.

Sau cùng mới đến công việc đúng nghĩa. Lôi mớ bưu thiếp, thư từ trong hòm thư ra phân loại, viết giấy đề nghị thanh toán gửi nhà xuất bản, dán hóa đơn bị ném trong hộp rỗng vào sổ theo ngày tháng.

Phần việc tốn thời gian nhất là gõ lại nội dung phỏng vấn. Phải chuyển đoạn tư liệu ghi âm trên di động hoặc máy ghi âm IC thành văn bản. Chú Suga và chị Natsumi (đôi khi chính tôi) sẽ dựa vào văn bản đó để viết bản thảo.

Trong lúc ấy, chị Natsumi cưỡi chiếc Honda Cub màu hồng đến văn phòng. Hình như chị không phải nhân viên chính thức mà chỉ làm bán thời gian, tuy vẫn phụ trách mảng quản lý sổ sách.

"Ơ hay, chị đã dặn phải kê tiền rượu vào mục chi phí tiếp khách cơ mà!?" Chị Natsumi xem sổ thu chi và mắng.

"Mới viết được bấy nhiêu hả?" Chú Suga ngó vào máy tính, gắt gỏng.

"Canh đợt giảm giá mà mua chứ!" Chị Natsumi nổi đóa khi xem hóa đơn siêu thị.

"Đã bảo cắt hết những chỗ thừa thãi đi! Chép nguyên văn cả tiếng ậm ờ của người ta làm gì!" Chú Suga giận dữ quát sau khi đọc bản thảo.

"Lại vắng nhà? Hôm qua cậu bảo hôm nay anh ta sẽ về còn gì?" Điện thoại hối thúc nộp bài của biên tập viên cũng giội xuống đầu tôi.

"Này cậu, không làm lạnh nước ngọt trước là hỏng bét!" Chú Suga chê bai món cocktail. Đã giả vờ vắng nhà mà còn uống rượu.

Ngày ngày bị cuốn theo dòng nước đục lạ lẫm, tôi không ngừng kinh ngạc trước độ ngu dốt và vô dụng của mình, mặt khác vẫn vật vã làm việc. Song có một điều mà chính tôi cũng không hiểu nổi, đó là ăn mắng bao nhiêu tôi cũng không thấy công việc vất vả, thậm chí càng bị nạt nộ càng thích thú. Sao vậy nhỉ? Lẽ nào tôi là loại người ấy? Mới tháng trước tôi còn rất ghét bị ra lệnh và áp đặt cơ mà. Rốt cuộc trong hai tuần này, điều gì trong tôi đã thay đổi?

"Mấy người này đang tìm nữ thần nắng đấy!"

"Gì cơ, buồn cười gớm!"

Ba nữ sinh cấp ba cười phá lên, tiếng cười quá to khiến tôi chột dạ nhìn quanh. Chúng tôi đang ở nhà hàng gia đình đối diện tiệm bách hóa lớn, khách đông nghẹt bất kể đây chỉ là sáng ngày thường. Ba nữ sinh mà chị Natsumi hẹn qua mạng ngồi bó gối trên sofa dù đang mặc váy đồng phục ngắn. Lâu rồi mới ở gần con gái cùng trang lứa, tôi không khỏi choáng váng vì thái độ thoáng hết cỡ của họ. Nghe bảo thù lao buôn chuyện đồn đãi của ba cô nàng là đồ uống tự chọn và món tráng miệng yêu thích cho mỗi cô.

"Bạn cùng lớp của bạn của bạn trai của bạn của em gái em là nữ thần nắng trăm phần trăm! Tuổi? Không rõ, cỡ em em thì chắc học cấp hai. Tóm lại cực kì vi diệu, không tầm thường kiểu 'trời thường nắng khi có mặt cô ấy' đâu, cảnh giới cao hơn hẳn! Nghe nói ước lúc nào nắng là lúc ấy nắng, như cầu nguyện trước bàn thờ ấy. Tha thiết mong trời nắng vào ngày hẹn hò chẳng hạn…"

Tôi cặm cụi chép, vì chú Suga bảo không được phụ thuộc vào mỗi bản ghi âm mà còn phải nắm bắt mạch chuyện và ghi chú.

"Đi tiếp nào, ba mươi phút nữa có hẹn ở Đại học Waseda!"

Tôi chạy theo chị Natsumi, có cảm giác đã biến thành đàn em cùng câu lạc bộ với chị.

"Tôi trình bày trong email rồi mà." Đứng trước phòng nghiên cứu, người đàn ông đeo kính mỏng trông có vẻ nghiêm nghị nói với giọng điệu phiền hà, "Do Sekiguchi giới thiệu nên tôi mới đồng ý gặp, chứ chỗ tôi là phòng nghiên cứu hết mực nghiêm túc, liên kết với cả Cục Khí tượng đấy. À, tôi không có ý chê loại tạp chí otaku là thiếu nghiêm túc…"

Tuy nhiên, chẳng hiểu sao chỉ hai mươi phút sau, thái độ đối thoại của người này đã quay ngoắt từ cau có sang nhiệt tình văng cả nước bọt.

"Lúc đó, máy quay trên khí cầu quan trắc do tôi theo dõi đã chụp được một cái bóng lạ! Sâu trong mây vũ tích, phần lõi mà đứng dưới đất không thể nhìn thấy ấy, có những vật thể li ti di chuyển thành đàn hệt sinh vật sống! Tất nhiên tôi không biết chính xác chúng là gì, có khi là tín hiệu nhiễu thôi. Nhưng có việc này tôi ít khi nói với người khác, ấy là tôi tin trên trời thực sự tồn tại hệ sinh thái chưa được biết đến. Bầu trời sâu hơn

biển cả rất nhiều. Nếu đề cập trong tiệc rượu với các nhà nghiên cứu lão làng, chắc chắn chuyện này sẽ trở thành chủ đề tranh luận. Ví dụ…"

"Dài dòng quá. Viết súc tích thôi. So sánh lê thê lắm làm gì." Chú Suga đọc bản in rồi mắng.

"Ơ hay, chị dặn phải kê phí phỏng vấn vào mục chi phí hội họp cơ mà!" Chị Natsumi xem sổ sách, tức giận nói.

"Chỉnh đốn mạch văn đi chứ! Phần mở và phần kết chẳng ăn nhập gì cả. Đoạn này xóa hết, viết lại!" Chú Suga nhìn màn hình máy tính, quát tiếp.

Chúng tôi về văn phòng sau buổi lấy tư liệu lúc xế chiều. Còn giờ đã nửa đêm vẫn ngồi viết bản thảo cho số đặc biệt dài 30 trang với nhan đề "Số mới nhất - Truyền thuyết thành phố Tokyo".

"Ừm, nhưng đoạn này không tệ, thử đẩy lên đầu trang để hút khách xem."

"Vâng."

"Hodaka, pha cà phê cho chị nhé?"

"Vâng."

"Đừng dùng loại hòa tan, pha phin ấy."

"Vâng."

"Hodaka, tôi đói."

"Vâng."

"Chị cũng đói. Thôi không uống cà phê nữa, đổi sang mì vậy."

"Vâng."

"Tôi muốn ăn udon. Udon khô ấy."

"Vâng."

"Thôi, udon xào đi."

"Vâng!"

Tôi đặt iPad mở sẵn trang dạy nấu ăn cạnh bồn rửa, thái hành tây và xắt sợi cà rốt bằng con dao cầm không quen tay. Không có thịt heo nên tôi bỏ tạm cá ngừ vào udon, xào với bột canh rồi rắc thêm vụn cá bào.

Khi tôi bưng món udon xào lên, chú Suga và chị Natsumi đã úp mặt xuống bàn ngủ ngon lành.

Bản thảo cần nộp trong ngày mai vẫn chưa hoàn thiện, phải gọi họ dậy thôi… Lòng nghĩ thế nhưng tôi cứ đứng chôn chân nhìn hai người họ lâu. Da chú Suga khô ráp, râu lởm chởm lẫn vài sợi bạc. Chị Natsumi thì da tóc đều bóng mượt, tỏa ra mùi hương ngọt ngào khiến ai đến gần cũng phải xốn xang. Cả hai thật tuyệt vời. Nhân tiện, vụ chảy nước mắt vì thái hành tây hóa ra là thật. Giờ tôi mới kinh ngạc khi nhận ra mình chưa từng trải nghiệm chuyện này.

Và rồi tôi sực hiểu.

Ra thế. Ai cũng sẵn lòng cung cấp thông tin khi được phỏng vấn là vì lý do đó. Nữ sinh cấp ba, nhà nghiên cứu ở trường đại học, bà thầy bói hôm nọ, tất cả đều trả lời nhiệt tình vì người hỏi là chị Natsumi. Không phủ nhận hay kì thị đối phương bao giờ, luôn phụ họa với vẻ hiếu kì rộn ràng… Gặp người như chị, ai cũng sẽ nói ra hết dù chuyện ngớ ngẩn cách mấy.

Phải rồi, cũng vì thế…

Tôi ngộ ra một điều nữa. Lý do bị mắng bao nhiêu tôi cũng không thấy khổ. Không phải tôi đã thay đổi, mà vì người mắng là chú Suga và chị Natsumi. Cả hai đều chẳng ngại chuyện tôi là thằng bỏ nhà đi bụi. Họ xem tôi như nhân viên bình thường, sai bảo tôi như lẽ hiển nhiên. Lúc mắng mỏ, họ luôn bảo "Mắng để cậu khá lên thôi". Giống như chích ngừa vậy, chỉ đau nhói trong khoảnh khắc nhưng lại giúp tôi cứng cáp hơn.

Trong tâm trạng nhẹ nhõm tựa hồ trút bỏ được bộ quần áo vừa chật vừa nặng đã khoác trên mình bấy lâu, tôi lay vai chú Suga.

"Dậy đi chú, bị cảm bây giờ."

*

Bằng cách nào đó, tôi hiểu tại sao Kei thu nhận cậu. Lúc ấy, có lẽ tôi và Kei đều đang tìm kiếm lý do, một cơn gió nhẹ làm thay đổi hướng đi của bản thân, hay một khoảnh khắc lướt qua khi đèn tín hiệu chuyển màu chẳng hạn.

"Chị Natsumi cũng dậy đi."

Cậu lay vai tôi. Nghe cậu gọi, tôi mơ hồ có dự cảm rằng rất sớm thôi, khi mùa hè này kết thúc, lệnh đình chỉ kéo dài đã lâu trong tôi cũng sẽ chấm dứt.

3
Gặp lại, tầng thượng, thành phố tỏa sáng

"A, đây rồi."

Tôi nhấc một cái hộp nhỏ ra khỏi kệ hàng hổ lốn ở tiệm bách hóa giá rẻ Don Quixote. vỏ hộp màu đỏ in hình rồng vàng bay lên trời cùng dòng chữ "Sinh lực tuổi trung niên! Thuốc ngâm rắn".

"Cái người đó uống thứ này làm gì không biết…"

Gương mặt chị Natsumi chợt nảy ra trong đầu tôi như khung thoại của nhân vật truyện tranh. Mặt đỏ lên, tôi lắc đầu quầy quậy.

Tôi bỏ mấy món khác ghi trong giấy nhớ vào giỏ, "Maca[14] vô địch", "Ba ba cho ngày mai", "Sâm Cao Ly MEGA MAX"… lấy hóa đơn theo lời chú Suga dặn (Đồ chi li!), thanh toán rồi rời khỏi tiệm. Kể cũng lạ. Mặt đủ dày để nhờ người khác mua hộ mà lại tự ti đến mức uống mấy món này để lấy lại "sức trẻ" à. Nghĩ tới những sợi bạc len lỏi trong tóc chú Suga, tôi mới thấy có tuổi quả là đáng buồn. Không lầm thì chú 42 rồi. Tôi chưa hiểu rõ cảm nhận về tuổi tác của người lớn nên không biết tuổi ấy thuộc giai đoạn nào trong đời.

Xong việc, tôi không ra trạm xe buýt ngay mà tiến vào con hẻm nhỏ trên phố Kabuki. Nơi này hẹp đến mức phải khép ô mới đi được, hai bên tường chi chít dàn nóng điều hòa, công tơ điện, ống dẫn nước thải… trông như những mảng rong rêu. Hẻm vắng ngắt, vậy mà dưới đất vương vãi đầy đầu lọc thuốc lá, còn tường cùng tủ điện chằng chịt giấy dán và nét vẽ bậy.

"A, mày đây rồi!"

Con mèo con gầy nhom khào khào meo một tiếng, bước tới gần.

"Ame! Khỏe không?"

Tôi lấy Calorie Mate trong túi, ngồi xổm xuống và chìa ra. Ame khéo léo giơ hai chân trước như đôi tay để đón lấy. Nhìn nó ăn ngấu nghiến, tôi

khen "Giỏi lắm!". Mỗi dịp qua Shinjuku mua đồ hay lấy tư liệu, tôi đều tới đây tìm Ame. Từ đêm gặp nhau lần đầu đến nay đã hơn một tháng. Lúc đó Ame chỉ to cỡ chai nhựa nhỏ, giờ đã lớn hơn hẳn. Tháng Bảy sắp kết thúc. Mùa hè mưa triền miên thì chưa.

"Không sao đâu, công việc đơn giản lắm!"

Ra khỏi hẻm, vừa bung ô, tôi liền nghe thấy giọng đàn ông. Một cô gái mặc áo không tay cụp mắt bước thoăn thoắt cùng hai người đàn ông to con che khuất cả lưng cô đi ngang qua mặt tôi.

"Thử một chút thôi cũng được, bọn anh sẽ trả lương cho em từ hôm nay luôn. Quán anh ngay phía trước kìa."

Mái tóc vàng, giọng nói cười cợt lạnh lùng của gã đàn ông và mái tóc cột hai chùm, đôi mắt to đen của cô gái đều không xa lạ đối với tôi.

Cách dãy nhà nghỉ trong hẻm không xa có một dãy nhà liền kề với mái hiên thấp. Đây chính là nơi tôi lỡ ngủ quên một tháng trước. Cô gái tóc hai chùm và đám người tóc vàng đeo khuyên đang nói chuyện trước cửa quán. Trông cô có vẻ lưỡng lự, còn hai gã kia ra sức thuyết phục. Lúc nãy tôi đã vô thức bám theo, giờ đang nấp trong chỗ khuất nghe ngóng tình hình.

Mình nên làm gì đây? Có nên lên tiếng không? Có nên giúp cô không?

Tôi nhớ lại cái hôm ở tiệm McDonald's, cô đã cười và bảo "Ba ngày nay cậu toàn ăn tối thế kia còn gì", như trách móc mà cũng như động viên.

"Nhưng…" Có khi cô chẳng hề ghét việc này. Có khi họ quen biết nhau và đang bàn chuyện công việc đơn thuần…

"Ấy, khoan đã…!" Cô đột nhiên kêu khẽ.

Tóc vàng đeo khuyên đang choàng tay qua vai cô, cố đẩy cô vào quán. Tôi vứt ô. Chưa kịp nghĩ gì, tôi đã phóng vụt tới chỗ cả hai.

"Ối, gì thế!?"

Tôi chen vào giữa gã tóc vàng và cô gái.

"Đi thôi!"

"Hả!?"

Tôi nắm tay lôi cô chạy đi, không ngoái lại phía sau.

"Ê ê ê, thằng kia, đứng lại!"

Hai gã đàn ông sau lưng gầm lên. Tôi chạy thục mạng trên con phố lạ. Cô gái hoang mang cất tiếng.

"Này cậu, đợi chút…"

"Chạy trước đã!"

Chẳng còn thời gian nói với cô mấy câu "Tớ sẽ giải thích sau, tớ không có ý xấu đâu, đừng lo". Tóc và áo phông ngấm mưa nặng trịch. Rõ ràng đã thoát khỏi khu nhà nghỉ, thế mà chúng tôi lại vô tình chạy vào một khu nhà nghỉ khác.

"Oái!"

Một trong hai gã đàn ông thình lình xông ra từ con hẻm trước mặt. Chết dở, rơi vào thế gọng kìm rồi. Tức thì, cổ áo tôi bị kéo giật từ phía sau.

"Thằng ranh con!"

Tôi ngã đập lưng xuống mặt đường nhựa ướt sũng, bị tóc vàng đeo khuyên đè lên. Hắn ngồi trên bụng tôi, hổn hển lấy hơi rồi nhẹ nhàng vỗ bôm bốp vào má tôi, vừa vỗ vừa nói, "Này ông tướng…" Hắn trầm giọng cười khinh bỉ rồi giơ tay phải lên.

"Anh định làm gì? Á!?" Tôi ăn trọn cái tát trời giáng vào má. Cân răng nén đau và sợ, tôi lớn tiếng.

"Không thấy là cô ấy không thích sao!"

"… Hả?" Hắn kinh ngạc. "Mày sảng à! Cô ta đồng ý rồi mà!"

Tôi ngỡ ngàng nhìn cô. Vì gã đàn ông còn lại đang đứng ngay cạnh, cô lúng túng cúi mặt.

"…!"

Không phải chứ! Đầu óc tôi trống rỗng. Vậy hành động của tôi…

"Ơ? Thằng ranh hôm nọ đây mà? Cái thằng nằm ngủ trước quán tao." Gã tóc vàng giờ mới nhận ra tôi. Hắn cười, ra chiều đã tỏ. "Đừng nói mày đang trả đũa tao nha!"

Xương gò má tôi kêu đánh rắc. Lần này hắn dùng nắm đấm nện thẳng vào mặt tôi. Cơn đau khiến mắt tôi hoa lên, toàn thân tê dại. Vị máu loang trong khoang miệng. Cô gái lên tiếng can "Đừng đánh nữa!", nghe như sắp khóc. Cảm giác nhục nhã thổi bùng lửa giận trong đầu. Tôi bèn chạm đầu ngón tay phải vào khẩu súng đồchơi vẫn giắt bên hông làm bùa hộ mệnh.

“Khốn kiếp…!” Giọng tôi run lên. “Tránh ra!!!” Hét xong, tôi lập tức rút súng chĩa về phía gã tóc vàng.

Sau một thoáng kinh ngạc, hai gã đàn ông nhìn nhau cười, “Cái gì đây, đồ chơi à? Đúng là thằng đần.” Tôi căm phẫn nhìn trừng trừng gã tóc vàng. Những hạt mưa rất to rơi vào nhãn cầu. Mưa đã bắt đầu rơi như trút nước từ lúc nào không hay, che mờ tầm nhìn. Tim tôi đập điên cuồng. Tiếng cười của hai gã đàn ông dần chìm vào tiếng mưa.

Đoàng!

Tôi vừa bóp cò. Tiếng nổ trầm đục dội vào tai. Vỏ đạn rơi đánh keng xuống đất. Mùi thuốc súng bốc lên. Đèn đường sau lưng gã tóc vàng vỡ tung.

Đây là súng thật.

Những người có mặt cùng mở to mắt, nhìn họng súng chằm chằm.

Cô gái là người đầu tiên định thần. Cô kéo tay tôi, bảo “Đứng lên!”. Gã tóc vàng bật ngửa ra sau, miệng há hốc. Tôi thoát khỏi vòng kìm kẹp của hắn. Chúng tôi bỏ chạy khỏi hiện trường.

Tiếng thở hổn hển của chúng tôi dội vào mặt tường bê tông.

Trên sàn có một vũng nước đọng lớn. Mưa bay vào từ cửa sổ vỡ tạo nên những vòng sóng không ngừng nghỉ trên mặt nước.

Cô gái đã dẫn tôi trốn vào đây, một tòa nhà bỏ hoang gần ga Yoyogi, cách Shinjuku một đường ray. Tòa nhà phức hợp này xỉn màu và đổ nát, tách biệt và trơ trọi bên dòng người xe qua lại nhộn nhịp. Sự huyên náo bên ngoài gần như không lọt được vào trong. Âm thanh văng vẳng của tuyến Yamanote là tiếng động duy nhất, nghe xa xăm như truyền đến từ thế giới khác. Căn phòng nơi chúng tôi đứng có bàn, ghế đẩu, dụng cụ ăn uống, dụng cụ làm bếp gỉ sét nằm rải rác trong đám cỏ. Xem ra chỗ này từng là quán ăn.

Sau một hồi im lặng, nhịp thở và trống ngực bình thường trở lại, cô bất thần mở miệng, “Cậu vô duyên vô cớ xen vào làm gì? Đáp lễ cho cái hamburger chắc?”

Cô trừng mắt nhìn tôi, giọng nói pha lẫn sợ hãi và tức giận vang vọng giữa không gian u tối. Thấy tôi cứng họng, cô bước tới gần.

"Khẩu súng vừa rồi là sao? Cậu là ai!?"

"Cái đó… tớ nhặt được, cứ tưởng là súng đồ chơi…"

Cô bày ra vẻ mặt "không thể tin nổi". Tôi vội thanh minh tiếp.

"Tớ chỉ giữ nó thay bùa hộ mệnh, định dọa bọn họ một phen thôi, ai dè là đồ thật…"

"Gì chứ!? Tưởng là súng đồ chơi thì có thể chĩa vào người khác mà bóp cò à? Cậu suýt giết người đấy!" Hơi thở tôi tắc nghẹn.

"Không thể tin nổi! Thật ghê tởm. Xấu xa!" Cô thẳng thừng chê trách rồi sải bước ra cửa. Tiếng giày giẫm xuống nước dội loạn xạ vào tường và trần nhà. Cô rời khỏi phòng, bỏ lại tôi ngẩn ngơ trông theo.

Chuỗi âm thanh xa dần buộc tôi đối mặt với việc mình gây ra. Cô nói đúng. Tôi đã giữ một vật hết sức nguy hiểm làm bùa hộ mệnh, ảo tưởng rằng mình ghê gớm lắm, học đòi làm anh hùng rơm, chĩa súng vào người khác mà bóp cò… và suýt giết người.

Gần như theo phản xạ, tôi vứt bỏ khẩu súng. Tôi không muốn giữ nó thêm một giây nào nữa. Lúc khẩu súng đập vào tường kèm tiếng động chói tai cũng là lúc tôi quỳ sụp xuống. Không đứng nổi nữa. Tôi nhắm chặt mắt. Dường như việc bỏ nhà đến Tokyo và mấy tuần sống vui vẻ tại đây đều là sai lầm ngu xuẩn. Cơn đau ở bên má bị đánh bất chợt trỗi dậy, nhức nhối dữ dội hơn theo từng nhịp tim đập. Không suy nghĩ được gì nữa, tôi chỉ biết cuộn mình tại chỗ.

Lát sau, tiếng giày lại vang lên.

Tôi ngẩng lên, thấy cô đứng trước mặt, hai tay bỏ vào túi áo khoác, đầu cúi gằm. Tôi vô thức hỏi.

"Tại sao…"

"… Tớ bị đuổi khỏi chỗ làm thêm rồi."

"Hả? Có phải tại tớ…" Chắc là tại cái hamburger cô cho tôi.

"Không phải lỗi của cậu, có điều…" Nói tới đây, cô bỗng hạ giọng như biện minh. "Có điều, vì vậy mà tớ phải tìm việc mới để kiếm tiền…"

"Xin lỗi, tớ…" Tôi lại nghẹn lời. Phải rồi. Ai chẳng có hoàn cảnh riêng. Hốc mắt nóng lên, tôi vội vàng kìm nén, mặt cúi gằm, mắt nhắm chặt.

Chợt nghe tiếng cười khẽ, tôi ngạc nhiên ngẩng đầu. Cô đang nhìn tôi, đôi mắt to hơi nheo thành hình vòng cung.

"Đau không?" Cô chạm đầu ngón tay lên bên má bị đánh của tôi.

"À không, không đau…!"

Cô lại cười, ra chiều thích thú, "Cậu bỏ nhà đi hả?"

"Ơ?"

"Nhìn là biết ngay mà. Nhà cậu xa lắm à?"

"À, ừm, cũng khá xa…"

Nghe vậy, cô bất ngờ bày ra nét mặt tinh nghịch, "Cất công đến tận Tokyo mà lại mưa suốt nhỉ."

"Hả?"

"Lại đây!" Cô nắm tay tôi, điệu bộ tự nhiên như trẻ nhỏ.

Chúng tôi vượt qua cầu thang thoát hiểm bằng sắt hoen gỉ, đặt chân lên sân thượng tòa nhà.

Gạch lát nền nứt vỡ. Cỏ dại xanh non phủ kín mặt sân. Muôn vàn hạt mưa mong manh rơi thẳng xuống. Xa xa, những tòa nhà cao tầng với thiết kế khác nhau mà tôi không biết tên mờ đi thành những cái bóng xám xịt.

"Nhìn này, trời sẽ nắng ngay thôi."

"Sao?" Tôi bất giác nhìn trời. Vẫn mây dông màu xám, vẫn mưa. Quay sang, tôi thấy cô đang nhắm mắt, chắp tay như cầu nguyện.

"Này, ý cậu là sao…" Đang nói dở, tôi thình lình im bặt.

Cô đang tỏa sáng nhàn nhạt. Mà không, ánh sáng nhàn nhạt từ đâu đó đang rọi vào cô thì đúng hơn. Gió đã thổi đến từ lúc nào, nâng hai chùm tóc cô bay bồng bềnh. Ánh sáng càng lúc càng mạnh. Da và tóc cô ánh sắc vàng kim dưới luồng sáng ấy. Lẽ nào… Tôi trông lên trời.

"Oaaa!"

Tâng mây trên đầu tách ra. Mặt trời chói lọi bừng sáng rực rỡ. Những hạt mưa lấp lánh thưa dần rồi dứt hẳn như thể có ai đó từ từ khóa vòi nước. Thế giới quanh tôi bỗng chốc trở nên tươi tắn, đầy màu sắc tựa hồ vừa được tô màu. Kính cửa sổ xanh dương, tường bao trắng tinh, đường ray bạc, biển hiệu với ba màu cơ bản, những chiếc xe sặc sỡ nằm rải rác

hệt những viên kẹo. Tokyo tràn ngập sắc màu. Mùi cỏ tươi non lan tỏa khắp không gian.

"Nữ thần nắng…?" Tôi buột miệng thốt lên.

Cô phì cười khi nghe câu nói ngớ ngẩn đó, "Tớ là Hina. Còn cậu?"

"… Hodaka."

"Bao nhiêu tuổi?"

"Ừm… 16."

"Hừm." Cô nghiêng đầu, ngước nhìn tôi rồi lại bật cười. "Vậy là nhỏ hơn rồi."

"Hả?"

"Tớ ấy hả… Tháng sau sẽ 18 tuổi!"

"Cái gì, không nhìn ra luôn!" Tôi buột miệng nói ra ý nghĩ trong đầu. Gương mặt cô trông rất trẻ con, cùng lắm là bằng tuổi tôi, có khi còn nhỏ hơn một hai tuổi ấy chứ.

Lần này cô cười đầy tự hào, nụ cười rạng rỡ như ánh dương.

"Phải dùng kính ngữ với người lớn chứ!"

"Hả!?"

Ha ha.

Cô vui vẻ ngẩng mặt nhìn lên không, vụt giơ cao tay phải như muốn vươn tới bầu trời. Bóng của bàn tay phủ lên gương mặt cô.

"Rất vui được gặp cậu, Hodaka."

Hina nhìn thẳng vào mắt tôi, mỉm cười rạng rỡ, nụ cười báo hiệu điều gì đó sắp bắt đầu. Cô chìa tay phải về phía tôi. Thấy thế, tôi bèn nắm lấy, cảm nhận hơi ấm mặt trời tỏa ra từ bàn tay cô.

4
Nữ thần nắng 100%

Nhân chứng A.

K. Ko (26), nội trợ, sống tại quận Koto, Tokyo.

Kì thực việc này chẳng đáng đem kể với người khác đâu. Con trai tôi mới 4 tuổi, cũng có khả năng nhầm lẫn hiện thực và ảo giác. Nhưng mà… Đúng vậy. Tôi cũng nhìn thấy. Hay nên nói là có cảm giác đã thấy thì đúng hơn.

À phải, tôi sẽ kể tuần tự từ đầu.

Thời tiết hôm đó hả? Tất nhiên là mưa. Chẳng phải dạo này mưa suốt sao? Năm nay, từ trước hè thời tiết đã xấu. Hôm ấy còn đặc biệt kinh khủng cơ. Gió mạnh mà sấm sét cũng ghê. Nhà chúng tôi ở tầng 38… Phải, chúng tôi ở chung cư cao tầng… Cảnh tượng khi ấy nói ra thật hãi. Mây đen âm u bay sát cửa sổ như ảnh đồ họa, sấm sét đánh ầm ầm xuống tòa nhà.

Thời tiết xấu nên nhà trẻ không mở, con trai tôi nghỉ ở nhà. Lúc đó tôi đang nấu ăn… Thực đơn? Xúp rau củ kiểu Ý thì phải. Không, thật ra món đó đơn giản lắm. Hợp với rượu vang, lại hợp khẩu vị cả nam lẫn nữ. Đúng rồi, trong mấy buổi tiệc các bà mẹ, chúng tôi luân phiên nấu ăn. Đơn giản quá thì người ta thờ ơ, sang quá thì bị ghét, nên món Bagna Cauda ấy là lựa chọn hoàn hảo. Có một món sang trọng rồi thì ăn kèm mì Ý, bánh mì hay bánh quy đều được. "Xã giao" với các bà mẹ là phải để ý từng li từng tí như vậy đó… (Chủ đề tiệc các bà mẹ kéo dài thêm ba mươi phút).

Ừm, nãy tôi nói dở cái gì ấy nhỉ? À nhớ rồi! Chuyện cá từ trên trời rơi xuống!

Lúc tôi đang nấu ăn, con tôi đến và bảo, "Mẹ ơi, có cá!" Tôi đáp lấy lệ "Ồ, thích nhỉ!" rồi lại tập trung vào việc. Bình thường thằng bé sẽ hiểu là

mẹ đang bận nên không làm phiền nữa. Vậy mà hôm đó nó kéo áo tôi, một mực bảo, "Mẹ qua đây đi, bên ngoài có cá kìa."

Nhưng đời nào có cá ở đấy? Chúng tôi ở tầng 38 mà? Nói chứ tôi vẫn theo nó ra cửa sổ, vì thằng bé chẳng mấy khi khăng khăng như thế. Nghe tôi hỏi "Cá đâu?", nó chỉ tay ra gờ bê tông hẹp sát cửa sổ. Tôi nhìn theo, nhưng chỉ thấy mưa bắn tung bọt nước. Con tôi lại hỏi, "Mẹ thấy chưa?"

"Hả?"

"Mẹ nhìn kĩ hình dạng mưa ấy."

Tự nhiên tôi rùng mình, nhưng mắt vẫn bị hút vào đám bọt nước. Đang nhìn chằm chằm thì bỗng thấy… trong mưa có loài cá nhỏ trông như cá sóc! Lúc ấy tôi nổi hết da gà. Không, gọi là cá chứ thực chất vẫn là mưa. Nước trong suốt mang hình dạng cá nhỏ. Chúng va vào tường rồi nảy lên như sinh vật sống. Nhưng cửa sổ chỗ tôi là cửa cố định nên không mở được. Hơn nữa, nhìn kĩ một hồi thì thấy quả thật chỉ là nước mưa. Con tôi cũng ngạc nhiên khi thấy lũ cá biến mất…

Bởi vậy lúc đầu tôi mới bảo "có cảm giác đã thấy". Chuyện đâu đáng đem kể với người khác. Chồng tôi còn không tin lấy nửa lời. Anh ấy đắc ý bình luận việc nhìn nhầm của tôi là, "Ảo giác Gestaltzerfall[15] chứ gì. Thi thoảng anh cũng thấy chữ chẳng ra chữ mà." Kể được với em, tôi thấy nhẹ nhõm ghê ấy.

Em gái này, lần sau tới nhà tôi dự tiệc với hội chị em nhé?

Nhân chứng B.

Y. Jiro (13), học sinh cấp hai, sống tại quận Taito, Tokyo.

Chị muốn nghe chuyện của em thật sao? À không, kể thì không vấn đề gì, em cũng muốn có người nghe mà. Có điều cả em và cậu ta đều không chắc. Ngoài bọn em ra chẳng còn ai khác chứng kiến, diễn biến cũng không nhiều, có mỗi vụ ướt như chuột lột thôi.

Hôm ấy em vừa kết thúc hoạt động ở câu lạc bộ, sắp về nhà. Vâng, đang nghỉ hè nhưng câu lạc bộ vẫn hoạt động. Hở, câu lạc bộ gì ấy ạ? À không, tại em nghĩ chuyện đó không liên quan… Câu lạc bộ cờ shogi ạ. Nổi tiếng gì đâu chị. Chẳng có gì để thu hút con gái… Ừm, nhưng nói chung vẫn vui.

Chuyện hôm ấy là thế này. Bạn em phấn khích ào vào phòng sinh hoạt, bảo có thứ kinh lắm, giục em mau ra xem. Thằng ấy thuộc dạng khá điềm đạm trong lớp nên em cũng lấy làm lạ. Nó bảo kinh thì chắc là kinh thật. Em bật ô, theo nó chạy dọc đường ray.

"Cái gì kinh cơ?" Em hỏi thì nó đáp là không giải thích được, phải xem mới biết. Bọn em chạy vào con hẻm hẹp chỉ đủ cho một chiếc xe con chạy. Chỗ ấy nằm giữa mấy tòa nhà đang xây có gắn tấm cách âm, vắng tanh.

"Nhìn đi, kia kìa!" Thằng bạn em chỉ khoảnh trời âm u giữa các tòa nhà, phía trên đường dây điện.

"Hở? Có thấy gì đâu."

"Có mà! Nhìn kĩ đi!"

Thấy nó quả quyết, em cũng thừ ngó chằm chằm lên trời. Rồi… em thấy gì đó khang khác. Lát sau em mới nhìn rõ. Tiếng mưa vẫn reo vang, nhưng riêng chỗ bọn em đứng chẳng có giọt mưa nào. Kiểu như trên đầu có mái che vô hình ấy. Thình lình, em thấy cái gì đó chuyển động ngổn ngang trên trời. Hóa ra là những vòng sóng nhỏ, y hệt bề mặt bể bơi trong cơn mưa khi nhìn từ dưới lên. Mấy vòng sóng ấy liên tục hiện ra rồi biến mất giữa trời.

"Cái gì vậy…!?" Em vừa dán mắt vào "nó" vừa lùi về sau vài bước. Thế là bầu trời cũng biến dạng theo. Em thầm nghĩ đấy là nước, hay đúng hơn là một vật thể to lớn làm từ nước mắc kẹt giữa hai tòa nhà.

"Cá…?" Thằng bạn kế bên em thì thào. Em cũng tán thành. Quả thật trông nó như cá heo hay cá voi gì ấy. Ngay sau đó…

"Oái!" Bọn em đồng thanh hét khi con cá nước tự nhiên vỡ ra và văng xuống. Chỗ nước ấy khủng khiếp lắm, chắc phải gấp mười lần mưa rào bình thường, ào xuống trong tích tắc. Cảm tưởng vừa dịch chuyển tức thời xuống chân thác ấy. Mưa tạnh thì hai thằng đã ướt mèm, ô trên tay gãy khung như bị gió lớn quật. Thứ vừa ở giữa các tòa nhà biến mất tăm, chỉ còn bụi nước mờ mờ bủa vây tứ phía.

Cho nên sau cùng em mới kết luận là hai thằng đã đụng phải mưa cực lớn. Không có bằng chứng, em cũng không nói với ai. Em lên mạng viết vài câu đùa chơi thôi, không ngờ lại nhận được tin nhắn của chị.

… Cho em hỏi, chị có phải người nổi tiếng không ạ? Dạ, không phải ạ? À, nói sao nhỉ, tại em thấy chị có khí chất quá… Nói mới để ý, đây là lần

đầu em nói chuyện với con gái lâu thế này đấy ạ.

*

"Dịch vụ chuyển phát thời tiết".

Tôi viết thật to dòng ấy ra vở, kẻ một khung chữ nhật bên dưới, điền thêm "5000 yên" vào trong. Cân nhắc một chút, tôi sửa "5" thành "4", rồi lại xóa.

"Đắt quá chăng…"

Hừm, tính sao đây? Chiếc ti vi CRT lỗi thời trên quầy bar đang chiếu hình ảnh người dự báo thời tiết mờ căm. Người này nói liên tục suốt từ nãy đến giờ.

"Thời gian mưa liên tục hiện đã lên đến hơn hai tháng. Theo dự báo, trong vòng một tháng tới, lượng mưa vẫn cao và mưa sẽ còn tiếp diễn. Cục Khí tượng đánh giá đây là 'hiện tượng hết sức bất thường' và khuyến cáo người dân cảnh giác ở mức cao nhất, đề phòng sạt lở…"

"Hodaka ơi!"

Nghe tiếng gọi háo hức, tôi ngẩng mặt khỏi quyển vở. Chị Natsumi đang ngồi bó gối trên sofa, mắt nhìn máy tính bảng.

"Ra chị cho xem cái này, hay lắm!"

Những vật thể trắng sữa nằm rải rác trong rãnh thoát nước bên vệ đường. Kích cỡ và hình dạng hệt cá mòi trắng lớn. Bức ảnh tiếp theo chụp bãi đỗ xe. Những vật thể tương tự bám quanh bánh xe. Kế đến là ảnh một bà mẹ chụp con gái. Cô bé đang giương ô quan sát cảnh chim bồ câu mổ những vật thể nói trên nằm tứ tung trên nền đá.

"Đúng là hao hao cá, cơ mà…" Tôi phóng to ảnh, hỏi chị Natsumi. "Cái này từ trên trời rơi xuống cùng mưa ấy ạ?"

Bài đăng nào trên SNS cũng viết thế.

"Nhưng chỉ có ảnh, đâu còn bâng chứng nào khác?"

"Chạm vào là nó biến mất ngay. Nhìn này." Chị Natsumi phát một đoạn phim được đăng trên mạng. Hình ảnh cho thấy một vật thể to cỡ vài centimet, trông như miếng thạch để ráo mặt. Ngón tay người quay xuất hiện trên khung hình, chạm khẽ vào vật đó. Nó liền vỡ đánh tách, hóa thành nước rồi trôi đi mất.

“Oa!” Tôi bất giác kêu lên.

Chị Natsumi hào hứng nói tiếp. “Cậu nhớ lời ông giảng viên đại học chị em mình phỏng vấn đợt trước không? Bầu trời ẩn chứa thế giới con người chưa biết đến, sâu hơn đại dương rất nhiều. Những gì mắt thường nhìn thấy chỉ chiếm một phần rất nhỏ. Thậm chí có thể coi mỗi đám mây vũ tích như một thế giới. Đám mây rộng mấy kilomet chứa lượng nước tương đương cả cái hồ với vô số vi sinh vật. Ánh sáng, nước, chất hữu cơ đầy đủ, có cả không gian bao la không bị con người can thiệp. Nếu biển sâu nơi ánh sáng không chiếu tới có những sinh vật riêng của nó, thì trên trời tồn tại hệ sinh thái nằm ngoài hiểu biết của con người cũng chẳng lạ. Tư duy theo kiểu tách bạch bầu trời và sinh vật là trái lẽ tự nhiên. Ông ta đã nói vậy đấy!”

Chị Natsumi liến thoắng một lèo khiến tôi được phen kinh ngạc trước trí nhớ siêu phàm và tinh thần nhiệt huyết của chị.

“Cho nên trên trời chắc chắn có sinh vật gì đó!”

“Ý chị là con cá ấy…?”

“Có khả năng! Thấy hay không!?”

“Cái này…” Tôi bỗng trầm ngâm. Phải rồi, cái này… “Đăng lên báo có khi sẽ kiếm ra tiền đây! Tuyển tập truyền thuyết đô thị đã kết thúc, vậy thì tuyển tập UMA[16] cũng được…”

“Hả?” Giọng chị Natsumi thoắt lạnh băng.

“Sao ạ?” Tôi lập tức dừng lời.

“Cậu bảo kiếm ra tiền là có ý gì? Trước tiên phải nghĩ xem người đọc có thích hay không chứ!”

“Vâng…”

“Cậu ngày càng giống Kei.”

“Dạ?”

“Sắp thành người lớn tẻ nhạt rồi.”

“Dạ!?”

Chị Natsumi đứng dậy khỏi sofa, dùng thun thoăn thoắt buộc mái tóc dài lại.

“Chúc cho thái độ đó không khiến cậu bị nữ thần nắng khó khăn lắm mới tìm được kia ghét bỏ. Sắp đi hẹn hò đúng không?”

“Ơ, không phải hẹn hò mà là xác nhận… tạ lỗi… đề xuất…”

Trong lúc tôi lắp bắp, chị Natsumi đã mặc vest, đổi sang phong cách đi làm chỉn chu hiếm thấy. Thường ngày chị toàn ăn mặc tùy tiện, thoải mái khoe tay khoe chân, nên hôm nay trông như người khác vậy.

“Chị Natsumi định đi đâu?”

“Chị đi tìm việc.”

“Ớ!” Tìm việc!? “Vậy còn văn phòng này!?”

“Chỗ này ấy hả, làm tạm thôi.”

Để lại một câu đầy ẩn ý, chị Natsumi vẫy tay chào tôi rồi rời khỏi văn phòng. Tự dưng có cảm giác bị bỏ rơi, tôi thẫn thờ nhìn cánh cửa nơi chị vừa đi khuất. Tôi hoảng hốt nhủ thầm, chắc là đùa thôi nhỉ?

“Mình cũng phải đi rồi!” Thốt hẳn thành tiếng hòng xua tan mối bất an mơ hồ, tôi đứng dậy.

Cô không có điện thoại di động. Thật khó tin.

Vì lý do đó, tôi chỉ nhận được tờ ghi chú nhỏ viết tay. Theo bản chỉ đường viết bằng nét chữ nắn nót, tôi xuống tàu ở ga Tabata. Leo lên cầu thang bên rìa sân ga như hướng dẫn, tôi thấy cổng soát vé nhỏ không người, chỉ có ba máy soát vé tự động nằm liền kề. Cứ ngỡ cổng soát vé nào của tuyến Yamanote cũng to ngang sân quần vợt và nhộn nhịp như mở tiệc, tôi không khỏi kinh ngạc trước khung cảnh vắng lặng.

Căn hộ tôi tìm đến nằm trong một tòa nhà kiểu cũ điển hình phủ đầy dây leo. Theo ghi chú trên giấy nhớ thì nhà Hina là căn trong cùng trên tầng hai. Bước lên cầu thang sắt, tôi nhìn thấy tuyến cầu cạn dành cho shinkansen ở đàng xa. Thân tàu xanh lục lướt như bay, phát ra tiếng ù ù nho nhỏ.

Tôi dừng chân trước căn hộ, hít thở sâu rồi đưa tay gõ cửa.

“Đợi tí…”

Tự dưng tôi nhận ra một sự thật trọng đại.

“Lẽ nào…”

Mưa rơi trên phần mái mỏng ở hành lang chung, âm vang thánh thót.

“Mình… sắp vào nhà con gái… lần đầu tiên!?”

Cạch! Cửa đột ngột hé mở. Hina ló đầu ra.

“Hodaka, mừng cậu đến chơi.”

“À… ờ… ừm!”

“Lạc đường hả?”

“Không… không, cái này… tớ có chút quà mọn…” Tôi luống cuống chìa túi ni lông ra bằng hai tay.

“Ôi, cảm ơn cậu nhiều nhé!” Hina tươi cười nhận lấy rồi mở rộng cửa mời tôi vào. Tôi máy móc tháo giày trên lối vào nhỏ chưa từng thấy.

Trong nhà tràn ngập màu sắc.

Sát lối vào là gian bếp nhỏ, tiếp đến là phòng khách rộng chừng 15 mét vuông, sâu hơn nữa là một phòng khác. Cách bố trí nhỏ gọn kiểu gia đình. Các phòng được ngăn cách bằng rèm bông nhiều màu, cửa sổ cũng căng rèm vải sặc sỡ. Những bức tranh nhỏ và đồ trang trí hình động vật được đặt rải rác khắp nhà. Phòng khách có một cửa sổ tròn bằng gỗ, bên trên treo chuỗi hạt thủy tinh trong suốt, đoán chừng là chuông bắt nắng. Tôi ngồi thu lu trước bàn trà thấp ngoài phòng khách.

“Hodaka ăn trưa chưa?” Hina hỏi vọng ra. Lúc này cô đang bận bịu trong bếp.

“Chưa…” Đáp xong, tôi chợt nghĩ phải chăng cố định mời cơm mình, bèn nói to, “À mà cậu không cần để ý đâu!”

“Được rồi, cứ ngồi đấy đi.” Hina đáp, cười khúc khích. “Hodaka, tớ dùng cái này được không?”

Tôi nhìn sang. Một tay cô đang cầm gói bim bim khoai tây, tay kia cầm gói mì gà tôi mang đến. Trên đường tới đây tôi đã ghé cửa hàng tiện lợi nhưng lại phân vân không biết mua gì, bèn lên Yahoo! Hỏi & Đáp nhờ tư vấn rồi mua theo câu trả lời đầu tiên nhận được. Giờ ngẫm lại mới thấy bim bim khoai còn đỡ, chứ mì gà thì thật ba chấm.

“Được chứ, cậu cần thì cứ dùng!”

“Cảm ơn nhé!”

Dùng? Để nấu ăn hả?

Hỏi ra cũng hơi ngại, tôi bèn quan sát căn hộ lần nữa để ổn định tâm trạng trước. Chùm chuông bắt nắng treo trên cửa sổ đung đưa trong gió, phản xạ ánh sáng yếu ớt gom được từ khung trời đầy mưa, vẽ ra những họa tiết mờ ảo. Cửa trượt bị tháo bỏ, biến tủ âm tường thành kệ sách. Trên kệ có đủ thể loại sách báo, từ sách tranh, tạp chí khoa giáo, tiểu thuyết, truyện tranh đến sách bìa cứng dày cộm. Ở góc phòng khách có một chiếc máy may điện tử nhỏ. Chắc hầu hết đồ trang trí trong nhà đều là hàng tự làm. Không gian có hạn mà đồ đạc lại nhiều, nhưng không gây ấn tượng kì dị hay lộn xộn. Trái lại, hâu không khí vui tươi tràn ngập tạo cảm giác căn hộ đang vui vì được là chính nó.

"Hina sống một mình hả?"

"Hai. Tớ ở với em trai. Nhà tớ gặp chút chuyện…"

"Thế à…"

Gặp chuyện… Tôi không hỏi đó là chuyện gì mà chỉ đoán bố mẹ cô không còn. Cô đang vui vẻ dùng kéo làm bếp lạch xạch cắt loại lá màu xanh trông như rau mầm. Hẳn là hái từ vườn rau tự trồng. Cái gì cũng tự xử hết.

Tôi len lén nhìn Hina lăng xăng trong bếp. Cô mặc áo chui đầu không tay màu vàng nhạt và quần soóc màu xanh dương. Tóc dài buộc thành hai chùm buông xuống vai như mọi khi. Nhìn lại mới thấy cô gầy đáng sợ. Chị Natsumi cũng hay mặc áo không tay với quần soóc, nhưng ấn tượng toát ra khác hẳn.

"Còn Hodaka? Sao lại bỏ nhà đi?"

"À…" Bị hỏi đột ngột, tôi ấp úng. "ừm, tại…"

Tôi luống cuống kiếm cớ rồi cố diễn đạt thành lời, song câu nói ra khỏi miệng lại đơn giản đến ngớ ngẩn.

"Tại tớ thấy ngột ngạt… vì cả quê nhà, cả bố mẹ. Vốn dĩ tớ cũng ngưỡng mộ Tokyo…" Lý do quá trẻ con khiến tôi phát ngượng. "Không có nguyên nhân đặc biệt nào hết." Tôi vội bổ sung.

"Ra thế." Hina mỉm cười đáp ngắn gọn, không tán đồng cũng chẳng phản đối. Cô đập trứng, thuần thục tách lòng trắng và lòng đỏ ra hai đĩa khác nhau rồi nhanh tay đánh đều phần lòng trắng. Sau đó, cô tráng dầu lên chảo rán đã làm nóng. Dầu vừng và gừng dậy mùi thơm phức. Rồi cô lấy

cơm nguội trong tủ lạnh, đổ vào chảo, bắt đầu rang. Tiếng xèo xèo ngon lành vang khắp phòng. Cô vừa cầm môi xào đảo cơm vừa hỏi tiếp.

"Cậu không định về sao?"

"Tớ không muốn về." Không biết nói gì hơn, tôi đành khai thật.

"… Vậy à." Hina mở gói bim bim khoai tây, dùng hai tay bóp rào rạo rồi trộn với cơm rang.

"Xin lỗi đã để quý khách chờ lâu!" Hina hồ hởi thông báo rồi bưng mâm thức ăn ra.

"Ồ…!" Tôi trầm trồ. Đĩa cơm rang trộn bim bim khoai tây cỡ đại có lòng đỏ trứng sống bóng lưỡng nằm chính giữa, xung quanh rắc rau mầm xắt nhỏ. Đĩa salad lớn thì có mì gà bẻ vụn trộn rối.

"Tên món này là… ờm, cơm rang bim bim khoai tây rau mầm thơm lừng hương dầu vừng, và… salad mì gà giòn tan ngon mê li!"

"Tuyệt vời…!"

Tôi cảm động sâu sắc trước món ăn mới toanh mà cô chế ra trong chớp nhoáng, mắt nhìn mà bụng sôi cồn cào. Hina bỗng vỗ tay, đứng dậy.

"A! Suýt quên hành!"

Cô chạy vào bếp lấy hành lá xanh rờn trồng trong ly thủy tinh rồi cầm kéo thoăn thoắt cắt thẳng vào canh. Món canh Trung Hoa lõng bõng lòng trắng trứng dần có thêm sắc xanh tươi.

"Ra Tokyo rồi cậu thấy sao?" Hina lại bất ngờ hỏi.

"Hả? À…" Tôi lại thú thật cảm giác hiện tại. "Kể ra thì… không ngột ngạt nữa."

Cô nhìn tôi, cười tươi. "Vậy à. Mừng ghê! Nào, ăn cơm thôi!"

Chúng tôi chắp tay, đồng thanh, "Xin mời dùng bữa." Tôi dầm lòng đỏ, múc một thìa đầy ụ cơm, rau mầm, bim bim khoai và cho vào miệng.

Ăn xong tôi mới giật mình nhận ra, trong vòng một tháng vị trí món ăn ngon nhất trần đời đã được cập nhật tận hai lần, và cả hai đều do cùng một cô gái mang đến.

“Hodaka, cậu nghiêm túc đấy à?” Hina nhìn quyển vở của tôi, nghi ngờ hỏi. Trên ấy đề dòng chữ “Dịch vụ chuyển phát thời tiết” to đùng, bên dưới có ghi chú về phương án thiết kế, cách đăng ký và chi tiết giá tiền. Đây chính là bản thiết kế trang web “Kinh doanh nắng” của tôi. Sau bữa ăn, trên bàn trà giờ ngổn ngang nào iPad tôi mang từ văn phòng tới, nào văn phòng phẩm như bút chì, tẩy, giấy nhớ… Màn hình iPad đang hiển thị bản nháp trang web tôi tạo qua ứng dụng.

“Cậu là nữ thần nắng chính hiệu phải không?” Tôi xác nhận với cô lần nữa.

“Phải.”

“Chỉ cần nhìn trời cầu nguyện là gọi được nắng?”

“Ừ.” Cô gật đầu như thể việc ấy chẳng có gì to tát. “Vậy thì…”

“Nhưng mà…!” Cô ngắt lời tôi. “Lỡ không nắng thì sao?”

“Cậu không làm được?” Tôi ướm hỏi.

“Tớ làm được!”

“Vậy thì làm thôi! Cậu cần việc, đúng chú?”

“Ờ, ừ… Nhưng kiếm tiền bằng cách này có hơi…”

Tôi liếc Hina. Cô đang chọc chọc chiếc bánh ngọt nhỏ mua ở cửa hàng tiện lợi.

“Thì vốn dĩ…” Nhìn gương mặt non nớt kia, thật khó tin cô hơn tuổi tôi. Cổ gầy, cánh tay thon thả, cơ thể mảnh mai, vòng eo mềm yếu, đôi chân khá thanh thoát nếu so với chị Natsumi. “Người như Hina làm sao hành nghề tiếp khách được.”

“Hả?” Tay Hina khựng lại.

“Hửm?”

“Hodaka…” Hina lùi xa khỏi tôi.

“Sao?”

“Cậu đang nhìn đâu đấy!?”

“Tớ không nhìn gì hết!” Tôi đáp ngay theo phản xạ, sau đó mới toát mồ hôi.

“Hừm…” Cô nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ. Chết dở, lộ rồi. Hóa ra lời đồn con gái có thể đọc vị 100% ánh mắt con trai là thật. Có nên xin lỗi không?

“Xin lỗi…” Tôi lúng búng. Thấy thế, Hina bật cười. Chẳng rõ cô thực sự tức giận hay đang trêu tôi. Thái độ của cô thay đổi liên hồi, khó hiểu hệt trò giải đố. Tôi bối rối như bị cuốn vào một cơn bão đây sắc cầu vồng.

“Này, 5000 yên có đắt quá không?” Hina chộp lấy iPad và nói.

“Hử? Cậu cũng nghĩ vậy à?” Tôi liền chọn đoạn văn bản ấy, nhập số mới. “3000 yên được không?”

“Ừm… Nhưng cũng phải tính đến chi phí sinh hoạt…” Cô lẩm bẩm, tay gõ 3500.

Tôi bèn bảo cô. “Rẻ quá thì giống lừa đảo lắm… Hay chuyển hân thành dịch vụ dành cho giới thượng lưu? Một lần 50.000 yên!”

“Không làm thế được đâu!”

Theo đà tranh luận, chúng tôi dần chuyên tâm vào việc lập trang web.

“Hay là tính thù lao theo kết quả?”

“Được đấy. Để giá linh động đi.”

“Miễn phí lần đầu để lấy tiếng hút khách thì sao?”

“Nghe cũng ổn… Nhưng còn phải cân nhắc chi phí sinh hoạt…”

“Trang web đơn điệu quá. Chắc phải chèn thêm hình minh họa.”

“A, để tớ vẽ cho!”

“… Cái gì đây? Hà mã à?”

“… Ếch đấy ạ.”

“…Thật hả?”

Chẳng mấy chốc trời đã tối. Trông qua cửa sổ, có thể thấy ánh đèn shinkansen chạy đằng xa.

“Xong rồi!” Chúng tôi đồng thanh reo.

Trang web đã hoàn thiện có hình mặt trời lớn với dòng chữ bảy sắc cầu vồng “Dịch vụ chuyển phát thời tiết”. Một con ếch hồng mặc áo mưa vàng cầm khung thoại “Nữ thần nắng 100% đây!”, bên cạnh là biểu tượng xe đẩy hàng hiển thị giá 3400 yên (gồm thuế) cùng biểu mẫu “Ngày giờ mong muốn”, “Địa điểm cân nắng”, “Địa chỉ email”, “Lý do muốn trời nắng”.

Tôi nhích ngón tay tới gần nút “Publish” trên ứng dụng, hỏi ý cô. “Đăng nhé?”

Đúng lúc đó, cửa căn hộ bật mở.

“Em về rồi đây. Chị, hôm nay cá mòi rẻ nên em… Hử? Anh là ai?” Một cậu nhóc tiểu học đeo cặp, tay xách túi siêu thị nhíu mày nhìn tôi.

“Ơ… A, là cậu!” Tôi bất giác thốt lên. Tóc bob mềm mại, mắt hạnh mảnh dài, đường nét gương mặt còn non nớt nhưng cực kì hài hòa. Chính là cậu bé siêu đào hoa mà tôi gặp trên xe buýt hôm nào.

“Ủa, gì vậy gì vậy? Hai người biết nhau à?” Hina lên tiếng hỏi.

“Tớ từng thấy nó trên xe buýt…”

“Hừm.” Hina chen vào giữa hai chúng tôi, giơ tay giới thiệu từng người. “Hodaka, đây là em tớ, Nagi. Nagi, đây là Hodaka, cộng sự kinh doanh của chị!”

“Hả?” Nagi càng lúc càng ngờ vực ra mặt.

iPad bỗng kêu tinh một tiếng. Tôi nhìn màn hình, hoảng hốt kêu, “Chết, có người nhờ thật kìa!”

“Á! Cậu đăng rồi à!?”

“Ừ thì… Trời ạ, ngay ngày mai!”

“Ấy, đợi chút đợi chút, mình làm thật hả!?”

Đúng lúc quan trọng thì ti vi phát bản tin thời tiết. Chị gái dự báo thời tiết tươi tắn tuyên bố, “Dự báo ngày mai mưa vẫn rơi trên diện rộng.”

“Mai mưa mà!” Hina hét toáng lên.

“Không mưa thì dịch vụ của mình còn ý nghĩa gì nữa!” Tôi cũng gào.

“Làm sao đây, tớ hồi hộp quá… Cậu đọc xem người ta nhờ gì? Chắc là điều ước linh tinh của trẻ con thôi phải không?”

“Xem nào… ‘Tôi muốn cầu nắng ở chợ trời’.”

“Người ta nghiêm túc kìa!”

Nagi lạnh lùng cất nguyên liệu nấu ăn vào tủ lạnh, mắt liếc cảnh chúng tôi rối hết cả lên. Hina mếu máo “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ”, còn tôi thì cật lực tự cổ vũ tinh thần, “Phải xoay xở thôi.”

“Không sao đâu Hina, tớ sẽ giúp cậu!”

“Bằng cách nào!?”

“Yên tâm, cứ để tớ lo!”

“Tối nay mình sẽ thức trắng,” tôi hạ quyết tâm.

*

Hôm sau, mưa vẫn rơi như thường.

"Hina, hãy dùng cái này!" Khi Hina bước ra hành lang chung trước căn hộ, tôi đưa chiếc ô màu vàng cho cô.

"Cái gì đây?"

"Mở ra thử đi!"

Hina bật ô, một loạt búp bê câu nâng bung ra theo, ô có 8 thanh nan, mỗi thanh treo 2 con, tổng cộng 16 con. Đây là ô dành riêng cho nữ thần nắng, sản phẩm tâm huyết do tôi tự chế tạo.

"Xin lỗi, tớ không cần." Hina lạnh lùng gập ô lại.

"Gì cơ!?"

Đùa sao? Vô lý!

"Khoan khoan, còn một món nữa!" Tôi chỉ sang cầu thang.

Tiếng bước chân thùm thụp tiến đến. Một con búp bê cầu nắng khổng lồ cao 140 centimet xuất hiện. Cũng là tác phẩm tâm huyết của tôi.

"Xin lỗi, tớ không cần."

"Gì cơ!?"

"Đừng đùa nữa, Hodaka!" Nagi lột phắt đầu búp bê cầu nắng ra, mặt đỏ lựng.

Chợ trời diễn ra tại Odaiba, giữa trụ sở Đài truyền hình Fuji và khách sạn Hilton. Lều bán hàng nằm dọc lối đi hoành tráng như phim trường, khách mua cầm ô dập dìu qua lại. Ba chúng tôi đứng trên đài quan sát nhô ra vịnh Tokyo, khẩn thiết cầu nguyện với trời cao. Tất nhiên vai trò gọi nắng thuộc về Hina. Song để hỗ trợ, tôi cũng cầm ô cầu nắng xoay vòng vòng. Nagi (nghiêm túc ngoài dự đoán) thì khoác bộ đồ búp bê cầu nắng khổng lồ chạy quanh Hina. Một nữ sinh cấp ba tự xưng là nữ thần nâng, một nam sinh cấp ba xoay chiếc ô vàng treo 16 con búp bê câu nắng và một cậu nhóc cấp một mặc đồ hóa trang trắng múa may chạy qua chạy lại, chẳng khác gì cử hành một nghi thức cổ quái.

Tôi nghe tiếng trò chuyện loáng thoáng truyền ra từ lều của người chủ trì chợ trời, cũng là người nhờ chúng tôi.

“Ai thế? Ông gọi chúng đến à?”

“Để cầu may ấy mà…”

“Mấy đứa ơi!” ông chú luống tuổi lớn tiếng gọi.

“Làm đại khái thôi!”

“Sắp được rồi ạ!” Tôi trả lời mà càng lúc càng sốt ruột và lo lắng.

“Hina, uống nước không?”

“Chị à, ăn kẹo nhé!”

Phớt lờ hai kẻ đang sốt sắng là tôi và Nagi, Hina vẫn chắp tay, thành khẩn cầu nguyện, mồ hôi tuôn nhễ nhại.

“Không đùa chứ, nâng rồi kìa!”

Tiếng nói cất lên từ lều chủ trì. Tôi ngước nhìn trời, và rồi thở phào.

Vùng mây dày đã tách làm hai, mặt trời chói lọi ló dạng. Vừa nãy không khí còn se lạnh so với mức bình thường của tháng Bảy, vậy mà giờ nhiệt độ đã tăng vùn vụt. Mặt biển xám xịt chuyển sang màu xanh tươi sáng, cầu Rainbow bừng sắc trắng, mỗi chiếc xe chạy ngang đều sáng ngời rạng rỡ.

“Sao ạ?” Hina chạy vụt đến lều người chủ trì, thở không ra hơi, tự hào hỏi.

“Ôi chao… Bất ngờ thật đấy!”

“Mấy đứa giỏi ghê, đúng là nữ thần nắng hàng thật rồi!”

Người đi bộ khép ô, ngẩng mặt tận hưởng thời khắc mưa tạnh hiếm hoi. Ông chú luống tuổi, hình như là người phụ trách sự kiện nói to, “Tuyệt lâm, dù là ngẫu nhiên đi nữa!”

“Không phải ngẫu nhiên!” Con búp bê cầu nắng khổng lồ phản đối. Tôi mỉm cười cản cậu lại.

“Đây, 20.000 là đủ rồi nhỉ.” Ông ấn thù lao vào tay Hina.

“Nhiều quá ạ!”

“Thấy cháu dễ thương nên chú cho thêm đấy!”

“Nhóm trưởng à, câu này là quấy rối tình dục đó, dù cô bé dễ thương thật.”

“So ra thì doanh số ngày nắng cao hơn ngày mưa nhiều. 20.000 yên là rẻ rồi.”

“Hồi đầu tôi cứ tưởng gọi nhầm bọn dở hơi, ngờ đâu đám nhỏ này giỏi thật.”

“Con búp bê cầu nắng này đáng yêu quá, cậu tự làm à?”

Mọi người nhao nhao khen ngợi chúng tôi, đặc biệt là Hina. Chưa biết họ có tin nữ thần nắng hay không, quan trọng là ai nấy đều rất vui.

Rời khỏi phiên chợ trời thành công mỹ mãn, chúng tôi dừng chân, đứng nhìn nhau trước nhà ga tuyến Yurikamome. Tâm trạng căng thẳng khi đến đây vào buổi sáng đã bay biến sạch. Giờ đây, chúng tôi không giấu nổi niềm vui dâng lên từ tận đáy lòng.

“Làm được rồi!!!”

Ba đứa cùng nhảy cẫng lên, đập tay ăn mừng, thân thể như reo vui theo. Khách qua đường thắc mắc nhìn chúng tôi. Vẻ mặt họ dường như cũng thấp thoáng nét cười nhờ khoảng tạnh hiếm hoi sau đợt mưa dai dẳng.

“Chị giỏi quá đi mất!”

“Ừm, có lẽ mình làm được đấy!”

“Quyết định vậy nhé, chúng ta sẽ kiếm tiền bằng thời tiết!”

“Nhất trí!” Cả ba giơ nắm đấm ra.

Những ngày “kinh doanh thời tiết” của chúng tôi đã bắt đầu như thế.

5
Thời tiết, con người và hạnh phúc

Khách hàng A.

T. Aki (31), làm việc tại công ty IT trong nội thành, sắp kết hôn.

Thú thật lúc mới nghe, tôi đã coi đây là chuyện vớ vẩn. Cơ mà cánh phụ nữ lại thích. Bói toán, bùa may mắn rồi phong thủy, đất thiêng nọ kia. Lúc chọn nhà mới, bạn gái tôi cũng đòi xem hướng, trưng cây phát tài trong phòng ngủ, mua kumade[17], gặp đền nào cũng khăng khăng vào viếng. Nhưng chỉ chừng ấy thì tôi không phản đối, trái lại còn thấy khá yên tâm.

Cho nên tôi nghĩ bụng, nếu có thể khiến cô ấy vừa lòng thì cứ thử xem sao. Thế là tôi quyết định đăng kí. Giá cả hợp lý, vả lại tôi cũng thích tham gia gọi vốn cộng đồng, tặng tiền trực tuyến. Coi như bỏ tiền mua trải nghiệm, cứ thoải mái đi. Ai chẳng muốn ngắm vợ tương lai trong bộ váy cưới trắng dưới bầu trời xanh.

Khách hàng B.

A. Kaori (15), lớp Mười trường THPT S, thành viên câu lạc bộ thiên văn.

Hè năm nay mưa gì mà mưa mãi. Ti vi ra rả đưa tin về bất thường, nào nóng lên toàn cầu, biến đổi khí hậu, nào nhiệt độ cực đoan. Bất thường sắp biến thành bình thường luôn rồi. Bố mẹ tôi cứ than thở rằng mùa xuân và mùa thu không còn nữa, chứ ngày xưa bốn mùa phong phú hơn nhiều. Phải, tôi cũng thấy đây là vấn đề lớn.

Nhưng có một vấn đề còn lớn hơn. Đó là tình yêu! Tương lai chuyện tình cảm của tôi và đàn anh!

Tôi gia nhập câu lạc bộ thiên văn cũng chỉ vì anh là thành viên ở đó. Và buổi hội trại quan sát mưa sao băng Perseids sắp tới chính là cơ hội cuối cùng! Trời mà mưa thì hội trại sẽ bị hủy mất!

Hôm nọ là thất tịch mà Ngưu Lang và Chức Nữ cũng không gặp được nhau vì mưa đấy thôi. Quá bi thương. Tôi muốn gửi lời cầu nguyện đến các vì sao, nên làm ơn hãy cho tôi một đêm trời trong!

Khách hàng C.

K. Mi (27), làm việc bán thời gian, cosplayer.

Quán rượu chỗ tôi đúng là bóc lột sức lao động. Định bảo người ta sống bằng niềm tin thay lương chắc? Rõ vô lý, bất công. Tôi muốn dung hòa niềm vui ở nơi làm việc với nhu cầu thể hiện bản thân cơ. Chỗ làm thêm thứ hai cũng chẳng khá hơn. Gặp toàn dạng khách trời đánh. Tôi thuộc bộ phận chăm sóc khách hàng, cứ phải nhận cuộc gọi của những kẻ cô đơn muốn tìm người trò chuyện, hoặc hạng ngạo mạn chỉ chực phàn nàn với lên mặt dạy đời, không cần biết đối phương là ai. Bọn họ biết chúng tôi không dám trả treo nên được đà làm tới đấy.

Vất vả thế mà tôi cần làm hai việc một lúc là vì thích cosplay.

Tôi có người bạn chung sở thích tham gia cùng từ thời Mixi[18] đến giờ. Chúng tôi làm thêm để kiếm tiền và sắp xếp thời gian, sau đó dốc hết vào sở thích, từ mua nguyên liệu đến tự may trang phục. Mục tiêu cho hè năm nay là Comiket[19].

Cho nên tôi mong hôm đó trời sẽ nắng.

Mưa vẫn cosplay được, nhưng thời tiết sẽ khiến tâm trạng thay đổi. Riêng tôi thì không chỉ tâm trạng mà thể trạng cũng bị ảnh hưởng. Cả đau đầu lẫn tình trạng da dẻ đều liên quan đến thời tiết mà.

Tôi muốn cho mọi người thấy gương mặt tươi cười vui vẻ của mình tại hội chợ mùa hè diễn ra dưới khung trời xanh.

Khách hàng D.

K. Taro (52), tự kinh doanh, dân cá cược đua ngựa.

Tất nhiên, cơ bản là tôi thích trò đua ngựa đã. Nhưng tỉ lệ hoàn vốn của tôi là 97%, trung bình khoảng 75%, có thể nói cá cược cũng vào hạng khá rồi đấy. ít ra là không bị vợ mắng.

Cá cược đua ngựa là trò suy luận phức tạp. Không thể dựa vào may mắn như vé số, mà phải xem huyết thống, thể trạng trong ngày, mức hòa hợp với nài của con ngựa, tương quan trận đấu, rồi phân tích dữ liệu những trận trước thế nào, căn cứ vào đâu, mua ra sao. Hết sức gian nan, nhưng vẫn có cách giành phần thắng. Dự đoán càng chuẩn cơ hội thắng càng cao. Trong giới cá cược đua ngựa, con số và tình hình thực tế luôn gắn liền với nhau.

Vấn đề là, con ngựa yêu thích của tôi không duy trì được phong độ vào ngày mưa.

Khách hàng E.

N. Na (4), trường mẫu giáo quận Minato.

Con muốn chạy đua ngoài trời trong hội thao.

*

Phản hồi A.

Hôm ấy có ba đứa trẻ tìm đến, một đứa mới học cấp một, độ 10 tuổi.

Tôi bất ngờ quá, suýt buột miệng hỏi chúng có biết Luật Lao động không. Được cái cô bé ra dáng sinh viên đại học ăn nói khá chững chạc. Cậu con trai cấp ba và nhóc cấp một cũng rất lễ phép. Mấy đứa nhỏ đáng mến.

Phải, trời nắng thật. Đẹp lắm. Chúng tôi tổ chức hôn lễ trên đỉnh Omotesando, trong khi mạn sườn đồi vẫn mưa như thường. Đúng thế, chỉ có chỗ chúng tôi nắng. Không gian chẳng những bừng sáng mà còn đẹp thêm muôn phần. Mọi thứ bên trong bức rèm mưa bắt nắng lấp lánh. Mưa tạnh tầm một tiếng thôi, song trải nghiệm vẫn rất tuyệt.

Không hiểu sao dưới bầu trời trong xanh, nụ cười quen thuộc lại tỏa sáng theo cách khác. Nhìn cô ấy mặc váy cưới, nghĩ đến tương lai được chung sống với người phụ nữ xinh đẹp nhường này, tôi không khỏi rưng rưng xúc động.

Cô ấy bảo 3400 yên quá rẻ nên đã trả 5000 yên. Chúng tôi rất vui, còn chụp ảnh kỉ niệm với đứa bé búp bê cầu nắng nữa đấy.

Phản hồi B.

Ngắm mưa sao băng trên sân thượng ở trường vào đêm hội trại, đàn anh của tôi bảo, "Nếu tinh tú ở ngoài tầm quan sát… Nếu nhân loại không biết đến sự tồn tại của các hành tinh khác, thì chắc chân các định luật Newton, thuyết tương đối hay cơ học lượng tử đều không được phát minh. Loài người sẽ mãi cho mình là trung tâm thế giới, mãi kiêu ngạo, vô tri. Và…"

"Và…?" Tôi nhìn vào mắt anh. Đôi mắt đằng sau cặp kính của anh sáng long lanh như nam chính trong truyện tranh.

"Và loài người cũng sẽ không bao giờ nhận ra mình cô độc nhường nào."

Tôi những muốn hét lên "Tuyệt vời quá!". Anh quả là sâu sắc.

3400 yên cho kỉ niệm này là quá rẻ. Tôi nhiệt liệt đề cử nữ thần nắng!

Phản hồi C.

Mặt trời chiếu rọi, mái nhà hình tam giác tựa tựa robot biến hình ở Big Sight[20] ngời sáng. Lâu rồi mới nóng khủng khiếp như vậy. Tôi đã tra cứu cách chống đổ mồ hôi trên Google nhưng chẳng ăn thua.

Cơ mà hôm đó vui kinh khủng. Tôi và bạn cosplay nhân vật đời đầu. ừm, của Pretty Cure[21]. Trắng và Đen. Đứng trước dàn ống kính máy ảnh chớp nháy, cảm giác như đứng trên sàn diễn đặc biệt ấy.

Qua đây tôi phải công nhận, mặt trời đúng là nguồn năng lượng tích cực. Sức lực và sự khỏe khoắn trào dâng cứ như cơ thể biết quang hợp vậy. Trả mỗi tiền công thì chẳng thấm vào đâu so với công sức của cô bé ấy, nên tôi tặng luôn quyển sách hiếm phải xếp hàng cả buổi sáng mới mua được. Tôi mong có dịp cosplay cùng nữ thần nắng. Vóc dáng cô bé thanh thoát, mắt to toát ra vẻ cứng cỏi, da trắng bóc, mặc gì cũng hợp cho xem.

Phản hồi D.

Sáng ra đã mưa nên hiển nhiên con ngựa ấy bị đẩy xuống hạng chưa đủ phong độ. Nhưng rồi nữ thần năng đến và khiến mặt trời ló dạng trên bầu trời bãi đua ngay trước khi cuộc đấu diễn ra… Nó đã thắng! Nó về nhất! Không biết bao năm rồi tôi mới phấn khích đến thế. Đây là vé cược 100.000 yên đầu tiên trong đời tôi đấy. Vé có giá trị quy đổi thành tiền trong vòng sáu mươi ngày, vì vậy tôi chưa vội đổi ngay mà đem về trưng trên bàn thờ.

Qua chuyện lần này, tôi đã có vài suy nghĩ về xác suất và thống kê.

Mọi người biết chứ? Cảm xúc của con người có thể ảnh hưởng đến máy tạo số ngẫu nhiên. Nó cho ra ngẫu nhiên các số 0 và 1 dựa trên thuyết lượng tử, xác suất bao giờ cũng là 1/2. Nhưng khi có nguyên nhân nào đó khiến cảm xúc của nhiều người bùng phát dữ dội, ví như thảm họa hay sự kiện lớn, thì xác suất trong thời gian đó sẽ thay đổi rõ rệt. Sự thật là thế giới cũng đã nhiều lần ghi nhận hiện tượng này.

Do đó tôi mới nghĩ, ước nguyện, mong muốn của con người có năng lực thay đổi hiện thực. Bộ não không bị trói buộc trong hộp sọ mà kết nối với toàn bộ thế giới thông qua dạng thức nào đó, cũng như điện thoại di động và bộ nhớ đám mây kết nối với nhau dù mắt thường không nhìn thấy. Lý nào nỗi phấn khích khi con ngựa đó về đích trước tiên lại gói gọn trong đầu tôi, đúng chứ?

Vì vậy tôi đoán năng lực của cô bé đại loại là tiếp nhận tâm tư của mọi người rồi gửi gắm tới ông trời.

Đương nhiên, trả vỏn vẹn 3400 yên thì sẽ bị trời phạt mất. Biết là không nên cho trẻ con nhiều tiền, nhưng tôi vẫn trả kha khá. Cái gì? Xin lỗi, con số cụ thể thì tôi không tiện nói.

Phản hồi E.

Con đã được chạy đua ngoài trời, con rất vui.

Nữ thần nắng bảo không cần tiền nhưng con vẫn trả cho chị 50 yên.

*

Tôi thức dậy lúc 7 giờ sáng.

Dọn xong mớ vỏ lon và mồi nhậu mà đêm trước chú Suga và chị Natsumi bày bừa ra, tôi cọ rửa sơ qua nhà vệ sinh. Tranh thủ thời gian nướng cá hồi cắt lát (mua vào đợt siêu giảm giá) trên vỉ nướng, tôi thoăn thoắt xắt hành tây, đem nấu với nước dùng ninh sẵn. Tiếp đến là bỏ hành lá nhà trồng vào nồi, thêm đậu phụ, miso rồi chờ canh chín, nhân lúc đó thái đậu bắp, trộn với đậu nành lên men.

Hôm nay cũng mưa rả rích hệt hôm qua, cứ như trái đất đã ngừng quay, các mùa thôi luân chuyển. Tôi vừa ăn sáng một mình vừa ngắm mưa ngoài cửa sổ. Sau đó, tôi dành cả buổi sáng sắp xếp hóa đơn và đề nghị thanh toán, cắt tất cả những bài tạp chí liên quan đến văn phòng, lưu lại đâu ra đấy.

Quá trưa, tôi bày bữa sáng của chú Suga lên bàn. Chú sắp dậy rồi. Tôi để lại tờ giấy nhớ ghi "Trong nồi có canh miso đấy ạ", nói vọng vào phòng chú Suga "Cháu đi đây" rồi rời khỏi văn phòng.

Tôi và Nagi xuống tàu ở ga sân vận động quốc gia.

Trong ngoài sân ga đều chật ních người, phần lớn mặc yukata. Đám đông che ô chầm chậm di chuyển trên con đường nằm bên hông Cung thể thao Tokyo, hướng về sân vận động Jingu Gaien.

"Lần đầu tớ xem trực tiếp đấy! Hóng ghê!"

"Mưa thế này sợ là bị hoãn mất."

"Thấy bảo chương trình diễn ra sau buổi trưa."

"Quá trưa rồi còn gì."

"Mất công lên đồ đến tận đây rồi mà."

"Đừng nản lòng vội!"

Mọi người trò chuyện rôm rả. Cảnh sát cầm đèn chỉ dẫn màu đỏ đứng rải rác. Tiếng cảnh sát trật tự điều phối giao thông văng vẳng đằng xa. Bảng đèn trên xe cảnh sát chạy dòng chữ "Đề phòng khủng bố".

Tôi nhanh chóng trông thấy tòa kiến trúc lớn hình mái vòm màu trắng và vô thức thốt lên, "Oa, hội trường Olympic kìa!"

Nagi châm chọc, "Hodaka đúng chất người đi trẩy hội điển hình luôn. Thôi, em có hẹn với bạn gái rồi, gửi lời chúc của em đến chị nhé."

Chia tay Nagi, tôi cất bước đến trung tâm thương mại Roppongi Hills.

“Tôi thấy cư dân mạng đồn rằng nữ thần nắng 100% linh lắm. Phản hồi cũng rất tích cực.” Người đàn ông mặc vest tươm tất, cổ đeo thẻ nhân viên và giấy phép ra vào vui vẻ nói.

“Nhưng sự kiện lớn như vậy mà nhờ cả vào nữ thần nắng thì…” Tôi lo lắng khi nhớ lại quy mô vĩ đại của hội trường ban nãy.

Chúng tôi đang đứng trong thang máy. Vách thang ốp gỗ, trần và sàn kim loại bóng loáng, đẹp tinh tươm như thang máy trong cung điện.

Bảng hiển thị số tầng nhích dần, 46, 47, 48. Tuy chúng tôi là trẻ con, người đàn ông mặc vest, tức người nhờ chúng tôi vẫn nói chuyện rất lịch sự.

“Ấy, chúng tôi không có ý phó mặc thành bại của sự kiện cho nữ thần nắng đâu. Các cô cậu đừng căng thẳng.” Nói đoạn, người đàn ông mỉm cười. “Mưa là vấn đề hàng năm chúng tôi đều phải đối mặt. Kì thực việc hoãn sự kiện vì mưa không hiếm, mà kể ra cũng là bất khả kháng. Nhưng năm nay thì quả là gay go…” Anh ta gượng cười, lắc đầu ra chiều bất lực. “Hôm nay hoãn thì không biết bao giờ mới tổ chức được, vì đã có dự báo mưa liên tục đến tận cuối tháng. Cho nên chúng tôi muốn thử mọi giải pháp, bùa chú hay cầu trời phật gì cũng được.” Anh ta phấn khởi nói nốt.

Nghe xong, tôi lại thầm nhủ, quả nhiên mọi người đều giống nhau.

Năm nay Tokyo gặp mưa kéo dài, rất nhiều người mong nắng vì lý do riêng. Bởi vậy, dịch vụ “kinh doanh thời tiết” của chúng tôi được đánh giá tốt hơn kì vọng. Nữ thần nắng 100% cũng dần trở thành hiện tượng trên mạng. Hina chỉ gọi được nắng trong thời gian ngắn và phạm vi nhất định, nhưng dường như điều đó càng làm tăng vẻ thần bí của cô. Mọi người chấp nhận nữ thần nắng dễ dàng đến không ngờ. Họ xem cô là bùa may mắn đặc biệt, là búp bê cầu nắng linh nghiệm. Với tôi, việc này khó lý giải làm sao.

Tiếng “tinh” êm tai vang lên, báo hiệu thang máy đã đến nơi. Thang từ từ giảm tốc. Chợt thấy hồi hộp, tôi bèn nhìn bóng lưng mặc yukata đằng trước. Chiếc áo vừa vặn với hoa văn hoa hướng dương rực rỡ ôm trọn cơ thể mảnh mai. Tóc buộc cao tôn lên chiếc gáy trắng yêu kiều. Như cảm nhận được ánh mắt tôi, Hina bất thần quay đầu lại, cười tươi để trấn an tôi.

Tầng thượng tòa nhà Roppongi Hills lộng gió và mưa, khiến người ta liên tưởng đến boong tàu. Kha khá cột ăng ten trông như cột buồm nằm giữa sân bay trực thăng rộng, đỉnh vài cột nhấp nháy ánh sáng đỏ tựa đuốc thần. Mặt đất phía dưới phủ một lớp sương mỏng, quần thể kiến trúc nhô lên từ đó chẳng khác nào những cột trụ cổ đại vươn khỏi mặt biển. Đêm chưa buông mà nhiều nơi trên phố đã bật đèn.

Lên đến tầng thượng mênh mông, Hina tiến thẳng về hướng Tây, hướng mặt trời lặn, bước chân vững chãi như một vận động viên bất bại. Chúng tôi dừng bước tại cửa lên, nhìn theo cô. Ra đến rìa phía Tây, Hina chắp tay, nhắm mắt như mọi khi. Bằng cách này, cô sẽ gửi gắm nguyện ước của chúng tôi… của mọi người đến trời cao.

*

Tôi thở sâu, bơm đầy không khí tươi mới vào phổi rồi chậm rãi chắp tay, nhắm mắt. Mưa và gió tạt vào da, thổi tung tóc. Xúc giác vẫn khẳng định tôi và thế giới đang tồn tại tách bạch với nhau.

Tôi chầm chậm đếm thầm trong đầu. Một, hai, ba, bốn. Thế rồi vùng đang suy nghĩ… vùng nào đó ở não bộ bừng tỉnh. Những con số theo đó tản ra khắp cơ thể. Tôi hình dung chúng hòa cùng dòng máu nóng đỏ tươi, lưu chuyển từ đầu tới tất thảy các cơ quan. Lý trí và cảm xúc quyện vào nhau. Giờ phút này, tôi có thể tư duy bằng móng chân và cảm nhận bằng đầu.

Cảm giác hợp thể khó tả dần chiếm lĩnh mọi tế bào. Ranh giới xác định con người tôi dần tan vào thế giới. Tôi là gió, là nước. Mưa là trí óc, là con tim. Tôi là lời nguyện cầu, là tinh linh ngụ trên cây cỏ, là không khí xung quanh. Niềm hạnh phúc cùng nỗi day dứt lạ thường lan ra toàn thân.

Và rồi, tôi nghe tiếng nói, hệt như rung động của không khí trước khi ngôn từ hình thành. Có lẽ đó là nguyện ước của nhân loại. Nó đem hơi ấm. Nó mang nhịp điệu. Nó bao hàm ý nghĩa. Nó có sức mạnh thay đổi hình dạng thế giới.

*

Vùng trời trước mặt Hina bừng sáng sắc cam, viền vàng lên mái tóc và bộ yukata của cô.

Mây tách ra, tà dương ló dạng.

Những người lớn mặc vest ồ lên kinh ngạc. Tôi cũng say sưa chiêm ngưỡng. Bất kể đã nhìn thấy bao lần, tôi vẫn có cảm giác được chứng kiến cảnh thiêng liêng tột bậc, như bất ngờ chạm mặt thần linh. Người tôi thoáng run lên. Tà dương nhuộm đỏ chúng tôi. Rừng kiến trúc phủ kín Tokyo tỏa sáng rực rỡ tựa ngọn nến trước thời khắc tàn lụi. Mặt trời chậm rãi lặn xuống sau những dãy núi xa xa.

Trực thăng đưa tin đã bay qua bay lại trên trời tự bao giờ. Tiếng loa phát thanh từ sân ngoài theo gió truyền đến. "Lễ hội pháo hoa Jingu Gaien sẽ khai mạc lúc 19 giờ theo đúng kế hoạch…"

Tức thì, một cụm pháo hoa lớn được bắn lên không trung. Bầu trời âm u nhờ đó mà rực sáng hơn cả khung trời trong xanh thông thường rất nhiều lần.

Pháo hoa chớp lóe, khói sặc sỡ tung bay, hàng nghìn tấm kính cửa sổ sáng lên lấp lánh. Tiếng hoan hô của đám đông văng vẳng đằng xa.

Chúng tôi được đặc cách ở lại tầng thượng Roppongi Hills ngắm pháo hoa. Được mưa gột rửa, không khí lúc này mát dịu, phảng phất nét quen thuộc. Một kí ức ảo giác vô cùng chân thật bỗng lướt qua tâm trí. Dường như rất lâu về trước, tôi từng ngửi mùi thuốc pháo ở chính nơi đây. Cũng có thể tôi sẽ cùng Hina ngửi mùi hương này lần nữa trong tương lai xa. Tôi vô thức cầu nguyện điều ấy trở thành sự thật, với tấm lòng chân thành tha thiết mà chính tôi cũng sững sờ khi nhận ra.

"Tớ rất thích."

"Thích gì cơ!?" Tôi quay phắt sang bên cạnh.

Hina không nhìn tôi mà đăm đăm ngắm pháo hoa trước mặt.

"Công việc này. Việc làm nữ thần nắng. Cuối cùng tớ đã tìm ra sứ mệnh của mình…" Cô quay sang nhìn vào mắt tôi rồi đột nhiên nói nhanh. "Hình như có lẽ không chừng không lầm thì chắc là thế."

"Ấy!?" Tôi cuống quýt xòe ngón tay ra đếm. "Có lẽ… không chừng… không lầm… Rốt cuộc có phải hay không!?"

Hina cười giòn, trông thực sự rất vui. "Cậu nghiêm túc thật đấy."

Lại bị trêu rồi.

"Cảm ơn nhé, Hodaka."

Đùng! Tiếng pháo vang vọng trên đầu chúng tôi. Hina lại ngước nhìn trời. Bông hoa ánh sáng khổng lồ vừa nhấp nháy vừa tan biến.

"Đẹp quá…" Cô bảo. Tôi không thể rời mắt khỏi khuôn mặt trông nghiêng ấy.

Thời tiết thật kì diệu. Chỉ bằng sắc trời mà có thể làm cảm xúc của con người lay động nhường này.

Hina đã khiến con tim tôi xao xuyến.

6
Bên kia bầu trời

"À, bản thảo ấy hả? Vâng, tôi có nhận được." Biên tập viên thờ ơ nói. Tôi nghe đầu dây bên kia có tiếng gọi "Anh Sakamoto, tôi nhờ chút". Thế là anh ta bảo "A, xin lỗi, đợi tôi một lát nhé" rồi đặt ống nghe xuống đánh kịch.

Lắng nghe âm thanh bận rộn ở phòng biên tập, tôi thầm nghĩ "Chắc lại xịt rồi". Tôi những muốn cúp máy luôn cho lành, nhưng không thể. Văn phòng tĩnh mịch có mình tôi, tiếng mưa và radio trực tuyến dội thẳng vào tai.

"Trong lễ hội pháo hoa Jingu Gaien diễn ra hôm qua, khu vực trung tâm thành phố đã được ban tặng một đêm trong lành kì diệu. Tuy nhiên, hôm nay tiếp tục có mưa lớn. Nhiệt độ hiện tại ở trung tâm thành phố là 21 độ, thấp hơn nhiều so với mức bình thường. Không khí se lạnh khó tin xuất hiện ngay giữa tháng Tám. Mưa kéo dài và mùa hè lạnh kỉ lục khiến giá nông sản tăng vọt. Giá một cân xà lách cao gấp gần ba lần năm ngoái…"

Tôi nhấn nút thoát, tắt radio. Lúc này Sakamoto mới bắt máy trở lại.

"Xin lỗi vì để anh chờ lâu, anh Suga. Ờm, ta đang nói đến bản thảo anh gửi nhỉ? Ừm, thành thật xin lỗi anh. Sau khi họp, bên tôi đã quyết định không đăng…"

Tôi dùng bút bi đỏ đánh dấu X lên nhan đề bản thảo. Thế là phải bỏ bài "Theo dấu nữ thần nắng đang gây sốt! Thời tiết cực đoan bắt nguồn từ ý muốn của Gaia". Mấy bài "Truyền thuyết hoàng kim về thần Benten[22] và thần rồng say ngủ trên phố Kabuki", "Tìm kiếm thang máy dẫn đến thế giới khác", "Tháp Tokyo là trạm phát sóng đến thế giới linh hồn"… cũng đánh dấu tương tự. Tôi đã gửi bản thảo cho vài tòa soạn, song tuần này mới được chọn mỗi một bài "Nhà báo độ tuổi 40 đích thân trải nghiệm! Báo cáo tổng hợp thuốc tráng dương".

“Thế ạ… Không, vâng, lần sau tôi sẽ cố gắng hơn, rất mong được giúp đỡ.”

Trái ngược với tâm trạng, tôi nhẹ nhàng đặt ống nghe xuống, buột miệng tặc lưỡi. Mở tung ngăn kéo, tôi lục lọi bên trong, tìm được gói thuốc lá và rút một điếu, vừa đưa lên miệng thì nghe tiếng chuông lanh lảnh.

Meo.

Ame vừa phóng lên bàn làm việc. Con mèo con mà Hodaka tự ý nhặt về nuôi trong văn phòng đeo chiếc chuông nhỏ trên cổ. Nó đủng đỉnh ngửi đầu điếu thuốc rồi meo thêm tiếng nữa. Đôi mắt trong veo như bi thủy tinh nhìn tôi chằm chằm.

“… Gì?”

Không hiểu sao, tôi bỗng có cảm giác bị mắng. Thế là tôi thở dài, bẻ đôi điếu thuốc chưa kịp mồi lửa, vứt vào sọt rác. Kể ra tôi đã cố cai thuốc vài lần. Nghĩ đến lý do, tôi lại nhấc ống nghe, hạ quyết tâm bấm số nhà Mamiya. Sau mấy hồi chuông…

“Vâng, nhà Mamiya xin nghe.”

Giọng nói cứng nhắc cất lên. Chỉ cần chớm nghe là tôi lại tưởng tượng ra cảnh bị bà lão quý phái ấy chì chiết. Cố rướn thẳng tấm lưng tôm, tôi dồn sức nói liền một hơi.

“Bà Mamiya, con là Keisuke đây. Xin lỗi bà, con không có ý hối thúc đâu, nhưng cuộc gặp hôm trước con nhờ bà…”

“Lại chuyện đó?” Bà Mamiya thẳng thừng đáp. “Tôi từ chối rồi mà? Tôi không cho nó ra ngoài vào ngày mưa đâu.”

“Bà Mamiya, con có quyền gặp con bé…”

“Cho nó ra ngoài trong thời tiết này rồi nhỡ bệnh suyễn trầm trọng hơn thì anh tính sao? Cuối tuần sau kiểu gì trời chẳng mưa.”

Tôi nén tiếng thở dài suýt bật ra. Người này lúc nào cũng thế.

“Nếu nắng thì sao ạ?”

“Cái gì?”

“Nếu cuối tuần nắng, bà sẽ cho chúng con gặp nhau chứ?” Tôi nhìn Ame, thốt ra điều đã suy tính từ lâu. Tự tôi cũng thấy mình thật ngớ ngẩn.

“… Đợt mưa dài này chưa dứt ngay được đâu.”

“Vậy thì, nếu nhờ may mắn hiếm hoi mà trời nắng… Con sẽ lái xe đến chung cư đón con bé.”

“Tới lúc đó tôi sẽ cân nhắc.” Nói rồi bà Mamiya liền cúp máy.

“Kei lềm lều quá! Lần lấy tin này quan trọng lắm đấy!” Vừa trèo vào con xe van hiệu Honda, tôi đã nghe Natsumi sốt ruột phàn nàn. Giờ chúng tôi sẽ đến địa điểm lấy tin do Natsumi hẹn trước. Con bé làm trợ lý nhưng rất thích giao thiệp, so ra nhiệt huyết và hợp với công việc thu thập tin tức hơn tôi nhiều. Tôi chẳng buồn đáp, lẳng lặng ngồi vào ghế phụ lái, gác chân lên khoảng trống cạnh vô lăng.

“Dỗi kìa. Bản thảo bị từ chối rồi chứ gì?”

Trúng tim đen. Tôi khó chịu hỏi lại thay câu trả lời, “Hodaka đâu?”

Cần gạt tất bật gạt nước mưa trên kính chắn gió.

“Không đến được vì bận việc làm thêm khác?”

Tôi mở ứng dụng chia sẻ vị trí trên di động. Biểu tượng GPS xanh dương cho biết vị trí hiện tại. Chúng tôi đang di chuyển về phía Tây trên đường Shinmejiro. Hodaka thì ở tít phía Đông, bên kia sông Sumida… vùng trũng Hikifune. Làm thêm ở tận đấy ư?

“Dạo này thằng nhóc hay trốn việc nhỉ?”

“Có sao đâu. Dạo này công ty rảnh mà.” Tay nắm vô lăng, Natsumi thản nhiên nói ra sự thật đau lòng.

Phải, gần đây K&A Planning ít việc thật. Natsumi lại nhè đúng lúc này mà rục rịch đi tìm việc, hôm nay cũng mặc sơ mi trắng, váy ôm chỉnh tề. Con bé sở hữu ngoại hình kiều diễm, có khả năng khuấy động bầu không khí xung quanh, nếu thật tâm muốn tìm việc thì chẳng bao lâu sẽ thành công. Nhưng cái thói tùy tiện đến rồi đi của nó vẫn khiến tôi phát cáu.

“Tự tiện mang mèo về nhà người ta nuôi, đúng là đồ ăn bám trơ trẽn.” Tôi xả nỗi bất mãn với Natsumi bằng cách lôi hành động của Hodaka ra chê trách. Vốn dĩ kẻ luôn miệng giục con bé đi tìm việc ở công ty đàng hoàng cũng chính là tôi.

Nghe vậy, Natsumi tỉnh bơ đáp trả, “Giống Kei thôi mà.”

“Hả?”

“Không nỡ bỏ mặc. Giống hệt chú còn gì.”

“Ý cô là sao?”

“Ý cháu là…” Natsumi nói tiếp, tay vẫn nắm vô lăng, mắt nhìn thẳng, “Có thể Hodaka đã thấy cảnh ngộ của chính mình ở bé mèo hoang Ame. Lý do thằng bé nhặt nó về khác gì lý do Kei nhặt thằng bé về đâu.” Không biết phản bác thế nào, tôi đành ngậm tăm, cau có trông ra phong cảnh bên ngoài. Phố xá ướt mưa xám xịt trôi tuột về sau.

“Mà này, Kei trả lương tháng cho Hodaka bao nhiêu vậy?”

Bị hỏi đột ngột, tôi lặng lẽ giơ ba ngón tay.

Natsumi sửng sốt kêu lên, “Gì, 30.000 thôi á!? Bèo kinh!”

Ấy?

“Không…” Chẳng biết có nên nói ra không, tôi lúng búng, “3000…”

“Cái gì!?” Natsumi liền nhăn nhó. “Trời đất! Chú đùa hả? Lương tháng 3000 yên!? Rẻ bèo! Bóc lột sức lao động trầm trọng! Kiểu gì cũng bị kiện, giới trẻ thời nay sẽ lập tức kiện lên Phòng Quản lý Lao động, hay là để cháu đi mật báo luônnnn?!”

Ô tô tăng tốc. Natsumi cho xe vượt đánh vèo qua chiếc chạy đằng trước. Mồ hôi lạnh túa ra, tôi vội phân bua, “Nhưng tôi có đưa thêm tiền ăn cho nó, miễn phí tiền nhà, chu cấp tiền điện thoại, còn cho nó nuôi mèo… Tử tế quá còn gì.”

Mặt lồ lộ vẻ khinh bỉ, Natsumi lườm tôi, “Chẳng trách con người ta tìm việc chỗ khác…”

*

Phía bên kia khu vực tập trung dày đặc những căn nhà truyền thống với mái hiên thấp là tháp truyền hình Skytree, trông to đến ngỡ ngàng. Mây sau lưng tháp dần mỏng đi, chừa chỗ cho mặt trời xuất hiện.

“Ồ, ngạc nhiên chưa. Nắng lên thật rồi kìa.” Khách hàng của chúng tôi, bà Tachibana Fumi ngước nhìn khoảnh trời bên trên hiên nhà, trầm trồ. “Mấy đứa giỏi quá. Không làm nữa thì phí.”

Bà Fumi cỡ tuổi bà tôi, cách nói chuyện rành mạch đúng chất dân lao động vùng trũng. Tôi đang ngồi với bà bên hiên nhà, còn Hina đang cầu nắng, Nagi thì giương ô búp bê cầu nắng ngoài mảnh vườn nhỏ. Tôi nhìn

theo cả hai, đáp. "Sau lễ hội pháo hoa dạo trước, chúng cháu bị đưa lên ti vi, từ đó lượng người nhờ vả ùa về dồn dập."

Phóng sự về lễ hội pháo hoa trên ti vi đã phát hình Hina với chú thích "Nữ thần nắng gây sốt trên mạng!?". Có mỗi đoạn phim ngắn quay từ trên không, ghi lại cảnh cô gái mặc yukata cầu nguyện trên sân thượng mà hiệu ứng thật ghê gớm. Đơn hàng tới tấp đổ về trang web nữ thần nắng, buộc máy chủ phải tạm đóng. Lượng đơn hàng khủng gửi đến trước khi máy chủ đóng hầu hết là mỉa mai, châm biếm.

"Chúng cháu thực sự không xử lý xuể. Xong hai đơn hàng cuối cùng trước khi đóng trang web, một của bà Tachibana hôm nay và một vào cuối tuần sau, chúng cháu sẽ nghỉ một thời gian. Vả lại, hình như cô ấy cũng hơi mệt rồi…"

Đó là sự thật. Hina vẫn khỏe mạnh như ngày nào, song tôi thấy gần đây biểu hiện của cô bắt đầu nhuốm sắc ảm đạm.

"Ủa, nhà ta có khách ạ?"

Nghe tiếng nói, tôi ngoảnh đầu nhìn. Một thanh niên đang từ điện thờ bước đến.

"Ồ, Taki tới rồi à?" Nét mặt bà Fumi giãn ra. Thanh niên tên Taki này có mái tóc sáng màu, vẻ người hiền lành. Chắc anh là cháu bà.

"Hôm nay là ngày đón linh hồn[23] mà. Cháu định giúp bà một tay. Không ngờ có mấy vị khách trẻ thế này. Các em là bạn của bà à?"

Nghe anh điềm đạm hỏi, ba chúng tôi đồng thanh cất tiếng chào.

"Hôm nay là lễ đầu của ông nên bà muốn cầu nắng ấy mà."

"Dạ…? A, bà nói cháu mới để ý, mưa tạnh thật rồi này. Vì ông là nam thần nắng đây mà." Anh Taki cười, xỏ xăng đan bước xuống vườn. Tôi và bà Fumi ngồi bên hiên nhìn anh quẹt diêm, nhóm lửa vào cành gai[24].

"Bà lo trời mưa thì ông ấy khó mà về được."

"Về?" Nagi thắc mắc. Cậu đã từ vườn quay vào từ bao giờ, đang bóp vai cho bà Fumi. Nhóc này luôn có thể dễ dàng kết bạn với khách hàng.

"Ngày lễ Obon…" Bà Fumi thư thái nheo mắt giảng giải, "Là ngày người đã khuất từ trời quay về."

"Còn lễ đầu là lễ Obon đầu tiên sau khi mất đúng không bà?" Đứng cạnh anh Taki, Hina cất tiếng hỏi.

"Ư."

"Vậy thì hôm nay cũng là lễ đầu của mẹ cháu."

Ra thế… Giờ tôi mới biết. Cành gai bắt đầu cháy, nổ lách tách. Khói trắng bốc cao. Bà Fumi hỏi Hina, "Ôi, mẹ cháu cũng vừa mất năm ngoái à?"

"Vâng." Hina và Nagi gật đầu.

"Vậy hai đứa cũng bước qua lửa rước[25] đi." Bà Fumi dịu dàng bảo, "Nhất định mẹ sẽ phù hộ cho các cháu."

"Vâng ạ!"

Khói từ lửa rước dâng lên mãi như bị hút vào khoảng trời xanh lấp ló giữa các cụm mây.

"Người đã khuất sẽ nương theo làn khói, trở về từ bờ bên kia." Bà Fumi nói như độc thoại.

Tôi bất giác hỏi lại, "Bờ bên kia?"

"Chính là bỉ ngạn. Từ xa xưa, bên kia bầu trời đã là thế giới khác."

Hina giơ tay che nắng, nhìn chăm chăm lên trời. Tôi chợt nghĩ, không biết trong mắt nữ thần nắng, bầu trời có hình dạng ra sao.

*

Rồng cưỡi gió thong dong bay trên trời. Cá voi khổng lồ ló khỏi mây. Vô số cá trời nhỏ xíu lượn xung quanh như đang lướt sóng trong hồ.

"Nghe nói đây là khung cảnh mà vu nữ thời tiết đã thấy." Thần chủ[26] nói với chất giọng già nua khàn đặc.

Natsumi thủ sẵn di động ở chế độ quay phim, trầm trồ, "Bức tranh tuyệt diệu quá. Cá bay trên trời! Cả rồng nữa! Kia là núi Phú Sĩ ông nhỉ? Trên đỉnh núi cũng có rồng. Bầu trời chứa đầy sinh vật sống!"

"Ấn tượng thật." Tôi cũng góp lời. Quả thật tranh trần ở đền này khá lạ so với những bức rồng trong mây thường thấy. Tranh vẽ rồng mà chủ đề trông ra lại chẳng phải rồng. Núi non uốn lượn, mây cuồn cuộn và cá được vẽ theo bố cục tròn, tạo nên cả một thế giới quan. Phong cách tinh tế hơn hẳn tranh thủy mặc, gần giống dòng tranh Nhật cổ. Nghe nói đây là một trong những ngôi đền hiếm hoi thờ hiện tượng thiên nhiên ở Nhật. Tôi không khỏi thán phục Natsumi khi tìm ra nơi thu thập tư liệu thế này.

“Phải phải, anh có mắt nhìn đấy.” Thần chủ phấn khởi. Cạnh ông có một thằng nhóc mặc đồng phục thể dục, trông như vừa từ câu lạc bộ về. Nó đang say sưa chơi game trên di động, chẳng buồn đoái hoài đến bên này. Chắc là cháu của thần chủ.

“Vu nữ thời tiết cũng gần giống thầy pháp phải không ạ?”

Tôi hỏi thần chủ nhưng ông im lặng. Đang tưởng sẽ không nhận được câu trả lời thì ông bỏng nói lớn như quát.

“Hở!? Cái gì?”

Xem ra ông lão giọng già người cũng già này bị lãng tai. Chẳng biết ông bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

“Vu nữ cũng gần giống thầy pháp phải không ạ?” Natsumi lớn tiếng nhắc lại.

Hồi lâu sau, thần chủ mới chậm chạp gật đầu. “Ừ, nhiệm vụ của vu nữ là chữa lành thời tiết mà.”

“Tào lao…” Tôi buột miệng lầm bầm.

Tin này hợp với tạp chí huyền bí đấy, nhưng kế hoạch “Theo dấu nữ thần nắng đang gây sốt! Thời tiết cực đoan bắt nguồn từ ý muốn của Gaia” vô vọng rồi còn đâu. Tôi vẫn chưa dám cho Natsumi biết. Con bé hăm hở tiếp tục đặt câu hỏi với thần chủ.

“Chữa lành là chữa lành thời tiết cực đoan như năm nay ấy ạ?”

“Hả? Thời tiết cực đoan cái gì!” Mặc kệ chúng tôi đứng hình vì câu nói đột ngột ấy, ông lão nóng nảy tiếp lời. “Hở ra là kêu ‘Lần đầu tiên trong lịch sử quan trắc’! Rõ nóng vội. Rõ mất mặt. Quan trắc à? Lần đầu tiên trong lịch sử à? Lịch sử tính từ lần quan trắc nào? Cùng lắm là trăm năm. Còn bức tranh này, anh chị nghĩ nó được vẽ từ bao giờ? Tám trăm năm trước!”

“Tám trăm!?” Natsumi kêu lên. Tôi cũng phải trợn mắt kinh ngạc.

Nếu những gì ông nói là thật thì bức tranh ra đời từ thời Kamakura[27], thuộc hàng tranh rồng trong mây cổ nhất Nhật Bản không chừng.

Lúc này thần chủ đang ho khù khụ. Đứa cháu bèn xoa lưng cho ông và bảo, “Ông à, đừng kích động quá.”

“Thời tiết vốn là tâm tình của trời.” Khi cơn ho cuối cùng cũng dịu đi, thần chủ kể tiếp. “Tâm tình của trời không can hệ đến hoàn cảnh của con

người, bình thường hay bất thường cũng không phải thứ có thể cân đo đong đếm. Loài người chỉ là những sinh vật được cho sống tạm giữa ranh giới ẩm ướt, vặn vẹo của Trời và Đất, cố bám víu để khỏi bị hất văng. Tổ tiên ta từ xưa đã biết rõ điều đó."

Giọng thần chủ như vọng lên từ lòng đất. Tôi vừa nghe vừa nhớ đến bản đồ Gyoki từng thấy đâu đó.

Đó là bản đồ Nhật Bản cổ, tương truyền do một nhà sư vẽ khi đảo quốc này còn chưa được đo đạc. Trong ấy có hình một sinh vật khổng lồ trông như rồng. Sinh vật này cuộn mình quanh một hòn đảo từa tựa hòn đá bị nung chảy, không nói thì không ai nhìn ra là Honshu. Con người thì cưỡi trên lưng rồng…

Hình tượng này thuyết phục đến lạ.

Lời thần chủ rành rọt vang khắp chính điện chìm trong tiếng mưa.

"Nhưng vẫn có một sợi chỉ mảnh gắn kết trời với người. Sợi chỉ ấy chính là vu nữ thời tiết. Đó là người đặc biệt có khả năng tiếp nhận mong ước khẩn thiết của con người và gửi nó đến trời cao. Xưa kia, thôn làng hay quốc gia nào cũng có một người như thế."

Nghe vậy, Natsumi phấn khích nhìn tôi, "Kei, rõ ràng đang nói tới nữ thần nắng còn gì!?"

So với mấy câu chuyện nhảm nhí khác thì cốt truyện quả thật không tồi. Bài báo kết hợp yếu tố truyền thống và tính thời sự sẽ được cả biên tập viên lẫn độc giả đón nhận.

Tôi vừa nghĩ đến đây thì thằng nhóc đi theo ông kè kè lên tiếng. "Cháu bảo này, cô chú tin chuyện ông cháu kể thật à? Ông già nên lẫn rồi, cháu thấy không đáng tin lắm!"

"Không sao, câu chuyện rất quý giá, giúp ích cho cô chú rất nhiều!" Natsumi đáp gần như cùng lúc thần chủ nện nắm đấm xuống đầu thằng cháu. Tôi thở phào. Xem ra ông lão còn khỏe chán.

"Song dĩ nhiên cái gì cũng có giá của nó." Ông rầu rĩ nói, khiến tất cả cùng nhìn ông lần nữa. "Vu nữ thời tiết gánh trên vai vận mệnh đau thương…"

*

“Một, hai, ba!”

Nagi và Hina nhảy qua ngọn lửa rước nho nhỏ. Kế đến Nagi nói.

“Tới lượt bà!”

“Không cần đâu.”

Bà Fumi dở khóc dở cười, nhưng Hina đã kéo tay bà.

“Nhảy cùng chúng cháu đi!”

“Cảm ơn mấy đứa đã đến chơi với bà anh.” Anh Taki đặt đĩa dưa hấu đầy ụ xuống hiên nhà rồi ngồi cạnh tôi.

“Không có gì đâu ạ, thật ra hôm nay bọn em đến làm thêm…” Không hiểu sao tôi bỗng thấy ngại. Ngoài vườn rộn rã tiếng cười. Ba bà cháu đang cùng nhảy qua đống lửa.

“Trông vui quá.” Anh Taki nheo mắt hỏi, “Mấy đứa bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ừm, Nagi 10 tuổi, em 16, cô ấy… A!” Tôi sực nhớ tới lời Hina nói dạo trước. “Hình như cô ấy sắp đón sinh nhật 18 tuổi ạ.” Trên lịch trong nhà Hina còn có chữ “sinh nhật” vào ngày 22 tháng Tám, do Nagi viết.

“Sinh nhật à! Sinh nhật thì phải tặng quà rồi.” Anh Taki thích thú nói.

Tôi giật thót. Tặng quà sinh nhật cho con gái!? Chắc chuyện này vượt quá khả năng của tôi, nhưng nếu có thể làm Hina vui thì hay biết bao. Tính sao đây… Tôi bất giác trầm ngâm.

“Mấy đứa ơi, vào ăn dưa này!”

Nghe anh Taki gọi, chị em Hina ngoài vườn liền phấn khích reo hò. Tiếng sấm nho nhỏ từ xa vẳng đến. Trời đã lại âm u đầy mây từ bao giờ. Mưa tí tách rơi. Hina và Nagi hớn hở chạy vào hiên.

*

Tôi còn nhớ, trên đường từ chỗ lấy tư liệu hôm đó về văn phòng, mình đã lái xe với tâm trạng bứt rứt lạ lùng vì câu chuyện thần chủ kể.

Bấy giờ tôi chỉ coi đó là kiểu chuyện cổ tích cũ rích. À không, thật ra đến tận hôm nay tôi vẫn chưa tin sự tồn tại của vu nữ thời tiết hay nữ thần nắng. Về những gì xảy ra sau này, tôi cho rằng còn vô khối cách giải thích hợp lý khác.

Cũng có thể sự bứt rứt lúc ấy bắt nguồn từ nguyên nhân thực tế hơn nhiều.

Tỉ như tiền thuê văn phòng chưa trả. Tỉ như lượng công việc giảm đầu đầu. Tỉ như mối quan hệ với bà Mamiya giậm chân tại chỗ. Rồi quyết định cho một đứa vị thành niên bỏ nhà ra đi tá túc trong văn phòng hơn một tháng trời. Cả vụ cậu nhóc đó làm những việc không thể tin nổi sau lưng tôi nữa.

Song lạ thay, dù phân tích thế nào tôi cũng chỉ đi đến một kết luận. Rằng bất kể có thể đưa ra lời khuyên cho bản thân trong quá khứ hay làm lại cuộc đời bao nhiêu lần, thì từ giây phút gặp gỡ Hodaka, tôi vẫn sẽ kiên định lựa chọn những gì đã chọn.

Với niềm tin vững chắc chẳng biết từ đâu mà có, suy nghĩ ấy theo tôi đến tận bây giờ.

7
Phát giác

Tôi là nam sinh cấp ba 16 tuổi. Xin hỏi món quà sinh nhật nào phù hợp để tặng bạn gái sắp 18 tuổi?

Tôi bấm nút đăng, đợi chốc lát đã thấy mấy câu trả lời. Yahoo! Hỏi và Đáp có khác, lúc nào cũng đầy người chầu chực.

Đáp 1. Vật ra là OK.

Đáp 2. Tiền mặt từ năm chữ số trở lên.

Đáp 3. Chung cư.

Đáp 4. Trông cậy vào SNS là thấy vứt đi rồi.

Hừm…

Không có câu trả lời hay nhất. Nếu buộc phải chọn thì tôi chọn số 4. Thật ra tôi đã sớm lờ mờ hiểu rằng trên mạng không có câu trả lời cho đời thực. Đang đau đầu không biết làm thế nào thì bỗng nghe tiếng con gái hoan hô chói tai, tôi bèn ngẩng mặt khỏi di động.

Nagi vừa ghi bàn.

Cậu đang đấu tập trên sân futsal[28] dưới gầm cầu cạn. Đồng đội chạy lại chỗ cậu, tíu tít khen "Nagi, sút đẹp lắm!", "Không hổ danh Nagi!", còn cậu thì vừa chạy vừa đập tay ăn mừng với từng người. Quả là nam thần. Gần đây tôi bắt đầu nảy sinh lòng kính trọng với cậu bé 10 tuổi hoạt bát, hòa đồng này. Hôm nay tôi đến với mục đích xin lời khuyên của cậu.

"Nhẫn đi. Không trật được đâu." Nagi khẳng định chắc nịch.

“Đùa hả, tự dưng tặng nhẫn!? Có trịnh trọng quá không?” Tôi kinh ngạc hỏi lại. Chúng tôi đang ngồi cạnh nhau trên khán đài sau trận bóng.

“Anh hỏi quà sinh nhật cho chị em chứ gì?”

“Ừ. Anh hỏi ý kiến một chị gái khác rồi, nhưng mà…”

Tôi tua lại câu trả lời của chị Natsumi.

“Hở, món quà khiến người nhận vui á? Xem nào, ôm, hôn, tiền mặt… một anh người yêu tử tế, với cả… A, chỗ làm!”

“Không hữu ích tí nào…” Tôi thở dài. Chẳng khác gì mấy câu trả lời trên Yahoo! Hỏi & Đáp. “Nhẫn à… Để xem… Hừm…”

“Tạm biệt Nagi!”

Trong lúc tôi vò đầu bứt tai, vài cô bé cấp một vẫy tay chào và bước ra khỏi sân đấu. Nagi cũng vui vẻ vẫy tay đáp lại.

“Hodaka thích chị em đúng không?”

“Hở?” Tôi đứng hình, mất mấy giây mới cuống lên, “Gì cơ!?” Mặt đỏ đến tận mang tai như vừa bị giội nước sôi. “Không không, không phải thích… Ấy? Hay là phải? Không không không, từ bao giờ? Chẳng lẽ ngay từ đầu? Không thể nào!?”

Thấy tôi bấn loạn, Nagi chán nản bảo, “Em bảo này, loại đàn ông mập mờ là tồi nhất đấy.”

“Hả, thế à?”

“Trước khi hẹn hò thì nói rõ tất cả, hẹn hò rồi mới bắt đầu mập mờ. Đây là kiến thức cơ bản mà.”

Tôi cảm thấy được khai sáng. Giá trị quan kiểu gì vậy!? Phong thái quân sư kia là sao!?

“…!” Lâu rồi tôi mới lại cảm thán sâu sắc “Tokyo khủng thật”.

“Anh gọi em là tiền bối Nagi nhé?”

Tiền bối mỉm cười thay câu trả lời, sau đó nhìn xa xăm và nói, “Từ khi mẹ mất, chị đi làm thêm suốt, chắc chắn là vì em. Chỉ vì em còn nhỏ.”

“…”

Tiền bối vẫn cười khi nói câu đó, làm tôi không khỏi đem lòng cảm phục. Dám thừa nhận bản thân còn nhỏ, chứng tỏ tiền bối đã lớn.

“Cho nên em mong chị tận hưởng tuổi trẻ đúng nghĩa.” Tiền bối giơ nắm đấm ra với vẻ bông đùa. Thấy thế, tôi cũng giơ nắm đấm cụng vào tay cậu.

“… Cơ mà chưa biết Hodaka là lựa chọn đúng hay sai đâu.” Nói đoạn, tiền bối nở nụ cười tinh quái.

“Cảm ơn quý khách!”

Tôi đón lấy túi giấy từ tay chị nhân viên đang cười rạng rỡ. Cầm túi rồi, tôi vẫn đứng chôn chân tại chỗ.

“Xin lỗi…” Thấy tôi im lặng mãi, chị nhân viên nhìn tôi lo lắng.

“Chị cho em hỏi…” Tôi quyết tâm mở lời.

“Vâng.”

“Chị… Chị có nghĩ người nhận sẽ vui vì món quà này không ạ…?” Tôi nhìn xuống chiếc túi giấy trên tay.

Chị nhân viên tóc đen dài với nét mặt hiền hòa hơi lộ vẻ bất ngờ, sau đó cười tươi. Nụ cười của chị rạng ngời quá đỗi. Tạp âm xung quanh vụt biến mất như khi đeo tai nghe chống ồn vậy.

“Cậu ở đây đắn đo những ba tiếng đồng hồ rồi.” Chị nhân viên thân mật đáp, tựa hồ đang trò chuyện với bạn bè. “Nếu tôi là người nhận, tôi sẽ rất vui. Nhất định sẽ ổn thôi, người kia sẽ vui vì món quà của cậu!”

Ngực tôi nóng ran khi nghe câu trả lời của chị. Chị đã tận tình tiếp tôi hơn ba tiếng, trong khi tôi cứ băn khoăn không biết nên mua chiếc nhẫn nào với số tiền 4000 yên.

“Chúc may mắn.” Phút cuối, chị còn dịu dàng cười và động viên tôi. Tôi cúi chào, mắt liếc nhìn bảng tên của chị. Trên đó đề “Miyamizu”.

Lúc tôi ra khỏi trung tâm thương mại LUMINE ở Shinjuku, trời đã tối. Người đi đường giương ô tất tả ngược xuôi trên phố như thường lệ. Ánh đèn nhấp nháy trên những tòa cao ốc quen thuộc đã nhòe nước mưa tự lúc nào. Tôi nhớ lại cái đêm lang thang ở chính khu này trong tâm trạng tuyệt vọng vào hai tháng trước, như muốn lục tìm một kí ức xa xôi. Tôi của hôm ấy chưa thể hít thở sâu như hiện tại. Giữa phố phường không một bóng hình thân quen, tôi đã bất an khôn xiết, tưởng chừng mình là kẻ duy nhất

sử dụng ngôn ngữ khác với đám đông. Người đầu tiên giúp tôi thay đổi điều đó chính là Hina ở tiệm McDonald's.

Ngẩng đầu, tôi thấy ti vi công cộng đang phát tin dự báo thời tiết trong tuần. Màn hình chạy dòng chữ "Số ngày mưa liên tục đạt kỉ lục dài nhất trong lịch sử quan trắc". Song tôi biết, ngày mai trời sẽ lại nắng ở nơi mà Hina tới. Công việc ngày mai là giúp một người cha gọi nắng cho con gái ở công viên cuối tuần. Đây sẽ là lần kinh doanh nắng cuối cùng của chúng tôi. Ngày kia là sinh nhật Hina. Tôi đã âm thầm lập kế hoạch trong đầu. Hôm ấy tôi, Hina và Nagi sẽ cùng ăn bánh kem, sau đó tôi sẽ tặng nhẫn cho cô.

Mong sao Hina có thể cười thêm dù chỉ một lần. Tôi vừa thì thầm trong tim vừa nhìn lên trời mưa qua tán ô.

*

Dường như lâu rồi tôi mới nghe tiếng ve kêu. Tháp Tokyo vừa nãy còn ướt mưa giờ đã kiêu hãnh rực sáng dưới nắng như thay áo mới.

Chúng tôi đang ở công viên ngay dưới chân tháp. Những ngôi chùa lớn và cao ốc mới toanh vây quanh bãi cỏ ngát hương. Nãy giờ, tiếng cười khanh khách của một cô bé không ngừng vang vọng khắp công viên.

"Bố, chơi trò vừa rồi lần nữa đi, lần nữa!"

"Ừ, nhưng bố lo Moka sẽ mệt đấy."

"Hôm nay con khỏe lắm. Trời đẹp mà!"

"Thế thì được, triển nào!" Chú Suga nắm hai tay cô bé, xoay vòng vòng. Bé Moka con gái chú thích chí cười giòn tan.

"Tới phiên anh Nagi, anh cũng chơi đi!"

"Được. Anh đến đây!"

"Hoan hô!"

"Trời ạ, gãy lưng mất thôi." Chú Suga vừa đấm lưng thùm thụp vừa tiến lại chỗ ghế đá nơi tôi và Hina ngồi, hạ mông cái uych ngay giữa hai đứa.

“Sao lại là chú Suga…” Tôi nhìn chú chằm chằm. “Chẳng lẽ chú biết trước cháu làm việc này? Chú biết mà vẫn im đi? Còn nữa, chú có con gái từ bao giờ!?”

Chú Suga nhìn tôi không đáp, mặt dương dương tự đắc. Rồi chú chủ động cầm tay Hina lên bắt.

“Cháu làm chú ngạc nhiên quá! Dự báo thời tiết bảo mưa 100% mà!”

Hina đáp lại bằng nụ cười rạng rỡ, còn tôi thì bỗng thấy cáu tiết.

“Con gái chú bị hen suyễn. Hiện giờ nó sống với bà ngoại. Những hôm trời mưa, bà ấy thường không cho chú gặp nó.”

Moka và tiền bối đang chơi đuổi bắt ngoài bãi cỏ. Chú Suga nheo mắt ngắm con gái. Tôi hơi bất ngờ, thầm nghĩ người này mà cũng có lúc bày ra vẻ mặt ấy. Nhưng hình ảnh hai đứa bé chơi đùa giữa vùng ánh sáng quả thật rất đẹp, chẳng khác nào tranh vẽ.

“Trời nắng quả là tốt…” Chú Suga lẩm bẩm. Nhìn kĩ, tôi thấy tay trái chú có đeo một chiếc nhẫn màu bạc. Chú đang dùng tay phải mân mê chiếc nhẫn. Ngón tay xương xẩu cho thấy chú cũng đứng tuổi rồi, vậy mà giờ tôi mới để ý.

“Chú Suga là cấp trên của Hodaka ạ?” Hina hỏi.

“Chính xác! Kiêm ân nhân cứu mạng!” Vẫn với thái độ dương dương tự đắc, chú nhắc lại điều mà tôi đã quên bẵng, sau đó vòng tay qua vai tôi, thích thú hỏi. “Làm gì mà để cô bé gọi trống không vậy hả?”

“Cháu có làm gì đâu. Tại Hina hơn cháu tận hai tuổi đấy chứ…”

“Cái gì? Cậu 15 đúng không? Hay 16? Tức là cô bé 17? 18? Hai đứa trông có khác mấy đâu.”

“Đúng đó!” Tôi bảo.

“Khác chứ ạ!” Hina la lên cùng lúc.

“A, mọi người đây rồi. Xin chào!”

Nhìn theo hướng có tiếng nói, tôi thấy chị Natsumi đang vẫy tay chạy đến.

“Chết!” Tôi luống cuống hạ giọng. “Chú Suga, ổn không vậy?”

“Cái gì ổn?”

“Thì vụ chú có đã có vợ con, chị Natsumi chưa…”

Chú Suga vỗ lưng tôi bồm bộp, cố nhịn cười. Chị Natsumi chạy tới trước ghế đá, thấy cảnh này thì khó hiểu hỏi, "Gì vậy, hai người sao thế?"

"Cái thằng Hodaka, nó tưởng tôi với cô là…"

"Khoan…!" Tôi toan ngăn lại thì chú Suga đã nói toẹt ra.

Chị Natsumi mở to mắt, hét toáng lên, "Bồ bịch!?"

Ngượng chín mặt, tôi cúi gằm, ra sức giải thích trong lúc nhìn mồ hôi của mình rơi xuống đất, "Thì tại… đã ai cho em biết hai người là chú cháu đâu… Mà hồi đầu chị chả bảo 'Cậu nghĩ đúng rồi đấy' còn gì…"

"Hodaka, óc tưởng tượng của cậu gớm quá…" Chị Natsumi lạnh lùng nhìn tôi.

Chú Suga thì nhe răng cười, "Nghĩ theo lối thông thường là hiểu mà."

Tôi quay sang Hina cầu cứu, nhưng cô lại nheo mắt lẩm bẩm, "Hodaka bậy quá…" Đúng là ác mộng!

"Hodaka này…" Nghe chị Natsumi gọi, tôi quay sang. Đúng lúc chị cúi về trước, phần ngực áo dây hở bạo. "Cậu vừa nhìn ngực chị phải không?"

"Không!"

Mắc bẫy rồi! Chị Natsumi phá lên cười.

"A, Nacchan!" Bé Moka gọi với về phía chúng tôi, tay vẫy lia lịa.

"Bé Moka, chào!" Chị Natsumi vẫy tay chào lại. Tính ra cả hai là chị em họ.

"Bố, con làm vòng hoa cho bố này. Tặng bố!"

Nét mặt chú Suga lập tức mềm ra. Chú bật dậy khỏi ghế, "Thật à?"

"Này, Hodaka cũng lại đây đi!"

"A, tiền bối gọi… Em phải đi rồi." Tôi lí nhí và bỏ trốn khỏi hiện trường.

"Ha ha, Hodaka hài chết người nhỉ."

Chạy đi rồi, tôi còn nghe tiếng chị Natsumi nói với Hina sau lưng.

*

Em là một cô gái bình thường.

Trước đó tôi cứ hình dung em là một thiếu nữ khó gần, lầm lì và đầy quyền năng tựa thần thánh, tỉ như vu nữ, thần quan, thầy chiêm tinh hay ca

sĩ nhạc rock. Hóa ra Hina chỉ là một cô bé mười mấy tuổi đáng yêu, vui tươi. Mái tóc đen tự nhiên mượt óng, làn da và đôi môi mướt như trái cây mới hái. Tôi hơi ghen tị với tuổi xuân mơn mởn của Hodaka và Hina.

"Hodaka vẫn cứ như trẻ con ấy chị nhỉ. Người khác cũng phải xấu hổ hộ." Ngồi cạnh tôi, Hina nhìn theo Hodaka, giận dỗi nói. Tôi không khỏi mỉm cười. Hóa ra là quan hệ ấy. Hodaka là kiểu người đi đâu cũng làm em trai được.

"Em có thấy hai người họ giống nhau không?"

"Hodaka và chú Suga ấy ạ?"

Cả hai đang ra chỗ Moka và Nagi. Kei sải bước hoan hỉ, Hodaka thì vừa đi vừa gãi đầu.

"Ừ. Kei cũng bỏ nhà ra Tokyo lúc mười mấy tuổi."

"Thế ạ?"

"Nhà Suga là danh gia, mấy đời giữ chức nghị viên trong vùng. Nghe nói bố mẹ đặt rất nhiều kì vọng vào Kei, nhưng anh trai Kei cũng là nhân tài xuất chúng. Tốt nghiệp thủ khoa trường điểm ở quê nhà, thi đỗ Đại học Tokyo ngon ơ rồi đi du học, giờ làm quan chức tài chính. Chính là bố chị ấy." Nói tới đây, tôi cười nhạt. "Lạ một cái là chị không hợp tính bố tí nào, nhưng lại cực kì hợp cạ với chú. Nên chị làm thêm ở chỗ Kei suốt…"

Đang nói dở, tôi bỗng thắc mắc. Sao mình lại kể chuyện này với Hina nhỉ?

"Mà thôi, cũng không đáng nhắc tới…"

Quả nhiên Hina luôn toát ra khí chất kì lạ. Đôi mắt to soi thẳng vào tôi, lôi tuột mọi cảm xúc ra ngoài…

"Trốn đến Tokyo, Kei gặp cô Asuka. Về sau cô ấy thành vợ Kei. Bất chấp mâu thuẫn giữa gia đình hai bên, họ vẫn đến với nhau, cùng thành lập cơ sở biên tập, rồi sinh bé Moka. Dạo ấy chị cũng vui mừng khôn tả."

Lúc đó tôi vừa lên cấp ba. Thoáng cay đắng, thoáng cảm động khi nhìn thấy đứa bé sơ sinh trong bệnh viện nay đã lắng xuống thành một miền yên ả và dịu dàng tựa hương thơm loài hoa yêu thích.

"Vợ Kei gặp tai nạn, mất cách đây mấy năm…" Sự việc ngày đó quá phức tạp, quá nặng nề. Đến hôm nay nỗi đau vẫn nhức nhối quá sức chịu

đựng. Tôi cười, chuyển chủ đề. "Không ngờ Kei vẫn một mực chung thủy. Theo chị thấy, đâu phải chú ấy hoàn toàn không có sức hút với phái nữ."

Tôi nhìn sang nhóm Kei. Bọn họ đang chụm đầu vào nhau, nghiêm túc kết vòng hoa. Bé Moka chống tay lên hông, chỉ đạo đám đàn ông con trai. Ánh mắt Kei đầy hạnh phúc.

"Hodaka từng bảo…" Hina đột ngột mở lời. "Chú Suga và chị Natsumi đều rất tuyệt vời. Cậu ấy chưa gặp người lớn nào cư xử công bằng với tất cả mọi người như chú và chị. Chị Natsumi còn là tuyệt sắc mỹ nhân, ai gặp cũng quý. Nên em cứ mong được gặp hai người mãi…"

"Sao cơ…"

"Cho nên hôm nay em vui lắm. Hodaka nói quả không sai."

Vì lý do nào đó, tôi cảm nhận được Hina thật lòng nghĩ thế chứ không chỉ khen xã giao. Nghe em tâm sự, tôi không khỏi xúc động - việc chẳng mấy khi xảy ra.

"Chị cũng vậy." Tôi vô thức chộp lấy hai tay Hina. "Cũng muốn gặp em từ lâu. Nữ thần nắng 100% mới tuyệt vời làm sao!"

Hina ngơ ngác nhìn tôi.

"Chị đã theo dấu lời đồn về nữ thần nắng suốt thời gian dài, nghe không ít chuyện mà những người từng gặp em ngoài đời kể lại. Ai nấy đều rất vui, nhờ em mà hạnh phúc trên đời được nhân lên đấy!"

Gương mặt Hina bừng sáng hệt hoa nở. Khí chất thật cao quý… Niềm vui tỏa ra từ em rạng ngời như ánh sáng thực khiến tôi phải nheo mắt, rồi tự nhiên lời ra khỏi miệng cũng nhanh hơn.

"Chi có Hina làm được việc đó, đúng chứ? Người sở hữu năng lực mạnh như em hiếm lắm. Nói thật, đây là mối lo trước mắt của chị đấy! Ôi… Chị cũng muốn có kĩ năng đặc biệt để ghi vào sơ yếu lý lịch… Chứ tay không xin việc nản lắm… Nữ sinh cấp ba có siêu năng lực như Hina sướng ghê. Thích hợp làm nữ chính quá còn gì!"

Hina cười khúc khích. "Còn em…" Nói đoạn, Hina ngước nhìn lên cao. "Em muốn mau thành người lớn."

Tôi bần thần ngắm gương mặt trông nghiêng của em. Ra vậy… Cũng phải. Tôi có cảm giác vừa bị ai đó dịu dàng trách mắng.

"… Tạm yên tâm được rồi."

"Dạ?"

Tôi lấy di động ra.

"Trong lúc đi thu thập tư liệu, chị nghe được một chuyện đáng quan tâm…"

Tôi tìm đoạn phim quay vị thần chủ nọ. "Không sao đâu", tôi tự nhủ với lòng. Không sao đâu… Hina chỉ là một cô bé bình thường, thích mơ mộng về tương lai. Cô bé kiên cường ấy vừa dõng dạc bảo muốn mau chóng thành người lớn với ánh mắt xa xăm. Vụ vu nữ thời tiết gánh trên vai vận mệnh đau thương gì đó… chẳng qua là loại chuyện cổ tích thường thấy thôi.

Tôi dứt khoát nhấn nút phát.

*

Mưa nhỏ khiến nhiệt độ giảm đột ngột. Tôi kéo khóa áo jacket lên tận cổ. Moka khó nhọc ho từ nãy đến giờ.

"Moka mệt rồi hả?" Bế con gái trên tay, chú Suga lấy bình xịt hen ra, lắc lắc rồi đưa miệng bình cho bé ngậm. "Hít nào con. Một, hai, ba!"

Moka hít sâu theo nhịp chú Suga đếm. Bé thở ra một hơi dài và bảo bố, "Con không sao! Mình chơi nữa đi!"

Chúng tôi đang ở bãi giữ xe gần công viên, mỗi người che một ô riêng. Xe chú Suga đỗ ở đây. Giữa nền trời mờ tối, tháp Tokyo chưa lên đèn đứng sừng sững như một cái bóng khổng lồ mà ngó xuống chúng tôi.

"Chúng cháu xin phép về luôn ạ." Hina nói với chú Suga.

"Ơ, không chịu đâu, con muốn chơi nữa!" Nghe thế, Moka liền hét toáng.

"Moka, chơi với mọi người vui thật, nhưng sẽ mệt đấy. Phải về thôi."

"Không, con muốn chơi với anh Nagi nữa cơ!"

Moka rưng rưng chực khóc. Chị Natsumi bèn hỏi bảo, "Vậy mình đi ăn bữa tối chớp nhoáng trước khi chia tay nhé?"

"Hoan hô… Đi ăn!"

"Nhưng mà…" Hina bối rối.

“Hay là thế này.” Tiền bối Nagi đề nghị. “Em đi với mọi người thêm một lát. Được không ạ?”

“Dĩ nhiên là được!” Chị Natsumi đáp.

Moka mừng rỡ reo hò.

Chú Suga làu bàu “Đành phải ừ chứ biết làm sao”, song khóe miệng lại nhếch lên vui vẻ.

“Hodaka đưa chị em về nhà nhé!”

“Hả?”

Thấy tôi quay sang, tiền bối Nagi liền dựng ngón cái, nháy mắt. Tôi giật thót.

“Chị Hina!” Bé Moka nhảy khỏi vòng tay chú Suga, chạy tới chỗ Hina rồi ôm chầm lấy chân cô. “Cảm ơn chị đã cho em ngày đẹp trời! Em vui lắm!”

Nụ cười tỏa rạng trên gương mặt Hina khiến tôi ngây ra giây lát. Cô ngồi xổm xuống đối diện Moka. “Chị mới phải nói câu đó. Moka, cảm ơn em vì đã chơi vui nhé.”

Nguy rồi, nguy rồi…

Tim tôi đang đập điên cuồng ngoài tầm kiểm soát.

Trên đường ra ga Hamamatsu cũng như sau khi lên tàu tuyến Yamanote, chúng tôi hầu như không trò chuyện. Hina đứng bên cửa tàu điện, lặng im ngắm những giọt nước ngoài kính cửa sổ. Nắm chặt chiếc hộp nhỏ trong túi bằng tay trái, chốc chốc tôi lại trộm nhìn khuôn mặt cô in trên kính. Trong hộp là chiếc nhẫn tôi vừa mua hôm qua. Muốn đưa thì đây là dịp duy nhất… Tàu càng tới gần ga Tabata, ý nghĩ ấy càng mãnh liệt. Đây là cơ hội bất ngờ, là thời gian hoàn hảo chỉ có riêng hai người.

Khi chúng tôi ra khỏi cổng soát vé phía Nam, mưa đã dày hơn, còn nhiệt độ thì hạ thấp từ bao giờ. Song ánh sáng ban ngày vẫn le lói trên bầu trời bị mây đen che phủ.

Nguy rồi, nguy rồi…

Tim tôi đập mạnh đến độ đáng ngại. May mà trời mưa… Không có tiếng mưa thì Hina sẽ nghe thấy chuỗi âm thanh dồn dập trong lồng ngực tôi mất. Dù vậy, tôi vẫn bước chậm lại đôi chút vì không giấu nổi cơ thể

đang nóng dần lên. Tàu siêu tốc shinkansen lướt vèo qua cầu cạn phía dưới. Hạt mưa nhảy nhót trên tán ô theo giai điệu ngẫu hứng nào đó.

Nguy rồi, nguy rồi… Nhưng…

Tôi đứng lại. Bóng Hina dần xa, một bước, hai bước, ba bước, bốn bước…

Tôi hít sâu. Mùi nước thật nồng bay vào mũi.

"Hina."

"Hodaka."

Hai tiếng gọi vang lên cùng lúc.

"A! Xin lỗi."

"Không sao." Hina dịu dàng cười, "Hodaka định nói gì vậy?"

"À, cũng không có gì. Còn cậu?"

"Ừm…" Hina hơi cúi xuống. Hình như tôi vừa thấy cái gì đó vụt qua gương mặt cô. Bóng của nước sao?

"Hodaka này…" Hina ngẩng lên, nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt rất nghiêm túc. Lại là bóng nước. "Tớ…"

Vẫn là nước. Nước nhảy múa. Những vật thể chầm chậm bay nhảy quanh Hina kia… là cá nước ư?

Đúng lúc đó, gió mạnh đột ngột thốc vào lưng tôi. Ô bị giật phăng khỏi tay. Không kịp nghĩ ngợi, tôi liền gập người.

"Á!" Nhác thấy áo khoác của Hina bị gió cuốn lên cao, tôi vô thức vung tay ra, nhưng không bắt kịp. Ô của tôi và áo khoác của Hina bị thổi bay tít lên trời.

Tôi thẫn thờ nhìn chúng bay xa dần rồi khuất vào màn sương giăng trên không. "Hina!" Tôi định hỏi cô ổn chứ, nhưng lời vừa ra đến đầu lưỡi đã ngưng bặt.

Trước mắt chẳng còn ai cả. Tôi cuống cuồng ngó quanh nhưng chẳng thấy bóng người nào. Vô lý… Mấy giây trước cô còn ở đây mà.

"Hodaka!"

Thình lình nghe Hina gọi, tôi thở phào và hoảng sợ cùng lúc. Bởi đúng là tôi nghe thấy tiếng cô, nhưng nó lại phát ra từ chỗ không thể tin được.

Tôi nhìn lên trời.

Hina đang lơ lửng ở nơi cao hơn cả đèn đường. Những giọt nước chuyển động tách biệt với mưa nhảy nhót tựa hồ nâng đỡ cơ thể cô. Và rồi cô từ từ đáp xuống đất, y như được một bàn tay vô hình bao bọc. Dãy đèn đường trên dốc lần lượt bật sáng như thể giờ mới nhận ra đêm đã buông. Hina bay qua các ngọn đèn sáng. Khi ấy… thứ tôi thấy chính là vẻ kinh sợ điếng người cùng phần vai trái xuyên thấu ánh đèn điện như một khối băng của cô.

Cơ thể Hina đang trở nên trong suốt…?

Tôi chớp mắt lia lịa. Sau khi lướt qua ánh đèn, vai cô đã bình thường trở lại. Trong lúc tôi bấn loạn, Hina từ từ hạ xuống trước mắt. Những giọt nước bao quanh cô tan biến vào màn mưa. Đầu ngón chân vừa chạm mặt đường, hai gối cô liền khuỵu xuống. Rồi cô chầm chậm ngẩng đầu. Nét mặt cô có kinh ngạc, có hoang mang, có sợ hãi… thấp thoáng cả vẻ cam chịu như đã biết trước chuyện này sẽ xảy ra.

"Tớ trở thành nữ thần nắng…" Trên đường về nhà sau sự việc ấy, cô kể với tôi, "Là từ hôm đó, cái ngày của một năm về trước."

8
Đêm cuối

Làm khô tóc và tắt máy sấy xong, tôi liền nghe tiếng mưa trỗi dậy bên tai. Tiếng mưa xuyên qua trần và tường mỏng, vang vọng khắp nhà như thể có cả đám người tí hon thô lỗ cùng gõ cửa.

"Năm ngoái, không lâu trước khi mẹ tớ mất…"

Chúng tôi quay về nhà Hina, người ướt sũng vì ô bị thổi bay. Hina tắm trước rồi đến lượt tôi mượn phòng tắm.

"Tớ đã một mình leo lên tầng thượng tòa nhà đó."

Trước bồn rửa mặt nhỏ có hai chiếc cốc và hai bàn chải đánh răng, ngoài ra còn có sữa rửa mặt, kem dưỡng da tay, xịt ngăn mồ hôi và sáp vuốt tóc. Tôi ngước nhìn khuôn mặt đờ đẫn của chính mình trong gương.

"Chỗ ấy giống hệt một vũng ánh sáng. Chùm nắng duy nhất xuyên qua khe hở giữa những đám mây, rọi xuống sân thượng của tòa nhà bỏ hoang. Hoa cỏ nở rộ phủ kín mặt sân, chim non líu lo, cổng torii đỏ tươi ngời sáng dưới nắng."

Hôm đó, Hina đã chắp tay bước qua cổng torii.

Thần linh ơi, con cầu xin người.

Xin hãy cho mưa thôi rơi. Xin hãy cho mẹ con tỉnh dậy. Xin hãy cho gia đình ba người chúng con cùng bước dưới trời quang một lần nữa.

Tiếng mưa bỗng ngừng bặt. Và rồi cô mở mắt… giữa bốn bề là trời xanh. Ở đó, cô đã thấy thảo nguyên trên mây, thấy đàn cá trời lấp lánh bơi lội.

"Khi tỉnh lại, tớ thấy mình nằm dưới cổng torii, còn trời thì đã hửng nắng. Lâu rồi trời mới có nắng như thế. Tớ nghĩ kể từ lúc đó…" Hina kể khi chúng tôi bước trên con đường về nhà đẫm mưa. "Tớ đã được kết nối với bầu trời."

Bính boong!

Âm thanh thình lình vang lên khiến tôi suýt nhảy dựng. Là tiếng chuông cửa. Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người đến thăm nhà Hina. Tò mò muốn biết ai lại đến vào giờ này, tôi rón rén mở hé cửa phòng tắm. Hina đang nhòm qua mắt mèo trên cửa trước.

"Hodaka, nấp đi!" Hina nói nhỏ nhưng dứt khoát.

Tôi cuống cuồng đóng cửa. Chuông kêu lần nữa, theo sau là giọng nữ vọng vào từ ngoài hành lang.

"Xin lỗi vì làm phiền lúc đêm hôm khuya khoắt. Chúng tôi là cảnh sát…"

Trống ngực tôi đập dồn dập. Tôi nghe tiếng Hina mở cửa, tiếp đến là tiếng nữ cảnh sát nọ cùng giọng trầm thấp của đàn ông.

"Cháu có biết cậu thiếu niên này không?"

Nghe tiếng người đàn ông, tim tôi như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Cơn ớn lạnh lan khắp người, sức lực bay biến hết.

Họ đang nói về mình! Phần tâm trí tỉnh táo lập tức khẳng định suy đoán vừa nảy ra trong đầu. Những ngày tốt đẹp không thể kéo dài mãi. Chẳng sớm thì muộn, sóng gió sẽ ập đến. Giờ tôi mới ý thức được rằng, kì thực mình đã biết trước điều ấy từ lâu.

"Cháu nhìn kĩ ảnh xem? Cậu ta đã bị bắt gặp mấy lần ở khu này mà."

"Không, cháu chưa gặp bao giờ… Người này có vấn đề gì ạ?"

"Chúng tôi có vài chuyện cần hỏi cậu ta." Người đàn ông bực dọc đáp, "Cậu ta còn bỏ nhà đi bụi, phụ huynh đã nộp đơn trình báo mất tích."

Đầu gối tôi bỗng run lẩy bẩy như tự có sự sống riêng.

"Ngoài ra, Amano này…" Nữ cảnh sát lên tiếng, "Cháu sống với em trai học cấp một đúng không?"

"Vâng."

"Đây cũng là một vấn đề. Hai chị em đều chưa đến tuổi thành niên, sống với nhau mà không có người giám hộ…"

"Nhưng…" Hina đột ngột hét lớn. "Bọn cháu chẳng làm phiền ai hết…!"

Cửa trước đóng sầm. Xem chừng cảnh sát đã bỏ đi. Tôi chậm rãi điều chỉnh nhịp thở rồi ra khỏi phòng tắm. Hina vẫn đang đứng ở lối vào, lưng quay về phía tôi. Cô cất lời, giọng đứt quãng.

"Họ bảo mai họ lại đến, cùng với người ở trung tâm bảo trợ trẻ em."

Tôi không phải kẻ duy nhất rơi vào cảnh nguy khốn… Chị em Hina cũng đang gặp rắc rối. Tôi hoảng loạn. Rốt cuộc nên bắt đầu suy nghĩ từ đâu? Hina quay lại, vẻ mặt suy sụp hoàn toàn.

"Làm sao đây… Bọn tớ sẽ bị chia cắt mất!"

"…"

Di động trong túi tôi bỗng rung lên. Tôi lấy ra xem thì thấy chú Suga gọi.

Tôi khẽ khàng mở cửa, thò đầu ra thăm dò động tĩnh. Không có ai trên hành lang chung tối tăm. Xe của chú Suga đỗ bên kia đường, được đèn đường chiếu sáng dưới màn mưa càng lúc càng nặng hạt.

"Hodaka, lớn chuyện rồi! Cảnh sát…"

Tôi chạy ra xe đúng lúc tiền bối Nagi mở cửa bên ghế phụ lái.

"Ừ, anh biết rồi. Tiền bối về trước đi."

Tôi lên xe, đóng cửa. Chú Suga ngồi ở ghế lái, đội mũ lưỡi trai sùm sụp, đeo thêm cặp kính gọng đen to đùng. Chú ngả lưng ra ghế, im lặng không nói.

"Chú Suga?"

"À, thắc mắc vì bộ dạng này hả?" Chú nhếch mép cười điệu cười quen thuộc, mắt vẫn nhìn thẳng. "Tôi đang ngụy trang."

"…"

Radio trong xe phát bản tin thời tiết với giọng đọc vô cảm.

"Nhiệt độ đã đột ngột giảm mạnh từ lúc mặt trời lặn. Hiện nhiệt độ ở trung tâm thành phố là 12 độ, vượt qua mức nhiệt thấp nhất trong lịch sử quan trắc tháng Tám…"

Cách. Chú Suga vặn nút tắt.

"… Vừa nãy cảnh sát tới văn phòng, kêu là điều tra vụ án bắt cóc trẻ vị thành niên gì đó. Tôi chối là không biết gì hết, nhưng rõ ràng họ đang nghi

ngờ tôi."

"Bắt cóc…!?"

"Nghe đâu bố mẹ cậu đã gửi đơn trình báo mất tích. Quả là bậc phụ huynh thương con." Chú Suga cười nhạt rồi nói tiếp, giọng bỗng trầm xuống. "Chưa hết, họ còn bảo cậu mang súng. Đừng nói vụ đó cũng là thật nhé?"

"… Dạ?"

"Cảnh sát có cho tôi xem ảnh trích xuất từ máy quay an ninh. Ảnh phóng to một góc bãi đỗ xe, mờ căm, nhưng nhìn kĩ thì thằng nhóc chĩa súng về phía người lớn trong ấy đúng là rất giống cậu."

Hít thở không thông, lồng ngực đau thắt, tôi cố tìm lời biện minh. "Cái đó là… là đồ cháu nhặt được! Cháu tưởng là đồ chơi, bị bọn bất lương dồn ép mới định lấy ra hù dọa chúng… Nhưng cháu vứt đi rồi!"

"Thật hả trời…" Chú cười mà chẳng thấy nét cười đâu. "Họ nghi cậu tàng trữ súng trái phép đấy."

Mặt tôi cắt không còn giọt máu. Chú Suga cởi mũ ra, chụp lên đầu tôi.

"Cầm lấy. Coi như trợ cấp thôi việc."

Trợ cấp thôi việc…? Lời đã vào tai mà não tôi chẳng tiếp thu nổi. Chú Suga vẫn chẳng thèm nhìn tôi.

"Sau này đừng đến chỗ tôi nữa, kẻo tôi bị coi là tội phạm bắt cóc."

Mưa đập vào nắp ca pô mạnh như tiếng trống dồn.

"Tôi đang xin quyền nuôi con gái… Kể ra thì thật xấu mặt… Sau khi vợ mất, tôi từng tha hóa thành kẻ vứt đi, nên con bé mới bị ông bà ngoại giành mất. Giờ tôi đang thương lượng lại với họ. Bởi vậy thu nhập hay đánh giá từ phía xã hội rất quan trọng. Thời điểm hiện tại hơi nhạy cảm, tôi xin lỗi."

Chú Suga đang đợi phản hồi của tôi. Tôi biết. Biết nhưng vẫn không thốt nên lời. Chú khẽ thở dài. Tiếng thở khẽ khàng đó khiến tôi tổn thương.

"… Mai cậu về nhà đi. Mọi chuyện sẽ ổn thỏa như cũ. Đơn giản mà, leo lên phà là xong." Chú Suga rút ví, đếm tiền. "Làm thế là tốt nhất, với tất cả mọi người."

Chú dúi vài tờ 10.000 yên vào tay tôi rồi mới chịu nhìn tôi. Mặt tôi hẳn đang mếu máo đến đáng thương.

Nãy giờ chú Suga chưa hề gọi tên tôi.

"Đến lúc làm người lớn rồi, chàng trai trẻ."

Mở cửa căn hộ, tôi thấy đồ đạc ngổn ngang khắp phòng. Hai chị em Hina đang dọn đồ vào ba lô. Hina cất tiếng, mắt vẫn chuyên chú vào việc trên tay. "Bọn tớ không sống ở đây được nữa."

"Hả? Nhưng cậu định đi đâu…?"

"Chưa biết, có đi đâu…"

"Em thì đâu cũng được!" Tiền bối Nagi vui vẻ nói. "Miễn là có chị!"

Hina âu yếm liếc em trai rồi lại hạ mắt xuống tay mình. "Hodaka nên về nhà đi, trước khi bị bắt. Dù sao cậu cũng có nơi để về."

Đến Hina cũng nói hệt chú Suga. Tiếng mưa mỗi lúc một lớn. Hina nhìn tôi, cười tươi như muốn trấn an một đứa trẻ. "Bọn tớ sẽ ổn thôi."

"…!"

Ngực tôi đau thắt. Thấy vẻ tươi cười ấy, nghe câu nói ấy, những luồng suy nghĩ rối bời trong tôi cuối cùng cũng thông suốt.

"… Tớ không về đâu."

Chị em Hina dừng tay, quay ra nhìn tôi.

Cuối cùng tôi cũng nghĩ ra việc cần làm. Giờ tôi phải bảo vệ hai người này. Chân tôi lập tức ngừng run. Tôi hít sâu rồi thở ra thật mạnh và nói.

"Cùng bỏ trốn nào!"

*

Suốt từ xế chiều hôm đó, mưa liên tục nặng hạt thêm, đến tối đã trầm trọng bất thường.

Mưa tựa dòng nước lũ đục ngầu trút xuống thành phố, như thể vòi nước trên trời đã hỏng. Các tòa nhà bị mưa mù vây dưới chân và sương dày trùm trên đỉnh. Hình ảnh Tokyo trên ti vi trông không khác gì một khu phế tích lơ lửng.

“Cảnh báo đặc biệt về mưa lớn tại Tokyo vừa được đưa ra.” Ti vi thông báo. “Nhiều khả năng đây sẽ là đợt mưa lớn nhất trong nhiều thập kỉ. Người dân cần cảnh giác ở mức cao nhất trước nguy cơ sông hồ tràn bờ cũng như ngập lụt ở vùng trũng. Xin hãy theo dõi tin thiên tai tại địa phương qua ti vi, đài phát thanh hoặc internet và nghiêm túc tuân thủ lệnh di tản.”

Tôi thử chuyển kênh. Trước cửa Nam ga Shinjuku, phóng viên đưa lưng về phía đám đông, vừa hứng trận mưa như trút vừa hét, “Ngay lúc này, mưa to và gió lớn tương đương bão đang ngăn người dân trở về nhà! Các chuyến tàu ở Tokyo và khu vực phụ cận liên tiếp bị đình trệ…”

Tôi lại chuyển kênh. Nhà đài nào cũng phát tin thời tiết.

Tình trạng ngập lụt xảy ra rải rác ở một số ga tàu điện ngầm. Lệnh di tản bắt đầu được ban bố dọc sông Arakawa và sông Sumida. Các đường bay đến và đi từ sân bay Haneda đồng loạt bị hủy. Lượng mưa trong một tiếng đã vượt ngưỡng 150 milimet. Tại nhiều khu vực, nước trào ra từ miệng cống ngầm, sông hồ cũng lần lượt tràn bờ. Rất đông người xếp hàng đợi taxi tại ga tàu. Ti vi ra rả cảnh báo, “… Có nguy cơ bị cô lập trên đường về nhà, hãy tìm cách tự bảo vệ tính mạng ngay lập tức.” Những người xuất hiện trên màn hình đều thở ra hơi trắng, chà xát hai tay vì lạnh.

“Trời lạnh bất thường ngay giữa tháng Tám. Nhiệt độ trong thành phố hiện đã xuống dưới 10 độ…”

“Không khí lạnh cường độ mạnh tràn từ vùng áp thấp phía Bắc xuống trung tâm thành phố. Trong vòng một giờ qua, nhiệt độ đã hạ hơn mười lăm độ và có khả năng tiếp tục giảm…”

Giọng điệu mấy người dẫn chương trình càng lúc càng nặng nề.

“Tôi xin nhắc lại. Hiện đã có cảnh báo đặc biệt về mưa lớn ở Tokyo. Nhiều khả năng đây sẽ là đợt mưa lớn nhất trong vòng nhiều thập kỉ. Người dân cần cập nhật tin tức mới nhất và kịp thời có hành động tự bảo vệ tính mạng…”

“Đã qua sáng sớm nhưng mây đen vẫn vần vũ khắp Kanto-Koshin và vùng lân cận…”

“Nhiệt độ giảm mạnh đột ngột vào thời điểm trái mùa có khả năng gây nguy hiểm cho người thể trạng yếu. Đã đến lúc phải lấy áo khoác dày ra khỏi tủ…”

“Cục Khí tượng dự báo thời tiết bất thường sẽ còn tiếp diễn trong nhiều tuần…”

“Có thể nói đây là hiện tượng khí hậu bất thường nguy hiểm chưa từng thấy…”

Tâm trạng thoắt trở nên rầu rĩ, tôi tắt ti vi.

Dẫu lý trí không ngừng phủ định, tôi vẫn có cảm giác bị trách cứ. Chuyện gì đã xảy ra… Nằm sấp trên giường trong phòng riêng, tôi cố tìm kiếm nguyên do.

Chẳng lẽ…

Không đời nào. Nhưng…

Sáng hôm nọ, lúc ở công viên, tôi đã nói chuyện với Hina và thuật lại lời ông lão thần chủ cho em nghe, rằng “Vu nữ thời tiết là người hi sinh”.

Tôi có cảm giác đó chính là nguyên nhân gây ra cơn mưa này. Ý nghĩ ấy thật phi lý. Nhưng…

“Natsumi! Trời này con còn đi đâu?”

Giọng nói giận dữ của bố vang lên sau lưng. Tôi vẫn lấy mũ bảo hiểm, mở cửa bước ra ngoài.

*

Chuyến tàu tuyến Yamanote mà chúng tôi đi dừng ở ga Ikebukuro.

Nhân viên không giấu nổi vẻ mệt mỏi khi thông báo trên loa, “Giao thông hiện đang hỗn loạn vì mưa lớn. Tuyến Yamanote không thể hoạt động lại theo dự kiến. Ngoài ra, tình trạng chậm chuyến và gián đoạn vận chuyển kéo dài còn xảy ra trên toàn hệ thống tàu điện. Kính mong quý hành khách đổi sang sử dụng phương tiện khác. Thành thật xin lỗi vì sự bất tiện này. Xin nhắc lại…”

Rốt cuộc vẫn không chạy à? Có nên xuống không? Làm gì tiếp đây? Tôi sẽ gọi bố mẹ đến đón.

Hành khách vừa thi nhau than vãn vừa lần lượt xuống tàu.

“Làm sao đây…” Hina lo lắng hỏi.

Tôi bèn gượng cười với cô, “Trước mắt phải tìm chỗ ngủ đêm nay đã.”

“Rất xin lỗi, chỗ chúng tôi đã hết phòng…”

“Quý khách có đặt phòng trước không ạ?”

“Hôm nay hết phòng rồi.”

“Chỉ ba cô cậu thôi à? Bố mẹ đâu?”

“Quý khách vui lòng xuất trình chứng minh thư…”

Hỏi khách sạn nào cũng không có phòng. Chúng tôi liên tục bị từ chối, không biết họ hết phòng thật hay do bộ dạng chúng tôi quá khả nghi, vì chi có ba đứa trẻ đi với nhau, lại còn có học sinh cấp một. Chúng tôi đã đánh liều tìm đến một phòng trọ rất mờ ám dưới tầng hầm một tòa nhà phức hợp, thế mà vẫn bị đuổi đi kèm câu hỏi ngờ vực “Các cô cậu bỏ nhà đi bụi hả? Cảnh sát mà biết thì phiền lắm, đi đi cho tôi nhờ”.

Chúng tôi đã đi qua đi lại hành lang ngầm nối khu Đông và khu Tây của nhà ga mấy chặp để tìm chỗ ngủ. Cả ba đều vác ba lô to đùng trên lưng, trùm thêm áo mưa. Nhiệt độ thấp run người, mưa lạnh căm chẳng thua gì mùa đông. Đường phố còn ngập nước, biến thành cái hồ nông làm giày thể thao dưới chân ướt sũng. Người lạnh cóng, đầu ngón chân tê buốt, hành lý nặng trĩu. Chúng tôi đã kiệt sức. Rủ người khác đào tẩu mà đến chỗ ở cũng không tìm ra, tôi tự hổ thẹn và tức giận với bản thân.

“Nhìn kìa!” Tiền bối Nagi đột ngột lên tiếng, tay trỏ cửa ra của hành lang ngầm. “Tuyết à?”

Chúng tôi sửng sốt bước ra khỏi hành lang. Những vật thể lấp loáng bay lả tả dưới ánh đèn đường kia đích thị là tuyết. Tôi nhìn sang, thấy biểu cảm gần như kinh hoàng chiếm trọn gương mặt Hina. Mặt tôi phỏng chừng cũng thế. Bởi bây giờ là tháng Tám.

Người đi đường đồng loạt kinh ngạc nhìn trời. Những bông tuyết thật to rơi xuống mặt đường nhựa lênh láng nước, nối nhau tạo nên các vòng sóng vô thanh. Con đường dọc tuyến đường sắt đang dừng hoạt động chìm trong bầu không khí tĩnh mịch lạ kì. Nhiệt độ không ngừng giảm.

Lẽ nào là trời phạt…

Đang xoa nắn hai cánh tay lộ ra ngoài áo cộc dưới lớp áo mưa, tôi bỗng chột dạ. Phải chăng vì chúng tôi tự tiện thay đổi thời tiết nên thần linh trên trời mới nổi giận, trách loài người không hài lòng với thời tiết được ban cho, khăng khăng cầu nắng đẹp.

Tôi lắc đầu. Không thể nào. Nhưng mà… Tôi nhớ lại lời Hina.

“Có lẽ từ ngày đó, tớ đã được kết nối với bầu trời.”

Tôi ngửa mặt nhìn vô số bông tuyết tung bay trên đầu. Trông chẳng khác nào pháo hoa giữa trời hè.

Hina đang được kết nối với bầu trời này ư?

*

Khi tôi đến văn phòng Kei, chuyện không thể tin nổi đã xảy ra.

Mưa hóa thành tuyết.

Đỗ xong chiếc Cub ở cổng sau, tôi phóng xuống cầu thang, thầm hối hận vì lỡ mặc quần ngắn ra đường. Tới chân thang, tôi mở cửa bước vào văn phòng.

“Lạnh quá! Kei ơi, tuyết rơi giữa tháng Tám kìa!” Tôi vừa phủi tuyết bám trên vai vừa gọi. “Ủa?”

Không thấy tiếng trả lời. Hóa ra Kei đang úp mặt xuống quầy bar mà ngủ. Chiếc ti vi trên mặt quầy phát ra âm thanh nho nhỏ.

“Tuyết đang rơi ở trung tâm thành phố trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Trận mưa dữ dội bắt đầu từ chiều đã gây ngập lụt nhiều nơi. Hiện tại, tức 9 giờ tối, mưa đã chuyển thành tuyết trên diện rộng. Dự báo qua nửa đêm tuyết sẽ quay về trạng thái mưa…”

Tôi tắt ti vi. Trên quầy còn có whisky uống dở, gạt tàn và vài đầu mẩu thuốc lá. Chắc lại có chuyện gì rồi… Nhìn Kei say ngủ trong tư thế úp mặt, tôi thầm thắc mắc. Kei cai thuốc lâu lắm rồi mà. Mặt chú nom khó ở, miệng phát ra tiếng ngáy khe khẽ. Da khô ráp, râu tóc lởm chởm lẫn sợi bạc. Kể ra chú cũng đã có tuổi. Ame cuộn tròn ngủ trên ghế đẩu cạnh Kei. Nét mặt hờn dỗi khi ngủ của nó giống hệt Kei, khiến tôi không khỏi bật cười khẽ.

“Dậy đi Kei, cảm bây giờ.”

Bị tôi lay vai, Kei khó chịu nhíu mày và lẩm bẩm, “Asuka…”

Tiếng gọi yếu ớt và xót xa làm sao. Tôi hơi giật mình. Đến tận bây giờ chú vẫn mơ về vợ ư… Tôi bỗng nhớ lại chuyện xưa.

Hôm ấy cũng là một ngày hè, cách đây bốn năm. Sự kiện là tiệc thành lập văn phòng nhỏ. Văn phòng mới được nâng cấp từ tiệm đồ ăn vặt nên vẫn trống trải. Lẵng hoa mừng kiêu hãnh xếp thành hàng dài. Moka còn là

trẻ sơ sinh. Trong lúc Kei và cô Asuka bận tiếp khách, tôi phụ trách chơi với bé. Bấy giờ tôi đang học cấp ba nên chắc là mặc đồng phục. Phải rồi, khi khách khứa ra về hết, tôi đã chụp hình kỉ niệm cho gia đình ba người. Phông nền là khung cửa sổ với dòng chữ K&A Planning, cô Asuka bế bé Moka, Kei thì phấn khởi ưỡn ngực.

"… Natsumi đấy à?" Cuối cùng Kei cũng chịu dậy. Vừa mở mắt chú đã hắt hơi rõ to. "Ui, rét gì mà rét dã man. Phải bật máy sưởi thôi."

Kei lấy điều khiển bật máy sưởi. Mùi bụi bặm xộc lên, theo sau là hơi nóng.

Tôi đứng trong quầy bar, tự pha cocktail cho mình. "Ây chà, xem chừng Kei biến thành ông chú thật rồi."

"Một khi có tuổi…" Kei lấy hai tay vò mặt đúng kiểu ông chú. "Người ta sẽ không thay đổi thứ tự các mối ưu tiên được nữa."

"Hả? Chú nói gì cháu chẳng hiểu." Tôi ngồi xuống ghế đẩu cạnh Kei. "Mà Hodaka đâu? Chưa về nữa ư?"

Nghe tôi hỏi, sắc mặt Kei vụt tối sầm.

"Đuổi đi rồi? Hơ? Đùa nhau à!?"

"Ai đùa. Cảnh sát đã đến tận đây đấy. Tôi nào dám giữ nó lại."

"Cái…"

Cố tình giở giọng xấu xa chính là tật của Kei khi muốn che giấu cảm giác tội lỗi. "Phải lo thân trước nhất chứ, chuyện thường tình mà."

"Hả? Thế là chú hút thuốc trở lại, uống rượu rồi chìm vào áy náy?" Tôi nhấc bổng Ame đang ngủ trên ghế, gí mặt nó vào mặt Kei. "Ông chú quê mùa, méo… Ame nói thế đấy."

Ame meo meo bực bội.

"Đúng là quê không ngửi nổi. Kiểu cách hành xử cũ rích. Làm ơn đừng có ngồi cạnh cháu. Mùi người già lây sang thì khốn." Tôi thả Ame xuống chỗ cũ rồi chạy sang chiếc ghế đẩu ngoài cùng, thành ra hai chú cháu ngồi ở hai đầu quầy bar.

Đuổi Hodaka đi? Trong đêm mưa bão này ư?

"Kei phải sửa cái tật bỏ cuộc giữa chừng đi. Đang tâm vứt bỏ thì ban đầu đừng nhặt về còn hơn. Vừa nhát gan vừa chẳng ghê gớm hơn ai mà cứ

cố ra vẻ vô lại. Thói ấy là tồi nhất đấy."

"Hừ? Đứa con gái trốn ông già chạy tới đây lấy đâu ra tư cách lên giọng dạy đời? Không ưa kẻ tầm thường này thì thôi tìm việc luôn đi, làm nhà thơ hay lữ khách ấy."

Tôi trừng mắt lườm Kei. Chú nốc một ngụm cocktail rồi lườm lại.

"Tôi quê thì cô cũng chẳng kém phần. Cô bé đó… tên Hina nhỉ?"

Tôi giật thót. Hóa ra chú biết cả. Hai chúng tôi đều thấy tội lỗi.

"Cô kể chuyện vu nữ thời tiết là người hi sinh với nó rồi chứ gì? Nếu vụ đó là thật thì sớm muộn con bé sẽ biến mất. Tưởng nói cho sướng miệng rồi bỏ mặc con người ta là ngầu chắc?"

"Đấy là tại… Chứ chú bảo làm thế nào mới phải!?"

"Ấy, đừng nghiêm túc quá. Đang tán chuyện vu vơ thôi mà."

Kei nhếch mép cười, đem thuốc lá đặt lên môi. Muốn đánh trống lảng chứ gì. Chú dùng bật lửa châm thuốc rồi cố tình phả một làn khói dày.

"Nhưng giả sử…" Khói thuốc ánh xanh tản ra rồi mờ dần như màu vẽ tan vào nước. "Hi sinh một người mà thời tiết cuồng nộ bình thường trở lại thì tôi tán thành. Không riêng gì tôi, cá là cả cô cũng đồng tình. Nói trắng ra, thiên hạ ai chẳng thế. Đời mà. Muốn mọi sự trơn tru thì phải có người hi sinh. Thời nào cũng có kẻ gánh phần thiệt thòi, chẳng qua bình thường cô không thấy thôi."

"Chú lảm nhảm gì vậy?" Tôi gắt gỏng vặc lại, giận sôi gan. Giận vì thấy Kei huênh hoang khoe thói vô trách nhiệm, vì tiết trời điên cuồng, vì đã thầm tán đồng lời Kei nói. Không thể ngồi yên ở nhà nên tôi mới chạy đến đây, kết cục lại uống rượu và lải nhải những chuyện không đâu. Vì lẽ đó, tôi còn tức giận với chính mình.

Không muốn nghĩ ngợi gì nữa, tôi nhấc ly cocktail lên, một hơi nốc cạn.

*

"Mấy đứa, đợi chút."

Ai đó đột ngột túm vai tôi từ đằng sau. Quay lại nhìn, tôi liền giật thót. Là hai cảnh sát mặc cảnh phục. Lúc này chúng tôi đang đi trên một đoạn phố sầm uất.

“Trẻ con lang thang ngoài đường giờ này nguy hiểm lắm đấy. Mấy đứa đang làm gì? Chỉ có ba anh chị em đi với nhau sao?”

Trong lúc tôi còn đang lắp bắp vì giọng điệu đầy uy quyền kia, Hina đã bước lên một bước.

“Chúng cháu đang trên đường về nhà. Cháu là sinh viên, đây là hai em cháu.”

“Ừm, vậy ra cháu là chị cả. Cho chú xem thẻ sinh viên nhé?”

“Hiện giờ cháu không mang theo.”

Tôi chợt bắt gặp ánh mắt một viên cảnh sát. Cặp mắt ấy tức thì mở lớn đầy kinh ngạc. Cơn ớn lạnh loang ra. Dự cảm không lành ập tới. Viên cảnh sát quay đi, trao đổi gì đó qua bộ đàm rồi bước đến chắn trước mặt tôi.

“Cậu là học sinh cấp ba? Ba lô to ghê nhỉ?” Viên cảnh sát cúi người, sỗ sàng săm soi mặt tôi. “Giở mũ trùm đầu cho tôi xem được không?”

Lẽ nào bọn họ đang tìm mình…? Tôi nhớ lại lời chú Suga. “Họ nghi cậu tàng trữ súng trái phép đấy”.

“Hina.” Tôi thì thầm vào tai Hina đứng bên cạnh.

“Sao?”

“Chạy mau!” Lời chưa dứt, tôi đã bỏ chạy. Giờ tôi mới ngộ ra trong muộn màng, rằng có tôi ở cạnh chỉ tổ khiến hai chị em Hina gặp thêm rắc rối.

“Đứng lại!”

Hai viên cảnh sát rầm rập đuổi theo. Tôi chạy thục mạng, song chưa được bao lâu ba lô đã bị níu lại. Tôi liều mạng hất cánh tay ấy ra.

“Bắt giữ vì tội chống đối người thi hành công vụ!”

Tiếng gầm cất lên cùng lúc một trong hai viên cảnh sát huých vào hông tôi. Tôi bị đẩy ngã xuống đất. Sắp bị bắt rồi. Tôi giãy giụa điên cuồng.

“Hodaka!” Hina hét. Tôi nhác thấy cô chạy bổ đến.

“Đừng lại gần!”

Nhưng cô đã dùng toàn lực tông thẳng vào viên cảnh sát trên người tôi, khiến gã ngã nhào.

“Mày dám…!” Mắt bừng bừng lửa giận, viên cảnh sát giơ dùi cui lên.

Hina liền chắp hai tay và hét, “Xin người!”

Ánh sáng chói lòa lập tức lóe lên kèm âm thanh lớn kinh hoàng tưởng chọc thủng cả màng nhĩ… Sét vừa đánh thẳng xuống chiếc xe tải bên vệ đường, khiến nó văng lên không ngay trước mặt tôi, chỉ cách khoảng 50 mét. Cảnh tượng ấy đập vào mắt tôi như thước phim quay chậm. Giây sau, chiếc xe phát nổ.

Không gian chấn động. Có người chạy đi lánh nạn, có người hiếu kì cầm điện thoại chạy đến.

"Nguy rồi!" Khoảnh khắc bàng hoàng qua đi, hai viên cảnh sát cùng lao về phía ngọn lửa.

Hina vẫn đứng đờ người trong tư thế chắp tay khi cầu nắng, mắt dán vào ánh lửa.

Lẽ nào Hina đã…? Tôi tức thì xua ý nghĩ ngu ngốc ấy ra khỏi đầu và nắm lấy tay Hina.

"Tranh thủ chạy mau!"

Lôi theo tiền bối Nagi đang đứng chết lặng, chúng tôi chạy khỏi hiện trường, phóng một mạch vào một con hẻm tối tăm. Lát sau, còi xe cảnh sát và xe cứu hỏa vọng đến từ sau lưng. Tuyết rơi càng lúc càng dày.

"Một đêm 28.000 yên."

"Dạ?"

Người phụ nữ trung niên sau quầy lễ tân hẹp ngước nhìn tôi, khó chịu đáp. Câu trả lời ngoài dự tính khiến tôi nhất thời cứng họng.

"Tôi bảo là 28.000 yên. Trả nổi không?"

"A… cháu… cháu trả được!"

Chỗ này là khách sạn tình yêu ở ngoại ô. Người phụ nữ sau quầy rõ ràng đã liếc qua bộ dạng sũng nước của chúng tôi nhưng lại không thắc mắc gì. Thang máy lắc cành cạch đưa chúng tôi lên tầng tám. Sau khi dùng chìa khóa được trao mở cánh cửa sắt nặng nề, bước vào phòng, khóa cửa, cả ba liên ngồi bệt xuống tại chỗ. Chúng tôi đã kiệt sức.

"Ôi…" Ba đứa đồng thanh trút tiếng thở dài.

"Xem ra tớ biến thành tội phạm truy nã rồi…" Tôi rầu rĩ lẩm bẩm.

"Ngầu đấy chứ!" Tiền bối dựng thẳng ngón cái.

“Ớ, thật hả!?”

“Ha ha.” Hina bật cười, thế là cả đám cùng nhau cười khúc khích.

“Tớ cứ lo không biết chuyện sẽ đi đến đâu…”

“Hodaka suýt bị bắt còn gì!”

“Cười đau cả bụng!”

“Lúc đấy cuống thật mà! Mà chuyện này có gì đáng cười đâu!”

Chúng tôi cười càng lúc càng lớn tiếng. Nhờ vậy mà sự mệt mỏi ứ đọng trong người nhanh chóng được giải tỏa, nỗi bất an cũng không còn. Sức sống lại dần căng tràn, như chiếc điện thoại được sạc điện khi chỉ còn 2% pin vậy.

“Phòng rộng thênh thang!”

“Giường to đùng!”

“Bồn tắm to đùng!”

Tiền bối Nagi chạy lăng xăng khắp phòng, phấn khích reo hò trước từng món đồ nhìn thấy. Nội thất theo tông trầm, phối hợp thanh lịch giữa màu be, đen và vàng. Tiền bối phụ trách đổ nước nóng vào bồn, còn Hina lăng xăng đun nước pha trà. Nhân cơ hội đó, tôi gom vội toàn bộ lịch phát sóng phim người lớn và những thứ khác không thể cho hai chị em thấy, giấu sâu vào tủ áo. Đây có lẽ là công việc căng thẳng nhất tôi từng làm từ khi đến Tokyo.

“Chị, Hodaka!” Tiền bối réo vang trong phòng tắm. “Ba người cùng tắm đi!”

Tôi và Hina phun ngụm trà vừa uống ra, đồng thanh hét trả, “Tự đi mà tắm!”

“Sao? Thế thì Hodaka, cánh đàn ông bọn mình cùng tắm nha.”

“Cái gì!?”

Hina tức cười bảo, “Đi vui vẻ.”

“Ấm quá…”

Tôi và tiền bối ngồi vào bồn tắm đổ đầy nước nóng, ngâm mình đến ngang vai.

“Ủa? Cái gì đây?” Tiền bối ấn nút trên tường. Đèn phòng tắm liền tắt hết. Thay vào đó, ánh sáng phát ra từ trong bồn, còn có bọt nước ùng ục nổi lên. Hóa ra đây là loại bồn mát xa.

Chúng tôi khoái chí reo hò “Tuyệt vời!”, “Đã quá!”.

“Đổi lượt tắm!” Hai chị em Hina đập tay. Tôi và tiền bối quyết định chuẩn bị bữa tối trong lúc Hina tắm. Mở kệ dưới ti vi, tôi thấy trong máy bán hàng tự động xếp đầy đồ ăn vặt chiên xào và thực phẩm ăn liền. Mì xào, bánh bạch tuộc, mì ly, cơm cà ri đóng hộp, khoai tây chiên, gà tẩm bột rán. Mới nhìn bao bì giấy đã thèm nhỏ dãi.

“Oa, nhiều món ghê! Hodaka, ăn món nào đây?” Tiền bối háo hức hỏi.

“Ăn hết luôn đi tiền bối!”

“Hả, được không đó!?”

“Anh có trợ cấp thôi việc mà!”

“Hoan hô!” Tiền bối la lớn về phía phòng tắm.

“Chị ơi, tối nay ăn sang lắm nha!”

“Hóng quá!” Tiếng trả lời âm vang của Hina dội lại từ phòng tắm. Chỉ vậy thôi mà không dưng tôi lại hồi hộp lạ thường.

“Tớ tắm xong rồi đây.” Hina mở cửa phòng tắm giữa lúc chúng tôi lần lượt cho từng món đồ ăn vặt chiên xào vào lò vi sóng hâm nóng.

“A, mừng trở lại.” Nói xong, tôi liền nín thở. Hina đang khoác áo choàng tắm trắng tinh, tóc dài quấn gọn sang một bên bằng khăn tắm. Làn da trắng ngần mọi ngày nay phơn phớt hồng. Chợt nhận ra mình đã nhìn cô không chớp mắt suốt năm giây, tôi vội vàng liếc đi chỗ khác.

Chẳng hề để ý, Hina reo lên sung sướng trước đống đồ ăn bày trên bàn.

“Mời dùng bữa!” Ba chúng tôi đồng thanh vỗ tay.

“Mì xào ngon tuyệt!”

“Bánh bạch tuộc ngon tuyệt!”

“Cà ri ngon tuyệt!”

Cả ba nhất nhất khen từng món. Những món này quả thật ngon không tưởng. Chúng tôi lần lượt chuyền tay tất cả những hộp đồ ăn vặt, chia nhau thường thức. Bỏ gà rán vào cà ri làm thành món cà ri gà rồi xuýt xoa “Ngon quá! Đúng là phát minh vĩ đại!”, tấm tắc nhận xét món mì ly nấu trong hai phút là “Vừa hay chín tới, đảm bảo ăn đứt đồ ngoài tiệm!”.

Ăn xong, chúng tôi mở đại hội karaoke, sau nữa là đại tiệc ném gối. Cả bọn dùng toàn lực ném gối ngủ và gối tựa vào nhau. Ném trượt, ném trúng hay bị ném trúng đều vui. Cũng bởi quá sung sướng, quá thích thú mà nước mắt tôi suýt trào ra.

Nếu ông trời thực sự tồn tại…

Tôi vừa ném gối vừa nghĩ.

Con xin người. Đủ rồi. Ổn cả rồi. Chúng con sẽ tìm cách vượt qua. Xin đừng cho chúng con thêm gì nữa, cũng đừng lấy đi của chúng con bất cứ thứ gì.

Gối tôi ném bay trúng mặt Hina. Cô trả đũa, ném thẳng một chiếc khác vào mặt tôi.

Ông trời ơi, con cầu xin người, cầu xin người.

Tôi cười với cô. Lần đầu tiên trong đời tôi cầu nguyện khẩn thiết đến vậy.

Hãy cho chúng con bên nhau như thế này thêm một chút nữa thôi.

Đồng hồ điện tử trên đầu giường kêu lên một tiếng nhỏ khi điểm 0 giờ.

Thấm mệt vì cười đùa nhiều, tiền bối Nagi đã sớm ngủ ngon lành ở mé giường sát tường. Chiếc giường rộng thênh thang. Tôi và Hina nằm ngửa cạnh nhau. Tóc Hina tỏa ra mùi dầu gội giống của tôi. Mới có thế mà tôi đã tự hào khó tả. Đèn phòng đã tắt, chỉ còn ánh vàng của đèn ngủ soi sáng không gian mờ tối.

Hình như tuyết đã hóa về mưa. Tiếng mưa nặng hạt lại cất lên ngoài cửa sổ. Song nó không còn là âm thanh thô bạo lúc trước nữa. Giờ đây tiếng mưa êm dịu và thân mật hơn hẳn, nghe như tiếng trống xa xăm ngân lên vì riêng chúng tôi, tiếng trống đặc biệt xuất phát từ nơi xa thẳm, vượt thời gian đằng đẵng để tìm đến đây. Âm thanh ấy biết hết quá khứ lẫn tương lai của chúng tôi, không trách cứ bất kì quyết định, lựa chọn nào, thầm lặng đón nhận tất cả những gì chúng tôi đã trải qua. Âm thanh ấy nói với chúng tôi rằng, "Hãy sống tiếp." Hãy sống tiếp. Hãy sống tiếp. Cứ sống tiếp đi.

"Hina."

Được tiếng mưa khích lệ, tôi lấy hộp nhẫn ra.

“Chúc mừng sinh nhật 18 tuổi.” Nói đoạn, tôi đặt chiếc hộp lên ga giường. Hina ngạc nhiên nhìn tôi. “Rẻ thôi, nhưng tớ đã cố tìm món trông hợp với cậu.”

Hina mở hộp. Rồi nụ cười từ từ hiện ra như đóa hoa xòe cánh.

“Cảm ơn cậu…”

Tôi cười ngượng ngùng.

“Hodaka.” Giọng Hina bỗng thoáng chùng xuống.

“Cậu có muốn mưa dứt không?”

“Sao cơ?”

Hina ngẩng mặt khỏi chiếc nhẫn, nhìn tôi. Có cảm xúc nào đó lay động sâu trong đáy mắt ánh sắc xanh nhàn nhạt của cô. Ngặt nỗi tôi không biết đó là gì nên đành thật thà gật đầu.

“Có.”

Tiếng sấm trầm thấp rền vang ngay khi tôi dứt lời. Dường như đây là lời hồi đáp của ông trời. Đèn ngủ chớp tắt. Không biết sét đã đánh trúng đâu. Hina chậm rãi rời mắt khỏi người tôi, nằm ngửa ra, nhìn lên trần nhà. A… Trái tim mách bảo tôi… Cảm xúc lay động trong mắt cô ban nãy chính là…

“Tớ là người hi sinh.”

“Cái gì?”

“Chị Natsumi bảo thế. Vận mệnh của nữ thần nâng là hi sinh, biến mất khỏi thế gian để đưa thời tiết cuồng nộ trở về trạng thái ban đầu.”

… Cảm xúc đó là nỗi tuyệt vọng. Tôi hiểu ra rồi.

“Hả… Không đâu.” Tôi gượng cười. Không đời nào. Song phủ nhận cũng không ngăn được nỗi ân hận trào dâng trong lồng ngực. “Cậu đừng tin, hai người đó toàn buôn chuyện linh tinh thôi… Làm gì có chuyện… Biến mất? Sao có thể…”

Hina bỗng ngồi dậy như muốn chặn lời tôi. Cô lặng lẽ mở đai lưng áo choàng tắm. Mảnh áo từ từ trượt khỏi cánh tay trái. Tôi không thể rời mắt đi chỗ khác. Cuối cùng, toàn bộ phần ngực trái của cô lộ ra.

“…!”

Ánh đèn ngủ đằng sau xuyên qua ngực Hina.

Nửa người bên trái từ vai xuống đến ngực cô trong suốt như nước. Ánh đèn phản xạ bên trong cơ thể, làm da cô phát ra một tầng sáng mờ ảo. Tôi chỉ biết đờ đẫn nhìn tấm thân ấy.

"Hodaka." Rốt cuộc, Hina lên tiếng trước. Tôi rời mắt khỏi người Hina, nhìn lên mặt cô. Nụ cười hiền dịu lan tỏa trên gương mặt chực khóc. "Cậu đang nhìn đi đâu đó?"

"Tớ có nhìn gì…!" Tôi đáp theo phản xạ. Không. Không được khóc. Đã tự nhủ là không được, vậy mà… "Tớ đang nhìn cậu…"

Nước mắt tuôn trào mất kiểm soát. Tôi cố dùng hai tay lau đi. Tôi đấm vào mắt, muốn đẩy ngược nước mắt về, không để cô nhìn thấy.

"… Sao cậu lại khóc?" Hina dịu dàng cười. *Giờ này mà cậu vẫn cười…* Tôi khóc càng dữ. "Hồi đầu không có gì to tát. Nhưng rồi một ngày, tớ phát hiện càng cầu nắng thì cơ thể mình càng trong suốt."

Vì sao tôi không sớm nhìn ra nỗi đau hằn trên nét mặt Hina khi cô đưa mắt trông lên trời qua lòng bàn tay? Hay tôi đã nhìn ra nhưng lại vờ như chưa thấy?

"Nếu tớ chết đi…" Cô nói với giọng dịu dàng vô hạn. "Thì mùa hè như mọi năm nhất định sẽ trở về. Nhờ cậu chăm sóc Nagi giúp tớ nhé."

"Không!" Tôi gào lên. "Không, cậu không được biến mất! Ba đứa mình sẽ sống với nhau!" Tôi tuyệt vọng trước lời lẽ quá đỗi trẻ con của chính mình, nhưng cũng không biết nói gì khác.

"Hodaka à…" Hina khó xử nhìn tôi.

"Hina, hứa với tớ đi." Tôi cầm tay cô, nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón áp út tay trái. Chiếc nhẫn màu bạc hình đôi cánh nhỏ. Ngón tay cô cũng gần như trong suốt. Bọt khí nhỏ nổi lên trong làn nước dưới da.

"…"

Hina đăm đăm nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, lặng lẽ thở ra. Rồi cô ngước đôi mắt rưng rưng lên nhìn tôi. Tôi khẩn khoản nói tiếp dù biết đây chỉ là lời trẻ con.

"Tớ sẽ làm việc! Tớ sẽ kiếm đủ tiền trang trải sinh hoạt! Cậu cũng đã thôi làm nữ thần nắng, cơ thể sẽ trở lại như cũ sớm thôi!"

Nước mắt Hina tuôn rơi lã chã. Cảm giác tội lỗi vì khiến cô khóc bóp nghẹt tim tôi. Thế rồi cô đột nhiên ôm chầm lấy tôi.

"…!"

Hina dịu dàng xoa đầu tôi như muốn an ủi. Tôi không biết làm gì hơn ngoài dồn thêm sức vào hai cánh tay đang ôm cô, tha thiết cầu mong hành động này giúp tôi giữ cô lại. Tôi tin chắc. Tôi cho đó là điều hiển nhiên. Đây chính là cách thế giới hình thành. Chỉ cần khao khát, mọi chuyện sẽ đi đúng hướng.

Tôi nghĩ vậy. Tôi mong như vậy. Tôi cầu nguyện như vậy.

Hina vừa khóc vừa xoa đầu tôi liên tục. Tiếng sấm lại vang rền nơi xa.

9
Ngày đẹp trời

Đêm ấy, tớ đã mơ. Mơ về lúc còn ở đảo.

Hôm đó tớ phóng xe đạp điên cuồng, hòng xua đi cơn đau do bị bố đánh. Hình như hôm đó đảo cũng có mưa. Mây đen lừng lững trôi đầy trời, song vẫn chừa ra vài khe hở cho nắng rọi xuống. Tớ đạp xe trối chết trên con đường ven biển, muốn thoát khỏi đảo, muốn tiến vào vùng sáng ấy. Nhưng khi tưởng chừng đã đuổi kịp, tớ lại bị rìa vách đá chặn đứng, còn chum nắng cứ lùi ra, xa mãi ngoài khơi.

Bấy giờ, tớ đã hạ quyết tâm phải bước vào vùng sáng kia.

Và rồi ở cuối cuộc hành trình, tớ gặp được cậu.

*

Đêm ấy, tớ đã mơ. Mơ về ngày đầu tiên gặp cậu.

Cậu ngồi một mình trong tiệm McDonald's giữa đêm khuya, trông giống hệt chú mèo nhỏ đi lạc. Nhưng rồi người giúp tớ tìm ra ý nghĩa cuộc sống cũng chính là cậu, đứa trẻ lạc hôm ấy.

Gặp gỡ cậu, bắt đầu công việc, mỗi lần gọi nắng lại được thấy nụ cười hạnh phúc của ai đó, tớ cứ vui vẻ tiếp tục làm nữ thần nắng. Đây là lựa chọn của riêng tớ, không phải lỗi của ai cả. Chẳng mấy chốc đã đi đến chỗ không thể quay đầu, tớ vẫn thấy hạnh phúc vì gặp được cậu. Nếu không quen biết cậu thì tớ đã không thể yêu thế giới và bản thân như bây giờ.

Lúc này, cậu đang say ngủ cạnh tớ sau khi mệt lả vì khóc, dấu lệ còn vương trên má. Tiếng mưa nặng hạt và tiếng sấm nghe như nhịp trống xa xăm vọng vào qua cửa sổ. Tay trái tớ đeo một chiếc nhẫn nhỏ. Chiếc nhẫn đầu tiên và có lẽ là cuối cùng trong đời tớ, do cậu tặng. Tớ khẽ áp bàn tay đeo nhẫn lên tay cậu ấm áp tựa mặt trời buổi đêm.

Thế rồi cảm giác hợp thể khó tả từ từ chiếm lĩnh mọi tế bào, như những vòng sóng tỏa ra từ hai bàn tay chồng lên nhau. Ranh giới xác định con người tớ dần tan vào thế giới. Niềm hạnh phúc cùng nỗi day dứt lạ thường lan khắp cơ thể.

Lúc hạnh phúc tột bậc trào dâng cũng là lúc tớ có ý nghĩ "Mình không muốn thế này". Tớ chưa sẵn sàng.

Tớ chưa kịp nói gì với cậu mà. Chưa nói cảm ơn, chưa nói tớ thích cậu. Tớ nỗ lực duy trì ý thức đang loãng dần. Tớ loay hoay níu giữ cảm xúc và suy nghĩ. Tớ lên tiếng. Tớ tìm kiếm cổ họng, cố nhớ lại xúc giác khi không khí đi qua đó… Hodaka.

"Hodaka."

Tiếng gọi nhỏ và khàn đục chỉ đủ làm không khí trong phòng khẽ xao động.

"Hodaka, Hodaka, Hodaka…"

Cổ họng không còn cảm giác. Tớ sắp mất đi. Sắp tan biến. Tớ vắt kiệt chút sức lực cuối cùng với mong muốn nhắn nhủ với cậu.

"Hodaka à, đừng khóc."

*

"…!"

Tôi mở mắt.

Tôi đã ngủ. Đã mơ.

Tôi chậm chạp ngồi dậy. Xung quanh là sương mù trắng xóa. Mưa phùn lất phất giăng kín bốn bề, tạo ra tiếng động nhè nhẹ như khi cọ xát hai tờ giấy mỏng.

Rốt cuộc tôi đã làm gì?

Không nhớ nổi. Trong tôi chỉ còn tàn dư của thứ gì đó đã bị nước hòa tan.

Những con cá trong suốt bơi lội quanh tôi từ nãy đến giờ. Tôi mơ màng ngắm đàn cá trời, rồi bỗng nhận ra… Trong cơ thể lạnh giá của tôi có một nơi tỏa hơi ấm nhàn nhạt.

Đó là ngón áp út tay trái. Tôi đưa tay lên trước mắt. Trên ngón tay có một đôi cánh nhỏ màu bạc.

“Hodaka…” Miệng tôi cử động.

Hodaka? Từ này sưởi ấm cơ thể tôi đôi chút.

Độp.

Tiếng động lớn khiến tôi giật nảy. Một giọt mưa rơi trúng bàn tay trái. Bàn tay bằng nước của tôi hút lấy hạt mưa, sóng sánh nhịp nhàng.

Tóc, tóc, tóc.

Mưa xối xả trút xuống. Đường nét cơ thể tôi rung lên từng hồi. Các vòng sóng lan khắp người, vòng này va vào vòng kia, tạo ra vòng sóng lớn hơn. Cứ bị lay bởi những vòng sóng thế này, cơ thể tôi sẽ vỡ ra mất. Nỗi bất an lớn dần.

Một giọt mưa rơi trúng ngón áp út. Bị giọt mưa lôi theo, chiếc nhẫn tuột khỏi ngón tay bằng nước.

“A…!”

Tôi lập tức vươn tay phải, cố bắt lấy chiếc nhẫn rơi.

“…!”

Nhưng nó đã xuyên qua cả bàn tay phải và biến mất tăm về phía mặt đất. Trong khoảnh khắc nỗi tuyệt vọng ập tới, tôi đau đáu nhớ đến cậu. Cảm xúc lần nữa sống dậy, nhưng rồi cũng nhanh chóng phai nhạt, chi lưu lại nỗi buồn phảng phất. Không biết mình buồn vì điều gì nữa, tôi chỉ khóc, khóc mãi. Đàn cá vẫn lặng lẽ bơi lội xung quanh.

Cuối cùng mưa cũng dứt, sương mù tan đi.

Tôi ở giữa thảo nguyên mênh mông. Trên đầu là trời xanh trong vắt. Thảo nguyên lao xao sáng lên dưới ánh nắng chói lóa.

Tôi hiện diện nơi thảo nguyên trên mây mà người dưới đất không bao giờ thấy được. Tôi là xanh, là trắng. Tôi là gió, là nước. Hóa thành một phần của thế giới, tôi không còn vui cũng chẳng biết buồn. Chỉ có nước mắt cứ lã chã như mưa.

*

Tôi bừng tỉnh.

Tim đập loạn xạ. Mạch máu trên thái dương căng phồng đến độ chực nứt toác. Mồ hôi tuôn đầm đìa khắp người. Tiếng máu lưu chuyển nghe cuồn cuộn hệt dòng nước lũ.

Trước mắt là trần nhà xa lạ. Đây là đâu? Trong lúc tôi suy nghĩ, tiếng máu chảy nhỏ dần, nhường chỗ cho những âm thanh khác.

Tiếng chim sẻ ríu rít. Tiếng xe cộ. Tiếng người loáng thoáng. Là âm thanh phố phường buổi sớm.

Hina.

Tôi chợt nhớ ra tất cả và nhìn sang bên cạnh, nơi Hina nằm ngủ.

"…!"

Ở đó chỉ có chiếc áo choàng tắm, trơ trọi như lớp vỏ loài ve bỏ lại sau khi lột xác. Cô đã biến mất.

"Hina! Cậu ở đâu, Hina?"

Tôi vùng dậy, tìm trong nhà vệ sinh, ngó vào buồng tắm, mở cả tủ quần áo. Không thấy bóng dáng Hina đâu.

"… Sao thế, Hodaka?" Tiền bối Nagi thức giấc, vừa dụi mắt vừa lo lắng hỏi.

"Hina mất tích rồi, không thấy đâu cả!"

"Cái gì!?" Vẻ mặt sững sờ của tiền bối bỗng méo xệch đây đau đớn. "Em vừa nằm mơ."

"Hả?"

"Em thấy chị đang cầu nắng thì cơ thể nổi lên không… rồi biến mất trên trời…"

Tôi bàng hoàng. Hình ảnh Hina từ cổng torii trên nóc tòa nhà bỏ hoang bay lên trời hiện ra trong đầu tôi, sống động như thể từng nhìn tận mắt. Phải rồi, tôi cũng đã mơ giấc mơ tương tự…

Rầm rầm!

Tiếng đập cửa thô bạo đột ngột dội vào.

"Mở cửa! Mở cửa ngay!" Giọng đàn ông trầm thấp vang to. Giọng nói này… Tôi sống chết cố nhớ, nhưng chưa nghĩ ra đã nghe tiếng vặn khóa đánh cách. Cửa bật mở.

Cảnh sát mang nguyên giày bước vào. Một nam cảnh sát mặc cảnh phục, một nữ cảnh sát, cùng một người đàn ông to con mặc vest, để tóc mào gà.

"Cậu Morishima Hodaka." Tóc mào gà đứng trước mặt tôi, giơ thẻ điều tra viên ra với ánh mắt lạnh lùng. "Chắc cậu cũng biết, gia đình cậu đã gửi

đơn trình báo cậu mất tích. Ngoài ra cậu còn bị tình nghi tàng trữ súng, chất nổ trái phép. Mời cậu theo chúng tôi về đồn."

Tôi không đáp nổi, cũng không có đường trốn. Đúng lúc đó, tiền bối hét váng lên.

"Bỏ ra, tôi bảo bỏ ra!"

"Đừng sợ, hãy đi với chúng tôi." Nữ cảnh sát tóm được tiền bối giữa lúc cậu chạy vòng vòng trên giường.

"Tiền bối!" Tôi định lao vào giúp cậu, nhưng chưa được mấy bước cánh tay đã đau dữ dội, đầu bị ấn xuống giường.

"Ngoan ngoãn đầu hàng đi." Điều tra viên tóc mào gà bẻ quặt cánh tay tôi ra sau lưng, nói vọng xuống với vẻ chán ghét.

Bị lôi ra khỏi khách sạn, mắt tôi lập tức tối sầm.

Mặt trời rực rỡ soi rọi phố phường. Nơi có nắng chiếu bừng sáng trắng toát như ảnh bị hỏng phơi sáng, còn nơi khuất nắng tối đen như cái hố trống hoác. Trên đầu là trời xanh bao la không một gợn mây. Sắc xanh quá gắt, chẳng khác nào đồ nhân tạo. Trời xanh giống hệt đồ giả. Mắt nhức nhối vì ánh nắng chói chang. Nước mắt cứ rỉ ra mãi. Ve kêu inh ỏi, nghe như cả đám người hè nhau quát tháo.

"Đi đi chứ." Tóc mào gà quay đầu bảo. Viên cảnh sát mặc cảnh phục áp sát sau lưng tôi. Vừa bị tống ra đường, tôi liền sa vào vũng nước ngập đến mắt cá chân. Đường sá xung quanh ngập lênh láng. Những vũng nước khổng lồ hiện diện khắp thành phố.

"Nghe nói mấy ngày nữa nước mới rút hết khỏi khu trung tâm." Không hiểu sao, giọng viên cảnh sát sau lưng bỗng nhiên dịu đi. "Các tuyến tàu điện đồng loạt ngừng hoạt động, Tokyo đại loạn. Nhưng dù sao trời trong vẫn thật tốt. Nghe đâu ba tháng rồi vùng Kanto mới được ngày nắng đẹp thế này."

Nén cơn đau ở mắt, tôi nhìn trời, tìm kiếm bóng hình cô giữa không trung xanh ngắt không một vết gợn. Ý muốn chối bỏ sự thật cùng nỗi ân hận cuộn trào trong đầu.

"Mau lại đây!" Tóc mào gà đứng cạnh xe cảnh sát, lên giọng mắng mỏ.

"…!" Đúng lúc đó, phát hiện trên đầu có thứ gì lóe sáng, tôi căng mắt quan sát. Lại sáng nữa. Một vật nhỏ xíu rơi xuống chân tôi, làm bắn lên bụi nước li ti. Tôi ngồi xổm, thọc tay xuống nước.

"Này, cậu làm gì đó?" Tóc mào gà nổi cáu.

"A…!" Toàn thân tôi nổi da gà. Chiếc nhẫn… Vật vừa rơi từ trên trời xuống có hình đôi cánh bạc nhỏ nhắn, là vật tôi đã đeo vào ngón áp út của Hina.

Hina đã… hi sinh…?

"Hina, đây không phải sự thật, đúng không!?"

Tôi thẫn thờ đứng dậy. "Ê!" Viên cảnh sát mặc cảnh phục vội túm vai tôi. Tôi mặc kệ, cứ chạy đi. Viên cảnh sát bèn bẻ quặt hai cánh tay tôi ra sau lưng. Tôi vùng vẫy, dùng hết sức lực hét về phía bầu trời.

"Hina, quay lại đi! Hina, Hina!!!"

Trời xanh nuốt chửng tiếng hét của tôi mà không mảy may xao động.

"Giờ thì…" Sau khi thở dài rõ to, tóc mào gà ngán ngẩm lên tiếng. Lúc này chú ta đang ngồi cạnh tôi. "Cậu bình tĩnh lại chưa?"

Xe cảnh sát chầm chậm di chuyển trên đường phố lầy lội.

"Trước tiên tôi muốn xác nhận qua với cậu. Chi tiết về đồn nói sau."

Tôi một mực cúi gằm, im lặng không đáp. Không hề để tâm, chú ta nói tiếp, "Người đi với cậu và mất tích tối qua là Amano Hina, 15 tuổi, đúng chứ?"

"Cái gì…?"

Tôi ngẩng phắt lên nhìn tóc mào gà. Chú ta cũng hờ hững nhìn xuống tôi.

"Cậu có đoán được cô bé đi đâu không?"

"Hina 15 tuổi? Không phải 18?"

Tóc mào gà hơi nhướng mày, "Cô bé đã khai gian tuổi lúc nộp sơ yếu lý lịch cho chỗ làm thêm, chắc để tiện kiếm sống. Thật ra Amano Hina mới học lớp Chín, vẫn ở độ tuổi tiếp nhận giáo dục bắt buộc. Cậu không biết ư?"

“Sao lại…” Tôi không kìm được mà bật ra. “Hóa ra mình là đứa lớn nhất…”

Nghe tiếng tặc lưỡi của tóc mào gà, tôi mới phát hiện mình đang khóc.

“Này!” Điều tra viên cáu gắt ra mặt. “Tôi hỏi cậu có đoán được cô bé đi đâu không!”

Lồng ngực tôi bỗng nóng bừng như có lửa đốt. Đây chính là… cơn giận dữ. Tôi đang rất giận.

“Hina…” Tôi trừng mắt nhìn chú ta. “Hina đã phải hi sinh thân mình để đổi lấy trời nắng! Vậy mà các người chẳng hay biết gì, cứ vô tư vui mừng như kẻ ngốc…! “

Nước mắt lại dâng trào. Tôi cứ khóc, khóc mãi. Quá hổ thẹn, tôi vô thức co chân, ôm lấy đầu gối.

“Tôi không tin…” Lời bật khỏi miệng nghe như trẻ con vùng vằng. Tôi càng khóc to hơn.

“Phiền ghê…”

“Có cần giám định tâm thần cho cậu ta không?”

Các cảnh sát xì xào. Xe lướt vun vút giữa đường phố sáng bừng rực rỡ dưới nắng.

*

Đầu đau nhói theo từng cú giật của mạch máu.

Gần đây, dù tôi có ngủ cả đêm, hơi men vẫn không bay hết. Vừa thức giấc, cơ thể đã mệt rã rời. Chưa kể ngoài cửa sổ trời còn nắng chang chang hoa cả mắt. Nhưng tôi vẫn không thể dứt ra khỏi màn hình ti vi, cứ một tay dụi mắt, một tay chuyển kênh liên tục. Mang tiếng phóng viên tường thuật mà giọng người nào người nấy đều hớn hở làm sao.

“Mấy tháng rồi đồng bằng Kanto mới tràn ngập ánh nắng chói chang!”

Ti vi chiếu hình ảnh rừng kiến trúc lô nhô hệt bia mộ ở trung tâm thành phố, nơi vùng sáng và vùng tối tách biệt rõ rệt. Kênh khác thì phát cảnh lũ trẻ con chạy nhảy trên đường phố lõng bõng nước.

“Cơn mưa rào đêm qua như chưa từng tồn tại. Nhiệt độ vào 8 giờ sáng nay là hơn 25 độ…”

“Nhiều nơi quanh lưu vực sông Arakawa đang bị ngập. Mực nước rơi vào khoảng 10 centimet, vùng trũng có nơi lên đến gần 50 centimet…”

“Toàn bộ các tuyến đường sắt quốc doanh và tư nhân trong thành phố đã tạm dừng vận hành và đang trong quá trình khắc phục. Hiện chưa có thông tin đầy đủ về thiệt hại đêm qua, song theo dự đoán, cần ít nhất vài ngày mới có thể khôi phục hạ tầng giao thông…”

“Dù vậy, người dân vẫn hết sức vui mừng trước bầu trời trong vắt đã bao ngày mới xuất hiện trở lại!”

Vẻ mặt người đi đường quả thật đều tươi cười. Tôi hờ hững nghĩ, hóa ra thời tiết có thể thay đổi tâm trạng con người đến nhường này. Riêng tôi thì… chẳng hiểu sao lại không vui mấy. Suốt nãy giờ, dư âm khó chịu kì lạ như vừa vô ý giẫm chết một con côn trùng cứ luẩn quẩn trong lồng ngực. Tôi vốn định hỏi Natsumi “Này, cô cũng thấy thế phải không?”, nhưng con bé đã sớm ra ngoài.

Tôi thở dài thườn thượt. Nghĩ mãi những chuyện vô cớ, nghe mãi giọng điệu vui vẻ của người lạ cũng chẳng để làm gì. Tôi bèn tắt ti vi, đứng dậy và bước tới chỗ cửa sổ. Bên ngoài, nước tích đầy như bể chứa. Chỗ nước ở giữa cửa sổ văn phòng bán hầm và tường bao bê tông phải cao tầm một mét. Cửa sổ khung nhôm mỏng đã nứt vài chỏ, nước qua đó ri rỉ thấm vào.

Tôi bần thần nhấn ngón tay lên ô cửa. Dưới áp lực của nước, nó không mảy may xê xích. Tôi nhấn mạnh hơn, lớp kính liền vỡ tan. Nước tràn vào văn phòng, xô đổ đống sách chất cạnh cửa sổ, đẩy mớ giấy tờ trôi tít vào góc phòng. Tôi thẫn thờ nhìn sự việc diễn ra. Khi toàn bộ sàn văn phòng đã ngập đến mắt cá chân, dòng nước mới chịu dừng lại.

“Bố, bố nhìn bên ngoài chưa?” Tiếng Moka vang lên bên kia đầu dây khi tôi bắt máy. Mỗi lần nghe tiếng con, tôi đều xúc động. Giọng trẻ nhỏ đúng là thanh âm sự sống. “Trời đẹp ơi là đẹp! Bố ơi, con muốn đi công viên lần nữa!”

Tiếng nói vui vẻ vang lanh lảnh bên tai. Lúc này con bé vẫn tin cả thế giới được sắp đặt vì mình. Khi cười thì chắc mẩm thế giới sẽ cười theo. Khi khóc thì cho rằng mình là kẻ duy nhất bị thế gian giày vò. Sống như

thế mới hạnh phúc làm sao. Tôi đánh mất quãng đời ấy từ bao giờ nhỉ? Cậu nhóc kia… Hodaka có đang sống quãng đời này không?

"Ừ." Tôi đáp. "Hôm nay bố sẵn sàng đi công viên. Moka thử xin phép bà xem."

"Vâng! À đúng rồi, hôm nay con đã mơ giấc mơ rất đẹp!"

"Hửm, con mơ thấy gì?" Tôi vừa hỏi lại vừa cảm nhận cơn ớn lạnh chạy dọc hai cánh tay. Tôi đã cố lờ đi rồi mà…

"Con thấy chị Hina cầu nắng!"

Quả nhiên… Tôi đầu hàng. Phải, tôi cũng mơ giấc mơ đó, thấy cảnh nữ thần nắng bay lên trời từ tầng thượng một tòa nhà có cổng torii. Rồi tôi chợt nghĩ, có lẽ toàn bộ dân Tokyo đều mơ giấc mơ tương tự. Có lẽ trong thâm tâm, tất cả đều biết ai đó đã hi sinh để đổi lấy trời quang.

"Phải… Chắc thế…" Tôi khào khào nói, nhưng lại ngầm phủ nhận, như thể gằn ngòi bút bi thật mạnh mà viết ba chữ "không đời nào" vào óc.

*

Xe đỗ trước đồn cảnh sát gần ga Ikebukuro.

Sau khi lôi tôi ra khỏi xe, đám cảnh sát kè kè hộ tống trước sau, dẫn tôi vào đồn. Tôi bị đưa tới một hành lang hẹp âm u với những cánh cửa nối tiếp nhau. Biển tên gắn cạnh cửa đề "Phòng thẩm vấn".

"Chú điều tra viên…" Tôi quyết tâm mở lời.

"Sao?"

Tóc mào gà quay lại, lạnh lùng nhìn tôi. Tôi cố gắng thở đều, dứt khoát nói ra những gì đã cân nhắc từ lúc ở trên xe.

"Xin chú cho cháu… đi tìm Hina. Trước giờ cháu luôn được cô ấy giúp đỡ, giờ là lúc cháu cần giúp cô ấy. Khi nào tìm được, nhất định cháu sẽ quay lại đây. Cháu hứa…"

"Muốn nói…" Chú ta đáp với biểu cảm không hề suy suyển và mở cửa. "Thì vào trong này rồi nói. Nào!"

Tóc mào gà áp cả bàn tay lên lưng tôi mà đẩy. Tôi loạng choạng bước qua ngưỡng cửa. Phòng thẩm vấn chật chội y hệt trên phim. Chỉ thấy một chiếc bàn nhỏ, đèn bàn và mấy chiếc ghế xếp. Sau lưng tôi, tay điều tra viên và đám cảnh sát rì rầm trao đổi.

“Anh Yasui đâu?”

“Đang rà soát khu Yamabuki.”

“Nhắn với anh ấy là tôi sẽ bắt đầu lấy lời khai luôn.”

“Rõ.”

Tôi lập tức củng cố quyết tâm.

Tôi cúi đầu, lách qua khoảng trống giữa viên cảnh sát và cánh cửa, lao ra khỏi phòng rồi chạy hết tốc lực về hướng vừa đi qua.

“Ê…! Cậu kia, đứng lại!”

Tôi chạy đi rồi, tiếng gầm phẫn nộ mới vang lên sau lưng. Tôi cắm đầu phóng xuống cầu thang. Tôi bám vào tay vịn, đáp xuống chiếu nghỉ rồi mượn đà chạy ào xuống tầng một.

“Bắt thằng oắt ấy lại!”

Vài người kinh ngạc nhìn tôi. Không gian trong đồn rất hẹp, chỉ cần vượt qua sảnh là đến ngay cửa ra.

“Đứng lại!” Bảo vệ cầm gậy thình lình xông ra từ hông lối đi. Tôi định tránh thì bị trượt chân.

“Oái!” Tôi ngã lăn quay, may sao lại ngẫu nhiên trượt qua hai chân bảo vệ. Tôi tức tốc đứng dậy, lao ra đường, mặc kệ xe cộ đang chạy. Còi xe rú inh ỏi, một tài xế xe tải rẽ trái qua còn quát, “Thằng ngu!”

Không quan tâm, cũng chẳng quay đầu, tôi ra sức chạy hết tốc lực, vừa chạy vừa tự lấy làm kinh ngạc. Quả là kì tích! Tôi đã thoát khỏi đồn cảnh sát. Nhưng cứ đà này thì chẳng mấy chốc lại bị tóm. Phải tìm phương tiện nào đó.

Chiếc xe đạp dựng ở góc đường lọt vào tầm ngắm. Tôi lao về phía đó, gạt chân chống, định chạy đi thì bị kéo giật lại. Hóa ra bánh xe được gắn với rào chắn đường bằng dây khóa thép.

“Chết tiệt!”

Tôi hoảng loạn. Nhìn lại lối vừa đi, tôi thấy tóc mào gà đang chạy đến, vẻ mặt khó coi kinh dị. Tôi cuống quýt ngó quanh. Hai bên đường cũng có cảnh sát tiếp cận hòng bao vây tôi. Đúng lúc đó…

“Hodaka!”

Tôi ngạc nhiên nhìn sang hướng có tiếng gọi. Một cô gái cổ thắt khăn màu vàng đang lao nhanh tới chỗ tôi trên chiếc Cub màu hồng.

“Chị Na…!”

Chị Natsumi! Chị dừng phắt xe trước mặt tôi, bối rối hét, “Cậu đang làm cái gì thế hả!?”

“Em muốn đến chỗ Hina…!”

Chị Natsumi kinh ngạc mở to mắt. Sau đó, nếu tôi không nhìn lầm, khóe môi chị nhếch lên vui thích.

“Lên đi!”

“Hai đứa kia, đứng lại!”

Chiếc xe máy chở tôi lao vụt đi ngay trước mũi tay điều tra viên.

“Bọn nhãi ranh khốn kiếp!” Tiếng mắng chửi của tóc mào gà dần lùi xa sau lưng tôi. Chị Natsumi phi xe vào hẻm nhỏ. Đường ngập lênh láng. Chiếc Cub chạy qua làm nước bắn tung tóe. Lúc này mắt tôi đã quen với ánh nắng chói chang.

“Làm sao chị biết…” Tôi hỏi. Để khỏi ngã, tôi bám thật chặt vào chiếc xe đang chạy với tốc độ kinh hồn.

Chị Natsumi đáp, mắt vẫn nhìn thẳng, “Nagi gọi điện cho chị! Nhóc bảo Hina biến mất, cậu thì bị cảnh sát bắt đi!”

“Tiền bối thế nào rồi ạ!?”

“Đang ở trung tâm bảo trợ trẻ em.”

Tôi chợt nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát. Hình như họ đang tiến tới từ phía sau.

“Lẽ nào họ đang đuổi theo chúng ta…?”

“Hài chết mất!” Chị Natsumi tuyệt vọng cười vang. Chị kéo kính bảo hộ trên mũ bảo hiểm xuống, đoạn nói “Chị em mình biến thành tội phạm bỏ trốn rồi nhỉ!” và vặn tay ga.

“Nào, cậu muốn đi đâu?” Chị hỏi bằng giọng hết sức phấn khích. Nhiệt độ tăng vùn vụt. Còi xe cảnh sát chói tai át cả tiếng ve râm ran đuổi tới càng lúc càng gần. Hình ảnh cụm cao ốc ở Shinjuku đằng xa chao đảo như bóng in trên mặt nước.

*

Tòa nhà này nằm cạnh một công viên lớn, trông bình thường hơn tôi tưởng.

Sau khi trình bày lý do đến thăm ở quầy tiếp tân, tôi được đưa cho quyển danh sách khách thăm kèm chỉ dẫn "Mời viết họ tên và địa chỉ vào đây". Nhìn vào sổ, tôi thấy cái tên Sakura Kana ở ngay dòng trên cùng. Con nhỏ này dám tùy tiện dùng họ người khác cơ đấy. Tôi bèn ghi tên mình là Hanazawa Ayane để trả đũa, địa chỉ cũng viết bừa cho đủ thủ tục.

"Cậu này nổi tiếng nhỉ." Ông chú tóc bạc ở quầy tiếp tân cảm thán, "Vừa đến mà tính cả cháu đã có hai người thăm rồi."

"Thế ạ?" Tôi cười tươi, cúi chào rồi vén mớ tóc xõa trước má ra sau tai. Tóc dài thật vướng víu. ông chú có vẻ tốt tính nọ tươi cười chúc tôi đi vui vẻ.

"Ayane! Cậu đến rồi!"

Vừa mở cánh cửa đề "Phòng tiếp khách", tôi đã thấy Nagi chào đón mình với nụ cười trên môi. Tôi thở phào vì cậu vẫn giữ được vẻ yêu đời. Phải, Nagi lúc nào cũng ổn. Cậu chịu nhiều đau khổ hơn ai hết, nhưng lại dịu dàng và thông minh không ai bằng. Người hiểu rõ điều này nhất chính là tôi. Cô nàng Kana ngồi đối diện Nagi len lén lườm tôi rồi cố tình trưng ra nụ cười giả tạo. Tôi cũng nhếch khóe môi cười lại. Nagi lưu loát giới thiệu cả hai với nhau.

"Kana, đây là Ayane. Ayane, đây là Kana."

Tôi biết. Chúng tôi đã suýt chạm mặt ở bến xe buýt mấy lần. Hanazawa Kana tóc dài và nhỏ hơn tôi một tuổi, học lớp Bốn. Đáng giận thay, cô nàng là bạn gái hiện tại của Nagi. Tuy nhiên, tôi vẫn tươi cười nói "Mong được giúp đỡ" nhằm thể hiện phong thái chín chắn của bề trên. Kana nhã nhặn cúi đầu đáp "Em mới là người cần được giúp đỡ". Tiếp đó, Nagi chỉ người nãy giờ vẫn ngồi sát tường với bộ mặt lạnh tanh. Chị ta trẻ hơn tôi tưởng, nhưng lại có đôi mày rậm, trông rõ khó tính. Ra thế, người này…

"Đây là nữ cảnh sát Sasaki. Chính chị ấy đã dẫn tớ đến đây và hộ tống tớ cả ngày hôm nay đấy!"

"Ồ, thích quá, Nagi cứ như khách VIP ấy!" Tôi cố ý cao giọng, lén lút ném sự thù địch với nữ cảnh sát vào ngữ điệu.

“Rất mong chị chiếu cố!” Tôi và Kana cúi đầu, đồng thanh hô. Thấy vậy, nữ cảnh sát im lặng gật đầu chào lại. Đúng là bà chị khó ưa.

“Cảm ơn hai cậu đã đến! Đột ngột thế này chắc hai cậu bất ngờ lắm.”

Nagi đang ngồi trên ghế dành cho trẻ em. Phòng này nhỏ, trên kệ sách xếp các loại sách tranh thường thấy ở thư viện, có cả đồ chơi như bộ xếp gỗ và lắp ráp mô hình. Tường dán áp phích to đùng với khẩu hiệu “Chung tay bảo vệ tương lai trẻ em”.

“Chứ còn gì nữa!” Tôi và Kana đồng thanh thốt lên.

“Nghe tin cậu bị quản thúc, tớ suýt vỡ tim luôn!” Tôi bảo.

“Đúng đấy! Giờ tim tớ vẫn đập điên cuồng đây này. Nagi sờ thử mà xem!” Kana chồm tới trước.

Sờ ngực thử xem!? Tôi bắt đầu thấy khinh bỉ cô nàng. Nữ cảnh sát theo dõi chúng tôi nãy giờ cũng bày ra vẻ mặt không thể tin nổi.

“Ồ, đúng thật ha!” Tôi lập tức tóm chặt ngực Kana.

Kana tức tối lườm tôi. Nagi thoải mái cười vang.

Nữ cảnh sát thì quan sát “đời sống xã hội” của chúng tôi với thái độ hoang mang. Cơ mà ngực Kana đang lên xuống dồn dập thật. Cô nàng cũng đang căng thẳng.

Nagi thoắt quay sang Kana, nhanh chóng nháy mắt. Kana liền khẽ gật đầu. Tín hiệu đây rồi.

Kana chậm rãi cất bước đến trước mặt chị cảnh sát, ngập ngừng mở lời, “Chị ơi…”

Chị ta nghi hoặc nhìn cô nàng, “Sao vậy?”

“Ừm… Lần đâu em thăm viếng kiểu này… nên khá là hồi hộp…”

“Ừ?”

“Cho nên… Nhà vệ sinh…

“À!” Rốt cuộc cũng ngộ ra, vẻ mặt chị ta liền thả lỏng, xem chừng đã yên tâm. “Rồi rồi, nhà vệ sinh ở đằng này.”

Cửa đóng sầm, trong phòng chỉ còn tôi và Nagi.

Thành công rồi!

Chúng tôi đồng loạt đứng dậy khỏi ghế, bắt đầu cởi quần áo.

“Xin lỗi, tớ nợ cậu lần này!” Nagi đã cởi xong áo trùm đầu. Nụ cười thường lệ không còn trên môi cậu. Rõ ràng cậu cũng đang sốt ruột.

“Thật tình, chẳng hiểu cậu định làm gì nữa. Sao lại gọi bạn gái cũ tới trong hoàn cảnh này cơ chứ!” Tôi vừa nói vừa cởi khăn san trên vai, gỡ bộ tóc giả dài ra. Tóc thật của tôi chỉ ngắn cỡ Nagi.

“Xin lỗi vì lôi Ayane vào chuyện này. Nhưng tớ chỉ có thể nhờ cậu.”

Tôi biết chứ. Thật ra tôi cũng rất vui khi thấy cậu liên lạc.

“Đây!” Muốn che giấu nỗi ngượng ngùng, tôi làm bộ hờn dỗi rồi dúi bộ tóc giả vào tay Nagi, sau đó tháo thắt lưng bộ váy liền thân. “Quay mặt đi để tớ còn cởi cái này ra!”

Mong sao kế hoạch tẩu thoát của Nagi diễn ra thuận lợi. Tôi thầm nguyện cầu với trời cao và cởi váy.

*

Con mèo trời đánh… đã nặng thế này từ lúc nào không biết.

Tôi đang bế Ame bên hông. Nó lười nhác thả lỏng thay vì chống cự, xem chừng hoàn toàn yên tâm. Tôi đưa tay còn lại lên định mở cửa văn phòng. Sức ép của nước khiến cánh cửa nặng trịch, dùng cả vai đẩy mới mở được. Tiếng ve ra rả não nề cùng ánh nâng chói chang ùa vào.

“… Anh Suga Keisuke, cảm ơn anh vì chuyện tối hôm qua.”

Leo được nửa cầu thang hẹp bên ngoài thì nghe tiếng nói từ phía trên vọng xuống, tôi nhìn lên. Tay điều tra viên mò đến văn phòng tối qua đang đứng đó.

“… Anh lại đến à?” Tôi cố tình thở dài rõ to.

“Ôi, cuối cùng mùa hè đúng nghĩa cũng quay về.”

Tay điều tra viên tráng niên này tên Yasui thì phải. Lơ đẹp thái độ cạnh khóe của tôi, hắn lấy khăn tay lau mồ hôi trên mái đầu muối tiêu. Sau lưng hắn còn có một cảnh sát trẻ mặc cảnh phục đứng im lặng.

“Hôm qua tôi đã kể hết những gì tôi biết rồi mà.” Tôi vừa nói vừa thả Ame xuống mặt đường nhựa. Nó ngước nhìn tôi ra chiều thắc mắc. Tôi nhìn lại nó với hàm ý, chủ mày không còn ở đây nữa, giờ mày muốn đi đâu thì tùy.

“Anh cho tôi xem qua văn phòng nhé?” Yasui nói rồi dẫn viên cảnh sát lướt qua tôi, bước xuống thang. Kế đến hắn lẩm bẩm “Oi chao, ngập rồi. Tội anh quá!” dù mặt chẳng mấy thương cảm.

“Này này! Đừng tự tung tự tác quá đáng! Không có ai trong đó đâu!”

Nghe thế, cả hai viên cảnh sát dừng chân trước lối vào.

“Có chuyện này, nói ra thì hơi mất mặt…” Yasui ướm lời và nhìn tôi dò xét. “Cậu thiếu niên bỏ nhà đi mà lần trước tôi hỏi anh đã bị bắt vào sáng nay. Chúng tôi đã hộ tống cậu ta về đồn, nhưng…”

Tôi kìm nén cảm xúc, cố tỏ ra dửng dưng. Tay điều tra viên ngừng lời hồi lâu như muốn chọc tức tôi rồi mới nhăn nhó nói nốt.

“Cậu ta trốn khỏi đồn cảnh sát rồi. Đây là tình huống chưa từng có.”

“…!”

Giờ thì tôi không dám chắc mình có còn giữ được vẻ thờ ơ hay không. Ame lo lắng meo một tiếng.

*

“Tòa nhà bỏ hoang ở Yoyogi!?” Tôi hỏi lại Hodaka đang ngồi sau lưng. Còi xe cảnh sát vẫn réo đều đặn lúc gần lúc xa dù chẳng thấy bóng dáng đâu.

“Vâng, Hina bảo thế! Cô ấy trở thành nữ thần nắng ở đó! Cô ấy được kết nối với bầu trời ở đó!”

“…!”

Câu nói của Hodaka nhắc tôi nhớ lại đoạn kí ức tưởng chừng sắp phai mờ về những gì xảy ra đêm qua. Tôi đã mơ thấy Hina vừa cầu nguyện vừa bay lên trời. Nếu nơi đó thực sự là Yoyogi thì chẳng còn bao xa nữa.

“Cho nên nếu tới đó, chắc chắn…”

“Cúi xuống!” Tôi hét, và hụp đầu.

“Oái!”

Chiếc Cub luồn qua cột điện đổ vắt ngang hẻm trong gang tấc. Vết tích của trận mưa to tối qua nằm ngổn ngang khắp nơi. Nào vật liệu xây dựng chình ình giữa đường, cành cây gãy, biển hiệu đổ tứ tung, nào ô tô không người. Tôi lái xe lách qua đống chướng ngại vật, chạy tiếp. Đường cái

nhanh chóng hiện ra trước mắt. Rồi tôi thình lình nghe tiếng còi xe cảnh sát hú to.

"Thôi xong!"

Vừa phóng ra đường cái bốn làn xe, chúng tôi liền đụng phải xe cảnh sát hụ còi inh ỏi chạy ngay đằng sau. Hai chị em rơi vào cảnh bị bám đuổi sát nút.

"Đề nghị chiếc Cub đằng trước dừng lại!"

Tiếng quát ồm ồm dữ dằn vang to trên loa xe cảnh sát. Quát thì cứ quát, chứ lúc này làm sao dừng lại được nữa. Hodaka mách, "Chính là tay điều tra viên ấy đấy chị!" Trước mặt chúng tôi là một ngã tư lớn. Đây là lối rẽ sang ga Mejiro. Hình như ở đó có…

"Bám chặt!" Tôi gọi với ra sau lưng, đồng thời rồ ga hết cỡ. Xe cắt chéo đường, lao thẳng ra trước đầu một chiếc xe tải đang rẽ phải ở ngã tư.

"Ối!!!" Hodaka thét lớn.

Xe chúng tôi phóng vút qua xe tải một cách sít sao rồi bay ra cầu thang hẹp xen giữa các tòa nhà. Chiếc Cub lơ lửng trên không cỡ một giây. Ngay sau đó xe đáp xuống chiếu nghỉ cùng tiếng "ruỳnh" rõ to phát ra từ bộ giảm xóc, rồi theo đà chạy cành cạch xuống các bậc thang. Người qua đường nhất loạt sửng sốt. Chúng tôi tiến ra đường một chiều hẹp chạy dọc đường ray.

"Ghê chưa! Thấy chị tài không!?" Phấn khích như thể vừa nhảy khỏi máy bay, tôi hét to. Adrenaline[29] chạy rần rật trong người. Tự dưng tôi bật cười ha hả. Hodaka vẫn bám chặt thắt lưng tôi, run rẩy gọi "Chị Natsumi?!". Còi xe cảnh sát tuột lại xa tít. Tôi cười bảo.

"Thích thật! Chị vui quá! Có khi chị sinh ra để làm việc này đấy!"

Một ý tưởng vĩ đại chợt lóe lên trong đầu tôi.

"A…!"

Phải rồi, có khi đây chính là năng khiếu nghề nghiệp của tôi!

"Hay là chị xin làm cảnh sát giao thông nhỉ?!"

Hodaka mếu máo, "Người ta không thèm thuê chị nữa đâu!"

Nói cũng đúng.

Thôi, gác chuyện xin việc lại đã.

Ta đến đây, Yoyogi! Tôi xốc lại tinh thần, nắm chặt tay lái.

“Xem ra cậu ta bỏ trốn là để tìm cô bé đi cùng.”

Tôi tựa vào mép quầy bar, nhìn tay điều tra viên đang lia mắt khắp văn phòng. Tôi đồng ý để hắn vào kiểm tra, những mong hắn bỏ cuộc khi thấy bên trong không có ai, nhưng tên đàn ông trung niên này cứ ở lì không chịu đi.

“Câu chuyện cậu ta kể thật kì lạ…” Tay điều tra viên nhìn lên cửa sổ. “Cậu ta bảo cô bé kia đã hi sinh để đổi lấy thời tiết này.”

Tôi cười nhạt, “Rồi sao? Cảnh sát lại đi tin lý do ngớ ngẩn ấy à?”

“Không, tôi đâu có tin.” Hắn cũng cười rồi sờ vào cột, săm soi gì đó. Cây cột này…

“Cậu ta đang tự tay hủy hoại tương lai của mình.” Tay điều tra viên ngồi xổm xuống, nheo mắt nhìn cây cột. “Có điều, chứng kiến cậu ta đi tới bước đường đó chỉ để gặp cô bé, tôi lại thoáng thấy ghen tị.”

Trên cột khắc chiều cao của Moka. Con bé lớn lên ở đây cho đến năm ba tuổi. Có cả chữ của Asuka. Chữ viết và kí ức đều sống động, tưởng chừng mới ra đời vài ngày trước.

“Anh nói với tôi chuyện ấy làm gì.” Tôi ngao ngán bảo. Muốn gặp đến độ đi tới bước đường tự hủy hoại tương lai… Trong lòng Hodaka có người như vậy ư? Còn tôi? Có ai khiến tôi vứt bỏ tất cả chỉ để đổi lấy một lần gặp mặt, khao khát trùng phùng dẫu bị cả thế giới cười nhạo là kẻ sai lầm…?

“Suga, anh…” Tay điều tra viên gọi khẽ.

Có, trong quá khứ. Asuka… Nếu có thể gặp em lần nữa, anh sẽ làm gì đây? Chắc chắn anh cũng…

“Anh ổn chứ?” Hắn đứng lên. Không hiểu sao hắn lại nhìn tôi bằng vẻ mặt khó hiểu.

“Hả? Cái gì ổn?”

“Anh đang khóc kìa.”

Nghe vậy, tôi mới nhận ra nước mắt mình đang rơi.

*

Chúng tôi lướt qua những ô cửa sổ tàu điện không người sáng loáng dưới nắng. Bẵng đi chốc lát, còi xe cảnh sát lại vọng đến dù chưa thấy

bóng dáng đâu. Ngày hè chân chính hiếm hoi làm mũ bảo hiểm nóng hầm hập. Hodaka sau lưng cũng nóng. Vậy mà đầu óc tôi lại tỉnh táo tựa đang tắm gió thảo nguyên. Chở theo cậu nhóc bỏ trốn khỏi đồn cảnh sát, chơi trò đuổi bắt ngớ ngẩn với xe cảnh sát, tiến về tòa nhà bỏ hoang. Dám phạm tội để cứu Hina (phải, những gì chúng tôi làm nãy giờ là phạm pháp mười mươi) trong khi căn cứ chỉ là một giấc mơ. Tôi tự thấy mình nực cười. Nhưng mà…

Lúc này tôi thấy cực kì khoan khoái, như thể đã trút bỏ hết lớp trang phục ẩm ướt nặng nề. Mặc kệ vụ xin việc hay luật pháp đi. Tôi tin chắc việc mình đang làm là đúng. Không nghi ngờ gì nữa, tôi đang đứng về phe chính nghĩa, về phe nhân vật chính của câu chuyện. Bao năm rồi tôi mới suy nghĩ thông suốt được thế này nhỉ?

"Chị Natsumi, nhìn kìa!" Hodaka kêu lên.

"…!"

Chân con dốc thoai thoải mà chúng tôi đang đà lao xuống ngập sâu chẳng khác nào hồ nước to. Tôi đảo mắt nhìn quanh. Đây là đường một chiều. Hồ nước rộng ít nhất 10 mét làm gián đoạn cung đường chúng tôi phải đi. Tiếng còi càng lúc càng gần. Qua được. Chỉ còn cách xông qua thôi.

"Lên nhé!"

"Cái gì!?"

Tôi vừa hô to vừa vặn mạnh tay ga. Xe lao vút về phía hồ nước. Tới sát mép hồ, tôi nhấc nhẹ tay lái. Xe liền thoát khỏi sức đỡ của mặt đường.

"Oái!?"

Chiếc Cub lướt trên mặt nước như thể cười nhạo tiếng thét của Hodaka. Bọt nước bắn lên lấp lánh. Tôi bỗng có cảm giác máy quay đang theo sát từng hành động của mình. Ngoại trừ chúng tôi, tất cả đều là vai phụ. Mọi thứ trên đời được sắp đặt vì tôi. Tôi đứng ở vị trí trung tâm. Khi tôi tỏa sáng, vạn vật cũng tỏa sáng. Sắp sang đến phần đường khô rồi… Ôi, thế gian mới đẹp làm sao…

Tuy nhiên, sức cản của nước đã hãm bánh xe lại. Chiếc Cub vẫn trượt trên mặt nước nhưng đang dần chìm xuống, bọt nổi ùng ục.

"Đến đây thôi!" Tôi dứt khoát bảo Hodaka. Vai trò của tôi đến đây là hết. Kì thực trước khi lao vào lòng hồ tôi đã biết. Có điều… "Hodaka, đi

đi!”

“Vâng!”

Hodaka đứng trên yên sau, với tay sang nóc chiếc xe tải giữa hồ nước. Cậu lấy chiếc Cub làm bàn đạp, mượn đà leo lên nóc xe tải. Chiếc Cub chìm hẳn. Tôi xuống xe. Nước ngập đến thắt lưng.

Hodaka thoăn thoắt trèo lên hàng rào thép gai.

“Chị Natsumi, cảm ơn chị!” Cậu chỉ thoáng nhìn vào mắt tôi khi nói câu đó rồi nhảy xuống đường ray, chạy thẳng một mạch.

Tôi hít sâu, vận hết hơi mà hét, “Chạy đi, Hodaka!”

Không nhìn tôi thêm lần nào nữa, cậu lao đi càng lúc càng xa.

Tôi mỉm cười. Còi xe cảnh sát đã đến rất gần.

Vai trò của chị đến đây thôi, cậu thiếu niên ạ. Tôi lại nhủ thầm trong lòng. Thời thiếu nữ của chị, tuổi thanh xuân của chị, lệnh đình chỉ của chị, đến đây là chấm dứt.

Cậu nhóc, chị trở thành người lớn trước cậu một bước đây. Kiểu người lớn mà cậu và Hina ngưỡng mộ ấy nhé. Rồi hai đứa sẽ ao ước sớm được như chị, một người lớn tuyệt vời, vĩ đại chưa từng có, cỡ Kei còn lâu mới đủ trình so sánh.

Dõi theo bóng hình cậu thiếu niên dần xa, tôi cầu nguyện với cõi lòng thanh thản.

Cho nên, hai đứa hãy bình an trở về nhé.

10
Tình yêu còn có thể làm những gì

Đường ray không người, cũng chẳng có tàu chạy trông hệt cồn cát hoen ố ngả sắc nâu. Nơi này đơn độc nhô lên thành đồi thấp giữa một vùng nhà cửa ken đặc. Bốn đường ray song song xếp hàng thẳng tắp trên khu đất rộng. Gặp không khí nóng bốc cao, hình ảnh rừng cao ốc của Shinjuku ở tít đằng xa bị bẻ cong, nhòe đi tựa cảnh sắc hiện ra từ thế giới khác.

Tôi miệt mài chạy trên cồn cát ấy.

Tầng không xanh ngắt chẳng khác nào đồ giả cùng những cột mây vũ tích khổng lồ như trụ chống trời màu trắng lạnh lùng nhìn xuống tôi.

Hina.

Hina, Hina, Hina.

Tôi dán mắt vào trời xanh.

Hina, cậu ở đó phải không?

"Hodaka này."

Lúc ấy, cậu đã nói với nụ cười rạng rỡ, báo hiệu điều gì đó sắp bắt đầu.

"Nắng sẽ tới ngay thôi."

Lúc ấy, dưới cơn mưa bóng mây lấp loáng, tớ đã nhận được thứ gì đó từ cậu.

"Cho cậu đấy, giữ bí mật nhé."

Chiếc hamburger ngon nhất trần đời cậu trao đêm ấy. Món cơm rang bim bim khoai tây ngẫu hứng trong phòng cậu.

"Vậy là nhỏ hơn rồi. Tớ ấy hả… Tháng sau sẽ 18 tuổi!"

Cậu đã đóng vai chị cả suốt thời gian qua. Tớ thì cứ ngây thơ tin là thật.

"Đến Tokyo rồi cậu thấy sao?"

Nghe cậu hỏi, tớ đã đáp rằng, "Kể ra thì… không ngột ngạt nữa." Nhờ gặp được cậu cả đấy. Vì cậu đã tặng cho tớ thứ vô cùng quan trọng.

"Tớ rất thích. Công việc này. Việc làm nữ thần nắng ấy."

Pháo hoa bung nở không ngớt giữa trời đêm. Không khí buổi tối thoảng mùi thuốc pháo, mùi của Tokyo và hương thơm từ tóc cậu.

Hôm ấy cậu đã nhìn tớ, dịu dàng mỉm cười và bảo.

"Cảm ơn nhé, Hodaka."

Mồ hôi chảy vào mắt. Đầu nóng đến độ tưởng chừng đang bốc cháy. Lúc này tôi mới nhận ra mình vẫn đội nguyên mũ bảo hiểm mà chạy. Tôi bèn giật phăng nó ra.

Cậu cho tớ hi vọng, lòng ngưỡng mộ, sự gắn kết… những gì trước đây tớ chưa từng có. Và có lẽ là cả tình yêu. Cùng một thứ quan trọng hơn tất thảy, chính là dũng khí. Dũng khí cậu trao cho đang giúp đôi chân tớ tiến về phía trước.

Rốt cuộc tôi cũng nhìn thấy sân ga trông như cầu tàu lơ lửng trên không cuối đường ray. Những công nhân đang đứng trên sân ga ngạc nhiên nhìn tôi và kêu toáng lên.

"Cậu kia!"

"Không được vào đường ray! Đứng lại!"

Chẳng buồn trả lời, tôi phóng thẳng qua ga. Qua khỏi ga Takadanoba và Shin-Okubo, đường ray rộng ra thấy rõ. Những đống đổ nát do cây đổ và vật liệu xây dựng tạo thành nằm ngổn ngang khắp nơi. Bóng công nhân sửa chữa lác đác đây đó. Họ giận dữ, thổi còi cảnh báo tôi. Tôi vẫn chạy băng băng. Chân cứ lao về trước, ngực cứ hít thở không thôi. Tâm trí tôi hướng trọn về Hina.

Tôi chạy giữa những tòa nhà quen thuộc ở Shinjuku từ lúc nào không hay. Tôi chạy trên cầu vượt O-Guard. Tôi từng đi qua gầm cây cầu này vô khối lần. Rất nhiều người đi đường nhìn lên khi thấy tôi một mình chạy trên đường ray. Họ giương điện thoại di động về phía tôi. Họ cười. Họ nhạo báng.

Kì thực tất cả đều hiểu, vậy mà… Tôi thầm nghĩ trong lúc chạy. Mọi người đều giẫm đạp lên thứ gì đó để sống. Không có sự hi sinh của kẻ khác, chẳng ai đủ sức sống sót. Họ đã đổi Hina lấy bầu trời xanh.

Và tôi cũng là một trong số đó.

"Thông báo, thông báo, có người xâm nhập sân ga tuyến Yamanote…"

Thông báo phát đi từ ga Shinjuku lừng lững như pháo đài ngay trước mắt. Rất nhiều người mặc quần áo lao động tạm ngừng thao tác, nhìn sang tôi.

"Đối tượng có khả năng là công dân bình thường xâm nhập trái phép. An toàn là trên hết, việc đảm bảo an ninh hãy giao cho cảnh sát đường sắt…"

Xin lỗi, xin lỗi.

Tôi lặp đi lặp lại câu đó trong tim khi chạy xuyên qua ga Shinjuku. Hàng loạt sân ga, cột, đường dây điện trôi tuột về sau.

Xin lỗi, xin lỗi, Hina, xin lỗi cậu.

Xin lỗi vì để cậu làm nữ thần nắng.

Xin lỗi vì bắt cậu một mình gánh vác tất cả.

Nhân viên nhà ga và công nhân sửa chữa sửng sốt nhìn tôi. Nhóm người lớn ấy chỉ hò hét "Nguy hiểm đấy!", "Đứng lại!", không một ai xông ra chặn tôi lại. Tôi chui vào một đường hầm lờ mờ tối với dãy cột dựng đứng. Tiếng bước chân bì bõm trên nền bê tông ngập nước vang vọng sau lưng như thuộc về người khác. Ra khỏi đường hầm, tôi thấy ngay tòa nhà bỏ hoang ở Yoyogi nằm phía sau tòa nhà phức hợp.

"Hodaka này…"

Cuộc nói chuyện trên giường tối qua tưởng chừng đã thuộc về quá khứ xa xăm. Hina ngẩng mặt khỏi chiếc nhẫn, nhìn thẳng vào tôi mà hỏi.

"Cậu có muốn mưa dứt không?"

Lúc đó, tôi đã…

"Hộc! Hộc, hộc, hộc…"

Bước chân tôi rốt cuộc cũng dừng lại trước tòa nhà bỏ hoang. Lồng ngực khao khát oxy phập phồng kịch liệt. Những giọt mồ hôi to tuôn ra từ khắp cơ thể rơi xuống vũng nước đọng dưới chân, tạo thành những vòng sóng nối tiếp nhau. Tôi nhìn lên. Cổng torii trên sân thượng đang tỏa sắc đỏ tươi dưới nắng.

Sao lúc ấy lại bảo "Có"? Sao không nói với cô rằng thời tiết có thế nào cũng chẳng thành vấn đề? Sao không nói rằng, dù nắng hay mưa, chỉ cần

có cậu, tất cả đều ổn?

Hina à. Liệu tớ… còn có thể làm gì cho cậu không?

*

Tòa nhà bỏ hoang đổ nát nghiêm trọng, hẳn do cơn mưa dông tối qua.

Nơi này vốn xập xệ, giờ thì phần lớn tường ở mặt ngoài đều đã sụp, gạch vụn văng ra tận đường ray. Tôi trèo lên hàng rào bên hông đường ray, nhảy xuống khuôn viên tòa nhà, bước vào trong qua lối tường đổ.

Không gian trong tòa nhà mờ tối, lặng như tờ và đầy hơi ẩm. Ánh sáng ban ngày lọt qua các lỗ hổng thành hàng chùm tia rọi xuống sàn và tường, vẽ nên những hình thù phức tạp pha lẫn sáng và tối. Tôi phóng lên cầu thang trong, hướng đến sân thượng. Leo được vài tầng thì thang bị chặn do trần bên trên chiếu nghỉ đã đổ sụp. Không thể đi tiếp qua lối cầu thang trong, tôi lao vào căn phòng ngay tầng đó, mục đích là ra ngả thang thoát hiểm.

"Hodaka!"

Đúng lúc ấy, một bóng người cao lớn xuất hiện trước mắt tôi. Người nọ tiến lại gần, gương mặt lộ ra dưới nắng.

"Chú Suga?"

Chú Suga nhìn tôi không chớp mắt.

"Hodaka, tôi tìm cậu mãi."

"Dạ…? Để làm gì…"

"Cậu có biết mình đang làm gì không?"

Không hiểu sao, giọng chú nghe có vẻ giận dữ. Tôi buột miệng hét trả.

"Hina biến mất rồi!"

"…!"

"Tại cháu hết. Chỉ tại cháu để cô ấy làm nữ thần nắng…"

"Hodaka, cậu…"

"Lần này cháu phải cứu cô ấy…!"

Tiếng còi xe cảnh sát thình lình cắt ngang cuộc đối thoại. Tôi dỏng tai nghe. Vẫn còn xa. Nhưng cũng không thể rề rà thêm.

"Cháu phải đi!" Tôi dợm bước.

“Này, khoan!” Chú Suga chộp lấy cánh tay tôi. “Cậu muốn đi đâu!?”

“Có thể tới bỉ ngạn qua lối kia!” Nói đoạn, tôi trỏ tay lên trần. Có thể thấy đỉnh cổng torii đỏ chói qua trần nhà vỡ toang hoác. Trên trời là bỉ ngạn, là thế giới khác.

“Cậu bảo sao…”

“Hina đang ở trên trời! Lên đó qua cầu thang thoát hiểm là gặp được!” Tôi toan chạy đi, nhưng cánh tay lại bị níu chặt.

“Hodaka!”

“Cháu phải cứu cô ấy!”

“Gượm đã, làm sao cô bé ở trên đó được.” Chú Suga càng vận sức nắm chặt tay tôi.

“Bỏ cháu ra!”

“Tỉnh táo lại đi!”

Chát!

Cái tát đau điếng của chú Suga giúp tôi phát hiện còi xe đang ở rất gần. Chú cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Hodaka, bình tĩnh lại cái đã. Quay lại đồn cảnh sát ngay đi. Giải thích là họ sẽ hiểu cho thôi. Cậu không phải người xấu mà.”

Tôi bối rối. Sao chú Suga lại đứng về phe cảnh sát?

Tiếng còi dừng dưới chân tòa nhà. Nhiều tiếng mở cửa xe vang lên cùng lúc, kế đó là tiếng chân chạy. Chú Suga giữ chặt hai cánh tay tôi, cầu khẩn, “Trốn tiếp là hết đường quay đầu đấy. Cậu hiểu chứ?”

Tôi thực sự không hiểu lời chú nói. Trốn? Ai mới là kẻ trốn tránh? Ai mới là kẻ vờ như không biết gì?

“Đừng lo.” Chú Suga đột nhiên dịu giọng. “Tôi sẽ đi cùng cậu. Chúng ta cùng giải thích với họ, được chứ?” Chú vừa nói vừa lôi tôi ra cửa. Tôi không kháng cự nổi sức mạnh của người lớn.

“Bỏ ra! Bỏ cháu ra!”

“Tôi bảo cậu bình tĩnh cơ mà!”

“Buông cháu ra!” Tôi cắn mạnh vào cánh tay chú.

“Ui da! Thằng này!” Chú Suga đá vào bụng tôi. Tôi đập lưng vào tường, ngã dúi xuống sàn. “Ư,” tiếng kêu đáng xấu hổ bật ra khỏi miệng

tôi.

"…!"

Mở mắt, tôi liền trông thấy khẩu súng lục vùi trong lớp cỏ dại. Chính là khẩu súng tôi vứt bỏ trước kia. Tôi lập tức chộp lấy nó rồi ngồi bệt trên sàn, chĩa họng súng về phía chú Suga.

"Đừng cản đường cháu!"

Mắt mở to, chú Suga hoang mang thốt ra tiếng cười yếu ớt, "Hodaka… Cậu vẫn giữ thứ đó…"

Tôi nhắm chặt mắt, "Để yên cho cháu đến chỗ Hina!"

Đoàng!

Tiếng nổ nặng nề vang rền khắp tòa nhà. Tôi đã chĩa súng lên trần và bóp cò. Chú Suga há hốc miệng, mắt trợn to kinh hãi. Tôi nhìn chú đăm đăm. Tại sao… Tại sao tôi lại chĩa súng vào người mình từng yêu mến? Tại sao tất cả mọi người, kể cả chú cứ ngang ngược cản bước tôi?

"Morishima Hodaka! Bỏ súng xuống!"

Tiếng giày lũ lượt xông vào phòng.

"Hả!?" Chú Suga thốt lên. Bốn cảnh sát trang bị súng do tóc mào gà dẫn đầu bao vây tôi và chú Suga trong chớp mắt.

"Khoan khoan khoan, đợi đã! Hiểu lầm rồi, nghe tôi giải thích đã!" Chú Suga cuống cuồng biện giải, song đám điều tra viên vẫn thủ thế với biểu cảm dữ tợn, nhìn tôi không chớp mắt. Tôi vẫn đang cầm súng trên tay.

"Hodaka, hai ta vừa thống nhất rồi. Chúng ta sẽ cùng về đồn cảnh sát, nhớ chứ?"

Tôi im lặng đứng dậy, giơ súng, lườm lại bọn họ.

"Cậu…" Chú Suga nhăn nhó.

"Cậu Morishima, bỏ súng xuống!" Điều tra viên trung niên lên tiếng.

"Đừng buộc chúng tôi phải ra tay." Tóc mào gà lầm bầm.

Tôi trừng mắt nhìn từng người lớn trước mặt, lần lượt chĩa súng vào họ. Đầu gối tôi nãy giờ vẫn run không ngừng. Tim đập điên cuồng dù tôi chỉ đứng yên. Không khí đi qua cổ họng nóng rẫy.

"Thôi nào Hodaka, bỏ thứ nguy hiểm đó xuống, nhé?" Chú Suga run rẩy bảo, sau đó quay ra trách đám điều tra viên vây quanh, giọng gay gắt. "Các anh cũng quá quắt thật! Cả đám người lớn hùa nhau chĩa súng vào

một đứa trẻ con! Nó mới 16 tuổi thôi đấy, luật pháp có cho phép các anh làm thế không!? Thằng nhóc chỉ bỏ nhà đi bụi, đâu phải tội phạm!"

"Để tôi yên!" Tôi gào lên. Bọn họ cùng nhìn tôi. "Sao lại cản tôi!? Các người chẳng biết gì cả, ai cũng vờ như không biết gì cả!"

Nước mắt tự động trào ra dù tôi không hề muốn. Hình ảnh đám người lớn trước họng súng nhòa đi. Đã hết đường cứu vãn ư? Kết thúc rồi ư? Tôi sẽ phải khoanh tay chịu trói? Phải đứng nhìn mọi chuyện chấm dứt khi vẫn chưa dùng đến dũng khí Hina trao cho và khi tình cảm sắp vỡ òa trong tim?

"Tôi chỉ muốn…" Nước mắt tuôn dài, tôi hét lên bằng tất cả những gì mình có. "Gặp lại cô ấy một lần nữa thôi mà!"

Tôi vứt súng đi. Đám cảnh sát liền rời mắt sang khẩu súng. Tranh thủ khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, tôi chạy ào ra cửa sổ. Cầu thang thoát hiểm nằm ngoài đó. Nhưng tóc mào gà đã nhanh tay túm cổ áo rồi chồm lên lưng, quật ngã tôi. Đầu bị ấn không thương tiếc xuống sàn nhà đầy gạch vụn, tôi hoa cả mắt vì đau.

"Bắt được rồi!" Tóc mào gà nói và bập còng vào cổ tay trái của tôi.

"Đồ khốn, bỏ ra!"

Cứ đà này tôi sẽ bị còng cả hai tay mất. Tôi vùng vẫy kịch liệt, song kẻ trên lưng vẫn không suy suyển. Tôi nhác thấy mấy tay cảnh sát khác chạy tới.

"Các người…" Đúng lúc ấy, tiếng chú Suga vang lên. "Đừng có đụng vào Hodaka!"

Ngay sau đó, tóc mào gà bị hất văng khỏi người tôi. Tôi kinh ngạc ngẩng lên. Chú Suga đang ngồi trên lưng tóc mào gà.

"Mày…" Tóc mào gà gầm gừ, vừa định nhổm dậy đã ăn trọn nắm đấm của chú Suga.

"Hodaka, chạy đi!"

Ánh mắt chúng tôi giao nhau trong khoảnh khắc. Rồi tôi bật dậy, chạy đi, lướt qua hai kẻ đang vật lộn.

"Đứng lại!"

Nhưng vẫn còn tay điều tra viên trung niên chân trước cửa sổ, chĩa súng về phía tôi.

"Hodaka!"

Tôi trông sang hướng giọng nói cao vút vừa thình lình cất lên.

"Nagi!?"

Tôi không dám tin vào mắt mình. Lúc này Nagi đang mặc váy liền thân. Cậu chạy bổ qua một cửa khác của căn phòng, đâm sầm vào tay điều tra viên trung niên, xô ông ta ngã ra sàn rồi đấm túi bụi vào mặt ông ta, vừa đấm vừa gào, "Hodaka, tất cả là lỗi của anh!"

Nagi trừng mắt nhìn tôi. Mắt sưng đỏ vì khóc, nước mũi chảy dài, cậu gào lên với vẻ mặt của một đứa trẻ, "Mau trả lại chị cho em!"

"…!"

Như một hồi còi lệnh, câu nói sau cùng của cậu giục tôi lao ngay ra cửa sổ, phóng xuống thang thoát hiểm. Chiếu nghỉ bằng kim loại gỉ sét gãy sập ngay khi tôi đáp xuống. Tôi tức tốc bám lấy tay vịn, vươn người leo lên thang.

Sàn vỡ rơi xuống đất gây ra tiếng động chói tai. Tôi chạy. Chạy. Chạy. Dốc hết sức lực thừa mứa trong người, dốc hết dũng khí nhận được từ Hina, dốc hết tình cảm sục sôi trong lòng bấy lâu. Cuối cùng, tôi lao ra sân thượng.

Ông trời ơi…

Tôi thầm nhủ.

Con xin người, con xin người, con xin người.

Tôi tin. Tin chắc.

Lòng tha thiết cầu nguyện, tôi cúi đầu bước qua cổng torii.

Hãy đưa con đến chỗ Hina một lần.

11
Hơn cả trời xanh

Mở mắt ra, tôi thấy ngay vùng trời xanh thẳm.

Sắc xanh thăm thẳm gần ngả đen chiếm lĩnh toàn bộ không gian. Dưới chân là một vòng cung lớn ánh xanh. Đó chính là trái đất, ranh giới giữa Trời và Đất. Không khí lạnh buốt tựa hồ sắp đóng băng. Hơi thở vừa thoát ra liền đông lại thành những tinh thể lóng lánh. Tôi bất lực rơi thẳng xuống từ tầng trời cao vợi mà không hề sợ hãi. Cảm giác thật kì lạ, như thể nằm mơ khi mắt vẫn mở vậy.

Ở nơi nào đó xa thẳm, bầu trời đang gầm rú. Ánh sáng đỏ xuất phát từ những cụm mây chớp nháy vươn tới vũ trụ. Phải chăng là sét… Tôi đang ở giữa một thế giới với những hiện tượng khác hẳn trên mặt đất.

Thế rồi, một dải màu trắng xuất hiện trước mắt. Dải mây dài rộng ấy vắt từ đầu này sang đầu kia đường chân trời. Nó vừa chậm chạp vần vũ vừa trôi ngược hướng mặt trời, hệt thân cây đại thụ chi chít cành nhánh.

"Đó là…" Rơi xuống càng lúc càng gần dải mây, tôi trông thấy một thứ dị thường. "Rồng…!?"

Khi nhìn gần, dải mây nọ rất giống đàn sinh vật sống. Những con rồng trắng khổng lồ quấn lấy nhau, cắn nuốt lẫn nhau, quây quanh trái đất.

"Đằng kia… là cá trời…?"

Cảm nhận được có gì đó trên đầu, tôi ngửa mặt trông lên, rồi lập tức trợn to mắt. Một con rồng khổng lồ đang há cái miệng trắng toát bay đến chỗ tôi.

"Oái!"

Tôi bị nó nuốt chửng. Không gian bên trong cơ thể con rồng y hệt dòng nước đục. Như con cá lạc giữa dòng thác vô tận, tôi bất lực thả trôi cơ thể giữa không gian u tối, chẳng phải nước cũng chẳng phải sương ấy. Những

vật thể mềm va phụp phụp vào người. Cố mở mắt nhìn, tôi thấy chúng trông như đàn cá nhỏ. Sau một hồi lâu, rốt cuộc ánh sáng cũng xuất hiện. Thình lình, tôi lại bay ra giữa vùng xanh ngát.

Tôi đã thoát khỏi cơ thể con rồng.

Bầu trời quanh tôi xanh sắc xanh tươi sáng quen thuộc. Đàn rồng trên đầu bay xa dần. Không khí vẫn lạnh nhưng không còn trống rỗng băng giá. Khi tôi rơi xuống, có vô số cá trời bám theo. Cơ thể chúng trong suốt như nước, rất giống cơ thể Hina mà tôi thấy trong khách sạn. Cô đang ở trên bầu trời này… Tôi tin chắc là thế. Bơm đầy không khí lạnh lẽo vào buồng phổi, tôi hét gọi tên cô bằng âm lượng lớn nhất mình có.

"Hina!"

*

Tiếng trống từ xa vang lên khe khẽ.

Thình, thình, thình.

Không đúng, đây là tiếng tim đập. Nhưng của ai?

Của tôi. Tôi? Tôi còn tồn tại ư?

Thịch, thịch, thịch.

Nhịp đập to hơn. Cơ thể tôi bừng tỉnh. Tại sao?

… Vì có người gọi tôi.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch.

Vì nguyện ước đã được chấp nhận. Vì cậu ấy đã ước cho tôi được sống.

"Hina!"

Đây rồi. Tiếng cậu gọi tên tôi đã tìm được đến đây. Mở mắt, tôi nhác thấy đàn cá vốn vây quanh mình lũ lượt rời đi. Tôi mơ màng nghĩ, vậy là mình không thể hóa thành một phần của chúng rồi. Tôi chống tay lên thảo nguyên, chậm rãi ngồi dậy, ngước nhìn trời.

Lúc ấy, tôi đã thấy. Thấy bản thể của nguyện ước. Nguyện ước của tôi và của cậu hòa làm một.

"Hina!!" Người vừa hét vang trên khung trời trước mặt tôi, người mà tôi khẩn thiết vươn tay mong chạm đến… là Hodaka.

“Hodaka!” Tôi bật dậy như vừa thoát khỏi cơn mơ. Lồng ngực nóng ran. Toàn thân nóng ran. Thứ đang trào dâng trong lòng, cảm xúc đang thúc giục tôi chạy hết tốc lực chính là niềm vui và sự tin yêu.

*

“Hina!” Tôi gọi và cố với tay về phía Hina. Cô đang chạy trên thảo nguyên phía dưới. Nhưng gió mạnh cứ cuốn tôi đi khiến tôi khó lòng tiếp cận cô.

“Hodaka!” Hina cũng đưa tay về phía tôi. Phải ra khỏi đây, tôi tự nhủ. Thảo nguyên trên mây này là bỉ ngạn, là thế giới chúng tôi không được phép ở lại, thế giới của người chết.

“Hina, nhảy lên đi!” Tôi hét giữa lúc vẫn bị gió thổi lên cao. Hina gật đầu. Cô chạy đến rìa thảo nguyên, sau đó bật nhảy thật mạnh lên trời xanh như một vận động viên nhảy xa chuyên nghiệp. Cô cưỡi gió bay đến bến tôi. Tôi vươn tay. Bàn tay nóng rực của cô cuối cùng cũng bắt được tay tôi. Tức thì, chúng tôi rơi ào xuống theo phương thẳng đứng. Dường như giờ trọng lực mới nhận ra sự tồn tại của hai đứa.

“Hina, tớ gặp được cậu rồi! Gặp được thật rồi!”

Hina đang ở trước mắt tôi. Đôi mắt, giọng nói, làn tóc, mùi hương ấy thực sự chỉ cách tôi nửa gang tay.

“Hodaka, Hodaka, Hodaka!”

“Đừng buông tay tớ!”

“Được!”

Chúng tôi rơi vào thung lũng mây dày đặc. Ánh sáng mặt trời bị che khuất, bốn phía tối dần. Mùi nước nồng hơn. Quần áo ngấm nước nặng trịch. Những luồng đối lưu khiến tường mây đen kịt chầm chậm phập phồng hệt nội tạng sinh vật sống. Những tia sét lớn thi thoảng lại lóe lên trong lõi mây. Mỗi lần như vậy, tiếng sấm rền vang muốn xé rách màng nhĩ lại làm rung chuyển toàn bộ không gian xung quanh.

“A!”

Trơn trượt vì ướt, tay chúng tôi tuột khỏi nhau.

Tôi vội đuổi theo Hina. Cô đang rơi như bị hố đen hút lấy. Khoảng cách giữa chúng tôi lớn dần. Tôi gắng gượng vươn dài cánh tay.

“Hina, cùng về nào!”

Nét mặt Hina chợt tối sầm, tựa hồ vừa nhớ ra gì đó. Trông cô có vẻ do dự. Cô thét hỏi tôi, “Nhưng nếu tớ quay về, thời tiết sẽ lại…”

“Đủ rồi!”

Hina sửng sốt khi thấy tôi quát lớn. Tôi quyết rồi. Tôi sẽ không quan tâm đến bất kì điều gì khác. Tôi sẵn sàng chống lại cả ông trời. Giờ đây tôi đã biết phải nói gì.

“Đủ rồi! Hina không còn là nữ thần nắng nữa!”

Đôi mắt mở to kinh ngạc của Hina phản chiếu hình ảnh những tia sét chói gắt. Xuyên qua tầng mây rúng động vì sấm sét, chúng tôi rơi thẳng từ đáy cột mây vũ tích xuống dưới. Dưới kia là phố phường Tokyo rực rỡ. Bàn tay tôi tiến tới gần thành phố, gần Hina hơn. Tôi lớn tiếng gọi Hina. Phải, tôi biết cần nói gì rồi.

“Trời không bao giờ nắng trở lại cũng được!”

Lệ trào dâng trong mắt Hina.

“Tớ cần Hina hơn trời xanh!”

Những giọt nước mắt thật to của Hina bay theo gió, va vào má tôi. Như cách hạt mưa tạo ra các vòng sóng, nước mắt cô bắt đầu tạo hình trái tim tôi.

“Thời tiết…” Cuối cùng tôi cũng nắm được tay Hina lần nữa. “Cứ việc cuồng nộ tiếp đi!”

Đã thôi do dự, Hina bắt lấy tay còn lại của tôi. Hai đứa siết chặt tay nhau. Vạn vật và thế giới xoay tròn xung quanh. Tay trong tay, chúng tôi bay lượn giữa thế giới quay cuồng.

Gương mặt Hina ở ngay đây. Hơi thở hai đứa kề sát. Mái tóc dài tung bay trong gió dịu dàng vuốt ve má tôi. Đôi mắt đẫm lệ là dòng suối bí mật chỉ mình tôi biết. Giây phút ấy, vầng dương, trời xanh, mây trắng, Hina rạng ngời trong nắng, thành phố bên dưới, tất cả đều in sâu vào mắt tôi. Tôi mỉm cười, bảo cô.

“Cầu nguyện cho bản thân đi, Hina.”

Hina cũng mỉm cười và gật đầu, “Ừ!”

Chúng tôi nhắm mắt, chạm vầng trán vào hai đôi tay siết chặt lấy nhau. Rồi chúng tôi cầu nguyện. Trái tim, cơ thể, tiếng nói, tình yêu của chúng

tôi cất lời.

Hãy sống tiếp đi.

Hình như đằng xa có tiếng sấm.

Đang bị áp giải ra xe cảnh sát, tôi chợt đứng sững lại, làm tóc mào gà nghi hoặc ngoái nhìn.

"Anh Suga này."

Phớt lờ tiếng gọi bực bội của hắn, tôi trông lên trời.

Mây dày đã lác đác xuất hiện trên trời chiều tự lúc nào. Tôi liếc sang tầng thượng tòa nhà bỏ hoang. Gió lạnh mang hơi ẩm lay động cỏ cây trên ấy, cuốn những chiếc lá bay lên không trung.

"Đừng đứng ngây ra đó chứ. Đi thôi."

Chiếc còng khóa chặt hai tay bị lôi đi, nhưng tôi vẫn chăm chăm nhìn cổng torii.

Theo lời viên cảnh sát đuổi theo Hodaka lên thang, cậu không ở trên sân thượng. Cảnh sát vẫn đang lùng sục khu vực lân cận vì cho rằng cậu đã chạy trốn. Riêng tôi lại có cảm giác cậu đang ở *đó*. Chẳng hiểu sao… lòng tôi cứ nôn nao khó tả. Họng đau rát, gai ốc nổi lỗ chỗ. Dự cảm xấu tựa đàn sâu bò lổm ngổm từ dưới chân lên khắp người.

Đúng lúc ấy, bầu trời Tokyo bừng sáng. Tiếng sấm rền vang cùng lúc làm rung chuyển mặt đất. Ngay sau đó, tôi nhìn thấy khối nước khổng lồ trút xuống như thể cả đàn rồng đồng loạt tấn công.

Rồi mưa rơi nặng hạt. Mưa lớn tựa thác đổ.

Tôi và đám điều tra viên sững sờ đến đờ người trước cảnh tượng trời quang đột nhiên bị đoạt mất.

Vào khoảnh khắc ấy, mọi người đều lờ mờ cảm nhận được. Rằng cơn mưa kia không bình thường. Thật ra ai cũng hiểu, sớm muộn ngày này sẽ đến. Chúng ta vẫn biết tháng ngày bình yên không kéo dài mãi. Biến cố còn ở tương lai, trước sau vẫn phải đối mặt. Chúng ta không hành động, không quyết định, không lựa chọn, nhưng cũng không thể trốn tránh. Ai cũng đoán được một ngày nào đó thế giới sẽ thay đổi hoàn toàn, chẳng qua luôn giả vờ không biết không hay.

Mặc kệ cơ thể ướt đẫm, tôi vừa nghĩ vẩn vơ vừa đau đáu nhìn trời mưa.

Kể từ ngày đó, mưa đã rơi suốt ba năm chưa ngừng.

Kết thúc
Mọi chuyện đều ổn

Trong tiếng hát âm vang trên sân thể dục có lẫn tiếng mưa loáng thoáng.

Phát hiện điều ấy, tôi liền ngừng hát. Vài bạn học kế bên liếc nhìn tôi. Tôi là đứa duy nhất im lặng, chằm chằm trông lên dòng chữ "Lễ tốt nghiệp" giăng trên bục. Đây là buổi lê khiêm tốn mà trường cấp ba trên đảo tổ chức cho vỏn vẹn chừng mười học sinh tốt nghiệp chúng tôi.

Ngoảnh lại, chợt nhận ra tháng năm trôi qua sao vội vã. Giờ chia tay đến thật rồi, tạm biệt nhé.

Khoác trên mình bộ đồng phục lần sau cuối, đám bạn cùng khóa rưng rưng hát vang bài ca tốt nghiệp. Tôi một mực ngậm tăm, dỏng tai lắng nghe, cố phân biệt tiếng mưa lẫn trong đó.

Ra khỏi cổng trường, tôi liền cảm nhận được hương xuân.

Một tay cầm ống đựng bằng tốt nghiệp, một tay cầm ô, tôi bước trên con đường dọc bờ biển. Gió biển mới đây còn lạnh cắt da giờ đã âm ấm dễ chịu. Vài chiếc thuyền thong dong ngoài khơi sau chuyến cá chiều. Một loài hoa màu vàng tươi nở rộ ven đường. Anh đào bắt đầu khoe những cánh hoa phớt hồng.

Xuân lại về thật rồi.

Tôi ngắm cảnh sắc xưa nay chưa từng biến đổi trên đảo với tâm trạng khó tin. Sao xuân vẫn đến như chưa có gì xảy ra? Sao các mùa chưa thôi luân chuyển? Sao cuộc sống mưu sinh của con người cứ tiếp diễn như cũ? Mặc cho từ bấy đến nay, mưa chẳng phút nào ngơi nghỉ.

Nhìn các ngư dân dỡ cá xuống bến tàu, tôi tiếp tục suy nghĩ.

Sau hôm ấy, nét mặt mọi người đã thay đổi phần nào. Thay đổi vô cùng nhỏ, tựa một giọt mực tan vào hồ nước bao la. Màu, mùi, vị đều nguyên

vẹn, có khi chính họ cũng không nhận ra. Nhưng tôi biết rằng gương mặt, trái tim mỗi người không còn giống ba năm trước nữa.

"Anh Morishima!"

Đột nhiên nghe tiếng gọi, tôi ngoảnh lại. Hai nữ sinh khóa dưới đang chạy xuống dốc. Tất nhiên tôi biết hai cô bé (vì cả trường có chừng ba mươi học sinh chứ mấy), nhưng chỉ dừng ở mức chào hỏi xã giao. Hình như tên là… Không nhớ. Đến trước mặt tôi, cả hai dừng bước, thận trọng mở lời.

"Xin lỗi anh, bọn em có chuyện muốn hỏi…"

Cô bé tóc tết nói trước, "Nghe nói anh sắp đi Tokyo, có thật không ạ?"

Tôi đáp "Thật."

Cô bé tóc ngắn đứng cạnh liền nhấc khuỷu tay huých bạn, "Thấy chưa, đã bảo hôm nay là cơ hội cuối cùng mà."

Chúng tôi đứng mặt đối mặt trong đình nghỉ mát bên lề đường. Tiếng mưa và thủy triều hòa vào nhau.

Cô bé tóc ngắn thì thầm thúc giục bạn, "Hỏi đi chứ, không còn cơ hội nào khác đâu!" Còn cô tóc tết thì cúi gằm, mặt đỏ bừng. Nhìn cảnh ấy, tôi kinh ngạc. Lẽ nào… cô bé sắp tỏ tình với tôi…?

"Anh Morishima!" Cuối cùng cô bé tóc tết cũng thu hết can đảm, ngước cặp mắt long lanh nhìn tôi. "Có chuyện này em đã muốn hỏi anh từ lâu!"

Chết rồi. Tình huống ngoài dự tính. Làm gì bây giờ? Mồ hôi từ từ rịn ra khắp lòng bàn tay tôi.

"Ừm… Anh…"

Chết thật rồi. Phải từ chối kiểu gì để khỏi làm cô bé tổn thương? Cứu anh với, tiền bối ơi!

"… Nghe đồn anh bị cảnh sát truy bắt ở Tokyo, có thật không ạ!?"

"Hả?"

Hai cô em khóa dưới háo hức nhìn tôi chằm chằm.

"Làm gì có."

"Ơ, nhưng em nghe nói trông anh vậy thôi chứ thật ra từng có tiền sự, rồi còn dính dáng đến xã hội đen trên Tokyo mà!"

Nửa chán nản vì kì vọng ngu ngốc của mình, nửa thở phào nhẹ nhõm, tôi bèn thành thật đáp. Kể ra cũng chẳng có gì phải giấu.

"Vụ xã hội đen là bịa, nhưng đúng là anh từng bị bắt và lãnh án ở Tokyo."

"Oa!" Hai cô bé nắm tay nhau mừng rỡ. "Ngầu quá! Như nhân vật chính trong phim ấy!"

Tôi dở cười dở mếu nói cảm ơn.

Tiếng còi ngân dài dưới màn mưa tháng Ba báo hiệu phà sắp rời bến. Rung động mạnh khi thân phà khổng lồ rẽ biển băng về phía trước lan từ mông lên khắp cơ thể.

Vé của tôi là vé phòng hạng hai, nằm sát đáy phà. Chuyến hải trình tiến ra Tokyo kéo dài hơn mười tiếng đồng hồ, đến tối phà mới cập bến. Đây là lần thứ hai trong đời tôi đón chuyến phà này ra Tokyo. Tôi đứng dậy, bước tới cầu thang dẫn lên boong.

Mùa hè hai năm rưỡi trước.

Tôi bị cảnh sát bắt tại chỗ khi vừa tỉnh giấc trên sân thượng đẫm mưa. Dưới cổng torii còn có Hina, vẫn đang say ngủ. Cô được cảnh sát bế đến một nơi khác. Về sau, khi ở trong đồn, điều tra viên tóc mào gà bảo tôi rằng chẳng mấy chốc cô đã tỉnh, sức khỏe bình thường, và có lẽ sẽ được tiếp tục sống cùng em trai.

Sau khi bị đưa đến một gian phòng nhỏ ở viện kiểm sát, tôi được cho hay mình đang vướng phải vài nghi án. Vi phạm điều 3 Luật Sở hữu Vũ khí, tội tàng trữ súng. Điều 95 Luật Hình sự, tội cản trở người thi hành công vụ. Hành động nổ súng về phía người khác ứng với tội giết người bất thành trong điều 199 và điều 203 Luật Hình sự. Còn vụ chạy trên đường ray thì vi phạm điều 37 Luật Kinh doanh Đường sắt.

Song thật đáng ngạc nhiên, phán quyết tôi nhận được tại tòa án gia đình chỉ là án treo. Họ công nhận tình tiết tôi không cố ý tàng trữ súng, do đó độ nghiêm trọng của loạt vụ việc liên quan đều giảm, tính chất của hành vi phạm tội cũng nhẹ bớt.

Được phóng thích khỏi trại tạm giữ tội phạm vị thành niên, tôi quay về đảo. Đã ba tháng trôi qua tính từ hôm tôi bỏ nhà đi. Nhìn lại thì hè đã sắp

qua, tiết trời bắt đầu thoang thoảng hương thu. Trở lại quê nhà với tâm trạng u ám, tôi vẫn được bố mẹ và nhà trường chào đón, gượng gạo nhưng ấm áp. về rồi mới thấy đây chính là chốn dành cho tôi, dẫu có cả người cha lẫn ngôi trường từng khiến tôi bức bối cực độ. Bản thân tôi có bao nhiêu khuyết điểm thì người lớn cũng có bấy nhiêu. Không ai hoàn hảo cả, cứ phải đạp lên chông gai mà sống thôi. Tôi đã thấm thía sự thật ấy từ lúc nào không hay. Với tâm thế ấy, tôi bước tiếp quãng đời cấp ba của mình.

Ngày tháng trôi đi bình lặng đến ngỡ ngàng. Tôi sống trong tâm trạng lạc lõng hệt như đang đi dưới đáy biển, cách xa mặt đất. Tôi chẳng thể tiếp thu trọn vẹn lời người khác nói nữa. Lời tôi nói cũng khó chạm đến người ta. Có những việc trước đây không cần động não cũng làm được, nay lại không thể thực hiện một cách tự nhiên. Ngủ một giấc vô lo, dùng bữa như bình thường, thậm chí bước đi… đều trúc trắc và lạ lẫm. Hễ phân tâm là tay phải và chân phải đồng thời vươn ra, dợm tiến về trước. Thực tế, tôi đã nhiều lần vấp ngã trên đường, quên mất nội dung câu hỏi trong giờ học hay dừng đũa giữa không trung khi đang ăn. Mỗi lần bị nhắc nhở, tôi đều cố gắng cười tươi, điềm đạm trả lời, "Xin lỗi, tại hơi lơ đãng."

Tôi nỗ lực sống chỉn chu nhất có thể để khỏi làm người khác lo, để mọi người được an lòng. Chẳng qua là bắt chước lối cư xử của học sinh cấp một bảo gì làm nấy, ví dụ quét dọn, nghiêm túc nghe giảng, không né tránh giao tiếp… nhưng nhờ vậy mà thành tích của tôi dần tốt lên, bạn bè đông hơn, người lớn cũng bắt chuyện với tôi nhiều hơn trước.

Song tất cả chỉ là tác dụng phụ, hoàn toàn không phải thứ tôi nhắm đến. Hằng đêm, tôi nhìn ra cửa sổ ướt mưa. Hằng sáng, tôi trông về biển cả xám xịt, tìm kiếm dấu vết của cô, tìm kiếm tiếng trống xa xăm hòa cùng tiếng mưa rơi đêm nọ.

Cứ như vậy, tôi lặng lẽ thu mình chờ ngày tốt nghiệp. Lịch gặp mặt mỗi tháng một lần với cán bộ quản thúc chấm dứt trước khi tôi học xong cấp ba. Thời gian thi hành án kết thúc, chỉ lưu lại một sự thật đơn giản. Nếu sau này ghi "Không có" vào mục "Khen thưởng/Kỉ luật" trên sơ yếu lý lịch, tôi sẽ phạm tội làm giả giấy tờ.

Mặt trời dần ngả về Tây. Các phà nhộn nhịp kéo còi khi lướt qua nhau. Tôi leo lên boong lần nữa, hít thật sâu, mong thu hết mưa gió lạnh lẽo vào

lồng ngực. Tokyo bên kia đường chân trời đã bắt đầu lên đèn.

Hai năm rưỡi… Tôi lẩm bẩm thành tiếng như xác nhận vạch số trên cân. Đi qua chừng ấy thời gian, mùa hè xưa càng lùi xa, tôi càng thấy sự việc mơ hồ tựa giấc mộng. Những gì từng chứng kiến quá đẹp so với hiện thực, song các chi tiết lại quá sống động so với ảo ảnh. Tôi rơi vào bối rối như thường lệ. Nhưng rồi cảnh tượng trước mắt đã khẳng định mười mươi rằng đó không phải ảo giác.

Kia chính là Tokyo đã thay hình đổi dạng.

Cầu Rainbow chìm gần hết, chỉ còn bốn trụ cầu nhô khỏi mặt biển tựa những ngọn tháp bí ẩn. Những khối hộp trông như viên gạch rải rác trên biển chính là đỉnh các tòa nhà chưa chìm hẳn. Mưa triền miên không ngớt đã gây ngập lụt diện rộng, tạo nên bộ mặt mới của đồng bằng Kanto. Một phần ba diện tích thủ đô Tokyo đang nằm dưới nước.

Dẫu vậy, thành phố này vẫn là thủ đô của Nhật. Với độ cao ngang mực nước biển, vùng trũng rộng lớn phía Đông vốn có vai trò thoát nước cho cả thành phố nay đã không thể làm tròn chức năng của mình dưới cơn mưa dai dẳng và từ từ chìm xuống biển trong hơn hai năm qua. Người dân di cư dần sang phía Tây. Sông Arakawa và sông Tonegawa tràn bờ. Đê phòng hộ khổng lồ bao quanh hồ điều hòa mới gần hai sông này vẫn đang trong quá trình xây dựng. Mặc khí hậu biến đổi nhường ấy, người người vẫn cư ngụ trên mảnh đất này như lẽ tự nhiên.

Và tôi thì đang tìm đến đây lần nữa.

Một mực giữ riêng câu chuyện của mùa hè ấy, tôi đặt chân đến Tokyo lần thứ hai. Giờ tôi đã 18 tuổi, lần này đến là để sống tại thành phố này. Và để gặp lại người ấy.

Nhìn thành phố càng lúc càng gần, tôi miên man suy nghĩ.

Hina sống ở đây với tâm tư ra sao?

Liệu tôi còn có thể làm gì cho cô không?

*

Tôi chọn căn hộ gần trường đại học.

Hành lý chuyển nhà gói gọn trong hai thùng các tông. Tôi chất cả hai lên xe đẩy, lắc lư hồi lâu trên tàu điện, chuyển đến căn hộ. Nghe nói hai

năm nay người ta đua nhau dời sang khu Tây sống nên mặt bằng giá thuê nhà ở đây cũng tăng cao. Nhưng xem chừng nếu chạy song song hai việc làm thêm một lúc, tôi vẫn trang trải được tiền thuê căn hộ cũ này. Nằm sâu trong cao nguyên Musashino, nơi đây hầu như không bị ảnh hưởng bởi tình trạng ngập lụt.

Tai nghe tiếng mưa rơi, tôi một mình dọn dẹp phòng ốc và sắp xếp hành lý, sau đó pha mì ly ăn. Ăn xong thì trời bắt đầu tối. Radio trực tuyến phát dự báo thời tiết vùng Kanto. "Sau đây là dự báo cho tuần tới. Mưa sẽ kéo dài cả tuần. Nhiệt độ cao nhất dao động ở mức 15 độ. Mưa không nặng hạt nên quý vị vẫn có thể ngắm hoa anh đào trong thời gian dài…"

Vừa mơ màng nghe dự báo thời tiết, tôi vừa lướt trang tin tìm kiếm việc làm bán thời gian trên di động. Ngoài kia có vô khối công việc, nhưng… tôi chưa thấy chỗ nào phù hợp.

Chưa tìm thấy. Chưa biết mình muốn tìm gì.

Sau hai năm rưỡi vắt óc suy nghĩ, tôi quyết định chọn ngành nông nghiệp khi lên đại học. Tỏi muốn học những kiến thức cần thiết trong thời buổi biến đổi khí hậu hiện nay. Tuy còn mơ hồ, mục tiêu trước mắt đã giúp tôi thấy cuộc sống dễ thở hơn đôi chút. Song tôi vẫn chưa trả lời được những câu hỏi quan trọng nhất. Lấy lý do gì để gặp cô? Có thể làm gì cho cô?

"A." Tôi khẽ thốt lên. Đang mải tìm việc, tôi chợt nhớ ra. Nhắc đến làm thêm… Liệu trang web kia còn hoạt động không nhỉ? Tôi bèn thử nhập địa chỉ URL.

"Vẫn còn!"

Màn hình di động hiển thị dòng chữ bảy sắc cầu vồng "Dịch vụ chuyển phát thời tiết" cùng hình mặt trời, con ếch hồng mặc áo mưa vàng và khung thoại "Nữ thần nắng 100% đây!". Chính là trang web kinh doanh nắng do chúng tôi lập. Tôi gõ mật khẩu, đăng nhập giao diện quản lý. Âm báo liền vang lên.

Màn hình thông báo "Có một yêu cầu mới". Tôi ngạc nhiên mở ra xem.

Đơn hàng được gửi đến từ gần hai năm trước.

*

"Ồ, mình cháu đến thôi à?" Nhìn tôi đứng trước cửa chính, bà Tachibana thắc mắc hỏi. "Cô bé nữ thần nắng đâu?"

Thấy bà hơi thất vọng, tôi vội bảo, "Xin lỗi bà, cô ấy không làm nữ thần nắng nữa ạ. Hôm nay cháu đến chỉ để báo điều này…"

"Vì vậy mà cháu cất công đến tận đây sao?"

"Vâng…"

Ầm, ầm. Tiếng đóng cọc vang đến tận hành lang khu nhà phức hợp. Chỗ này gần sông Arakawa, tránh được nạn lụt nhưng lại nằm sát công trường đê phòng hộ lớn đang thi công.

"Nhà bà hơi chật, nhưng cứ vào trước đã nào."

Nhà bà Fumi rộng phải gấp đôi căn hộ tôi trọ, nhưng so ra vẫn tương đối nhỏ so với căn nhà kiểu Nhật chúng tôi ghé thăm lần trước. Phòng khách kết hợp phòng ăn rộng chừng 15 mét vuông, bên cạnh còn một gian phòng kiểu truyền thống. Qua cửa sổ trượt khung nhôm, có thể thấy công trình đê phòng hộ đang thi công, nơi máy móc xây dựng màu vàng chạy qua chạy lại trông như mô hình thu nhỏ. Trong nhà có khá nhiều ảnh. Ảnh người chồng đã mất của bà, ảnh sum họp gia đình náo nhiệt, ảnh cưới của người cháu… Chỉ có khói hương thoang thoảng tỏa ra từ bàn thờ Phật nhỏ là giống với ngày lễ Obon năm nào.

Bà Fumi đặt đĩa bánh kẹo đầy ắp trước mặt tôi.

"A, cháu làm phiền bà quá."

"Người trẻ không nên khách sáo." Bà ngồi xuống bên kia bàn và nói.

Cất cộng đến mà chẳng nghĩ ra chủ đề gì để nói, tôi đành tìm cách gợi chuyện, "Ừm, vậy là bà cũng đã chuyển nhà. Chỗ bọn cháu tới lần trước có dáng dấp vùng trũng hơn…"

"Khu đó ngập trắng rồi." Bà Fumi nói như thể chuyện chẳng có gì to tát.

"… Cháu xin lỗi." Tôi buột miệng.

"Sao cháu phải xin lỗi?" Bà Fumi tủm tỉm hỏi lại.

Không dám nhìn thẳng vào bà, tôi cụp mât ấp úng, "Dạ…"

Tôi có tư cách nói gì đây? Tự nhiên tôi muốn thú nhận tất cả. "Chính cháu đã cướp đi bầu trời xanh của Tokyo", "Quyết định ích kỉ của cháu đã

khiến biết bao người mất chỗ ở, mất cả mặt trời”… Nhưng nói thế thì đổi lại được gì? Chỉ khiến bà Fumi khó xử.

“Cháu biết chứ?” Bà Fumi dịu dàng lên tiếng. Tôi ngẩng đầu. Bà lấy một chiếc Choco-Pie trên khay, vừa xé vỏ vừa nói tiếp, “Xưa kia khu ấy vốn là biển, cho tới không lâu trước đây, khoảng thời Edo.”

“Sao ạ…”

“Nghe nói Edo từng là vịnh biển. Cháu cũng thấy cái tên bắt nguồn từ đó[30] rồi đấy. Còn Tokyo là cửa vào vịnh biển ấy. Chính con người và khí hậu đã dần thay đổi vùng đất này.” Nói đoạn, bà Fumi đưa chiếc Choco-Pie đã xé vỏ cho tôi. Không hiểu sao, tôi có cảm giác lạ lùng rằng mình vừa được truyền lại một bí mật trọng đại.

“Cho nên… theo bà, mọi thứ chỉ quay về trạng thái vốn có mà thôi.” Bà Fumi nói với vẻ hoài niệm, mắt trông ra bờ đê ngoài cửa sổ. Tôi không thốt nên lời, chỉ biết chăm chăm nhìn gương mặt hằn sâu nếp nhăn của bà.

Quay về trạng thái vốn có thôi ư…?

Đổi lại là người ấy thì sẽ nói thế nào? Tự dưng tôi muốn hỏi thử.

*

“Gì? Đừng bảo từ bấy đến giờ cậu vẫn lăn tăn vụ này nhé? Thành sinh viên rồi mà cứ như thằng nít ranh thế?” Ông chú trung niên trước mặt tôi gõ phím luôn tay, cố ý ra chiều bận rộn.

“Làm gì có…” Tôi quen miệng cãi. Hạ quyết tâm tìm đến hỏi chuyện, cứ tưởng chú sẽ hiểu cho, ai ngờ bị rủa không thương tiếc.

“Giới trẻ thời nay càng ngày càng hỏng. Nước Nhật sắp tàn rồi.”

“Nhưng lúc đó bọn cháu…”

“Đã gây ra tình trạng ngày hôm nay? Đã thay đổi bộ mặt thế giới?” Cáu kinh vặc lại xong, chú mới ngẩng mặt khỏi màn hình mà nhìn tôi. Đẩy cặp kính sành điệu (cá là kính lão) lên trán, chú nheo đôi mắt nhỏ lừ đừ. “Tin được mới ghê ấy, thằng ngốc. Ngạo mạn vừa thôi.”

Người vừa nói chính là chú Suga. Vẫn bộ dạng sơ mi bó dài tay quen thuộc, chú lên lớp tôi bằng giọng điệu uể oải, “Đừng ảo tưởng nữa, nhìn vào thực tế hộ cái, thực tế ấy. Nghe đây, lớp trẻ cứ luẩn quẩn trong thế giới nội tâm mà không biết ở đấy chẳng có gì hết. Những thứ quan trọng nằm ở

bên ngoài cơ. Đừng chăm chăm tự ngắm mình, hãy nhìn người khác kìa. Tưởng mình đặc biệt lắm hả?"

"Ơ, cháu đâu có hỏi vụ đó…"

Điện thoại chú Suga thình lình đổ chuông. Chú cầm máy lên xem, sung sướng "Ồ!" một tiếng rồi gí màn hình vào mặt tôi. "Nhìn đi nhìn đi! Hôm trước tôi có hẹn với con gái đấy!"

"Ồ!" Tôi bất giác cảm thán.

Trên màn hình là một bức ảnh tự chụp, có chú Suga bị nhòe, đằng sau chú là bé Moka phổng phao thấy rõ. Ngoài ra còn có tiền bối Nagi và chị Natsumi, cả hai cùng giơ tay ra dấu chữ V. Tiền bối vốn là một cậu bé khôi ngô, giờ cao vổng lên, trông y như hoàng tử thực thụ. Cậu đã lên cấp hai. Chị Natsumi vốn cũng là mỹ nữ, nụ cười tinh nghịch ngày nào nay toát ra vẻ trưởng thành, nhan sắc lên hương biến chị thành một mỹ nhân phi phàm.

"Tuy có cả Natsumi với Nagi chen vào phá đám. Giờ chúng nó thân thiết ghê lắm…"

Miệng càu nhàu nhưng trông chú Suga rất vui. Chú với con gái vẫn sống riêng, song quan hệ với bố mẹ vợ không tệ như trước nữa. Tùy tình hình công việc của chú, khả năng cao hai bố con sẽ sớm được về ở cùng nhau. K&A Planning đã dời sang một căn hộ chung cư và hiện có ba nhân viên, phần nào ra dáng cơ sở biên tập. Chú Suga giữ chức giám đốc, có lẽ bộ dạng bận rộn kia không hoàn toàn là vờ vịt.

Chú đột nhiên đổi giọng thuyết giáo, "Cậu cũng đừng nghĩ mãi về những việc đã hết khả năng vãn hồi. Mau đi gặp cô bé ấy đi. Rốt cuộc thời gian qua cậu đã làm gì mà từ bấy đến nay không đi gặp người ta?"

"Thì tại… Chú cũng biết là cháu bị quản thúc suốt mà. Cho nên cháu không dám làm phiền cô ấy. Với lại, muốn liên lạc thì cô ấy cũng chẳng có điện thoại… Hơn nữa, nếu gặp mặt cô ấy, cháu sẽ căng thẳng lắm, cháu cần lý do, mà cũng chưa biết nên nói gì…"

Đúng lúc đó, tiếng chuông lanh lảnh vang lên. Âm thanh này nghe quen quen. Không lẽ… Trống ngực còn đang đập dồn, tôi chợt thấy một khối đen trắng lù lù xuất hiện từ xó xỉnh nào đó. Nó phóng lên ghế, từ tốn leo tiếp lên bàn làm việc của chú Suga, thả phịch mông xuống rồi giương mắt nhìn tôi.

“A… Ame? Mày lớn quá nhỉ…”

Chính là Ame, mới hôm nào còn là bé mèo con.

Lần đầu gặp tôi trong ngõ hẻm, nó chỉ nhỉnh hơn chiếc di động chút xíu, giờ đã to đùng như đô vật. Bộ dáng độ 15 cân, ánh mắt lười biếng và xấu xa của nó giống hệt chú Suga. Đang gõ phím, chú ngẩng lên lần nữa. Mặt chú với mặt Ame đặt cạnh nhau chẳng khác hai cha con là mấy. Chú Suga xua tay về phía tôi, ý muốn đuổi kẻ gây cản trở đi.

“Biến, biến ngay. Thà cậu đến nhà cô bé còn hơn, ở đây chỉ tổ vướng chân tôi!”

Sau khi nói “Cháu xin phép”, tôi rầu rĩ cất bước ra khỏi văn phòng. Mấy nhân viên gọi với theo, “Lần sau lại ghé chơi nhé.” Tôi chợt muốn hỏi họ làm việc dưới quyền một giám đốc thế kia liệu có ổn không.

“Này.” Chú Suga gọi đúng lúc tôi định mở cửa. Tôi ngoảnh lại. Chú thở dài gượng cười, mắt nhìn thẳng vào tôi. “Đừng tự trách mình, chàng trai trẻ ạ.”

“Dạ?”

“Thế giới… vốn đã loạn từ lâu rồi.” Chú nói nốt, mặt thoáng vẻ nhẹ nhõm.

*

Rời khỏi văn phòng chú Suga, tôi lên tàu tuyến Yamanote ở ga Shinjuku. Hiện nay lộ trình tuyến Yamanote không còn là vòng tròn nữa mà đứt đoạn thành hình chữ C do bị ngập một phần. Ga Sugamo và ga Gotanda ở hai đầu mút của chữ C ấy đều có buýt đường thủy tỏa đi các nơi. Tự dưng muốn đi đường vòng, tôi xuống ga Gotanda, băng qua cầu tàu, lên tàu thủy hai tầng. Trên tầng hai được thiết kế theo kiểu lộ thiên, vài hành khách khác cũng trùm áo mưa như tôi, lặng ngắm cảnh sông nước.

“Trưa nay ăn gì?”

“Hình như có quán mới mở đấy.”

“Mong tới buổi ngắm hoa cuối tuần quá.”

Thanh âm của cuộc sống thường nhật vang vọng bên tai. Màn mưa nhẹ và mảnh như dải lụa phủ kín mặt biển nội địa. Vùng nước phía Đông có vô số mái nhà nhô lên, xem ra từng là khu dân cư. Cảnh tượng này làm tôi liên

tưởng đến bầy cừu ngủ say giữa đồng cỏ bát ngát. Tôi có cảm giác những mái nhà đang thở phào nhẹ nhõm vì được giải thoát khỏi nhiệm vụ đằng đẵng bao năm trời.

"Trạm kế tiếp, Tabata, Tabata."

Loa trên tàu thong thả thông báo. Con dốc dẫn đến nhà Hina hiện ra bên kia màn mưa.

Tôi cởi áo mưa, giương ô, leo lên con dốc hẹp.

Hè năm ấy, tôi đã đi qua con đường này biết bao lần. Dọc bờ đê bên phải là hàng anh đào đương độ ra hoa, mé dưới bên trái là không gian mở bao la. Hệ thống đường ray và những công trình san sát ngày nào đã hòa làm một với vùng biển nội địa dẫn thẳng ra Thái Bình Dương. Đỉnh các tòa nhà nhô khỏi mặt nước, tuyến shinkansen trên cao kéo dài tít tắp hệt cầu tàu cỡ lớn. Dây leo xanh rờn và hoa dại nhiều màu cuộn quanh những khối bê tông khổng lồ bị bỏ hoang như những vị chủ nhân mới.

"Xưa kia vốn là biển…" Ngắm cảnh tượng ấy, tôi lẩm bẩm. "Thế giới loạn từ lâu rồi…"

Tiếng mưa rơi trên mặt đất. Tiếng chim chóc ngày xuân hót véo von. Tiếng động cơ buýt đường thủy. Tiếng ồn của tàu xe truyền đến từ xa. Tiếng đế giày thể thao giẫm xuống mặt đường nhựa ướt đẫm.

Tôi lấy nhẫn ra khỏi túi, nhìn chằm chặp. Chiếc nhẫn màu bạc mang hình đôi cánh nhỏ. Nếu gặp được cô lần nữa… tôi nên nói gì đây?

"Thế giới thành ra thế này không do lỗi của ai cả." Tôi thì thào. Nói thế ư? Liệu đó có phải những lời cô muốn nghe? Rằng Tokyo vốn là biển, ràng cuộng loạn chính là bản chất của thế giới?

Thủy cầm vỗ cánh vút lên không. Tôi bần thần đưa mắt nhìn theo.

Và rồi, tim tôi rộn lên một nhịp.

Cô đang ở đó.

Đứng trên đỉnh dốc, không che ô, hai bàn tay đan vào nhau, Hina đang nhắm mắt cầu nguyện. Giữa trận mưa như trút, cô hướng về thành phố chìm trong biển nước, cầu mong điều gì đó, ước nguyện điều gì đó.

Tôi bừng tỉnh.

Mình lâm rồi.

Nhầm rồi, không phải thế. Thế giới không cuồng loạn từ buổi ban đầu, mà đã bị chúng tôi thay đổi. Ngày hè ấy, trên bầu trời ấy, tôi đã chọn Hina thay vì trời xanh, chọn sinh mạng của riêng Hina thay vì hạnh phúc của tất thảy mọi người. Và chúng tôi đã cầu nguyện. Cầu nguyện được tiếp tục sống bên nhau, bất kể thế giới biến đổi thế nào.

"Hina!" Tôi hét gọi. Hina quay ra nhìn tôi.

Ngay lúc ấy, gió mạnh thổi qua. Cơn gió cuốn theo cánh hoa anh đào làm bật mũ trùm đầu của cô. Mái tóc đen dài buộc thành hai chùm tung bay trong gió. Lệ dâng đầy trong mắt Hina. Rồi cô nở nụ cười rạng rỡ. Thế giới theo đó bừng sáng với muôn vạn sắc màu.

"Hodaka!" Hina gọi. Tôi ném phăng ô.

Chúng tôi vùng chạy cùng lúc. Gương mặt tươi vui của cô tiến lại gần. Tới trước mặt tôi, cô dang tay ôm chầm lấy tôi. Bất ngờ vì động tác đột ngột của Hina, tôi phải ôm cô xoay mấy vòng cho khỏi ngã. Chúng tôi đứng đối mặt nhau, ổn định hơi thở, nụ cười còn nguyên trên môi. Hina ngước đôi mắt to tròn nhìn tôi. Thấy cô ngước lên, tôi mới để ý mình đã cao hơn xưa. Hina đang mặc đồng phục cấp ba, lần này mới đúng là "sắp 18 tuổi". Vẻ mặt bỗng chuyển sang lo lắng, cô chạm tay lên má tôi và hỏi.

"Hodaka, có chuyện gì thế? Cậu ổn chứ?"

"Sao cơ?"

"Cậu khóc kìa."

Tôi nhận ra nước mắt đang tuôn như mưa trên mặt mình.

Sao cậu lại cao quý nhường này. Cậu cũng đang khóc đấy thôi. Còn tớ thì quá vô dụng. Tớ cũng muốn hỏi "Cậu ổn không?" cơ mà.

Tôi cười với Hina và nắm lấy tay cô, hạ quyết tâm trước khi mở lời.

"Hina, chúng ta…"

Dẫu mưa rơi bao lâu, chúng ta vẫn sống. Dẫu thế giới thay đổi thế nào, chúng ta vẫn sẽ sống.

"Chúng ta sẽ ổn thôi."

Gương mặt Hina bừng sáng như được mặt trời chiếu rọi. Từng giọt mưa khẽ ve vuốt đôi bàn tay chúng tôi đang nắm chặt không rời.

Lời bạt

Đứa con của thời tiết là phiên bản tiểu thuyết của bộ phim hoạt hình cùng tên do tôi làm đạo diễn công chiếu năm 2019.

Tôi cũng đã mở đầu bằng cách này khi viết lời bạt cho cuốn *Your Name*. xuất bản đúng ba năm trước. Giống như lúc đó, lần này phim cũng chưa hoàn thành. Tôi còn đang lo sốt vó vì khâu chế tác gặp bế tắc thì khâu lồng tiếng đã xong được phân nửa (tròn hai tháng trước ngày công chiếu). Trong bối cảnh đó, bản tiểu thuyết lại hoàn thành sớm hơn. Tôi viết cuốn sách này với hi vọng những ai không xem phim vẫn có thể thưởng thức trọn vẹn tác phẩm. Cũng nhân đây, tôi muốn chia sẻ về quá trình sáng tạo cả bản tiểu thuyết lẫn bản phim của *Đứa con của thời tiết*.

(Đoạn sau có đề cập đôi chút đến cảnh cuối, các độc giả muốn tránh bị tiết lộ tình tiết xin hãy đọc chính văn trước nhé.)

Ý tưởng cho tác phẩm xuất phát từ việc tác phẩm trước, *Your Name*. tạo tiếng vang vượt xa những gì tổ chế tác chúng tôi dự tính… Cách nói "tạo tiếng vang vượt xa dự tính" nghe có vẻ chướng tai nhỉ. Nhưng với tôi, đây quả là chuyện ngoài sức mong đợi. Hơn nửa năm công chiếu *Your Name*. là lần đầu tôi nhận được sự quan tâm rộng rãi và đánh giá đa dạng đến vậy. Lúc dùng bữa ở nhà, tôi thấy tất cả người nổi tiếng trên ti vi đều bình phẩm về phim (chắc là phê bình). Ngồi nhậu ngoài quán rượu tôi cũng nghe người ta phát biểu cảm nghĩ (chủ yếu là phê bình). Thậm chí đi ngoài đường tôi cũng nghe tên phim được nhắc tới (vẫn là phê bình). Trên mạng xã hội nhan nhản bình luận, lượng người yêu thích hẳn cũng nhiều, song lượng người ghét thậm tệ cũng không ít. Trong suốt nửa năm đó, tôi đã miệt mài suy nghĩ xem rốt cuộc điều gì đã khiến họ tức giận. Đây cũng là thời gian tôi phác thảo kế hoạch cho *Đứa con của thời tiết*.

Tôi chưa thể rút ra câu trả lời thuyết phục sau trải nghiệm này, nhưng đã khẳng định được một điều. Đó là "phim ảnh không phải sách giáo khoa". Theo quan điểm mới được củng cố của tôi, phim ảnh (hay lĩnh vực giải trí nói chung) nên khai thác những gì không được đề cập trong sách giáo khoa, ví dụ như những mong ước thầm kín mà nói ra kiểu gì cũng khiến người ta cau mày, chứ không nhất thiết phải chuẩn xác và mô phạm. Kể bằng ngôn ngữ khác với sách giáo khoa, chính trị gia và nhà phê bình. Xây dựng câu chuyện không theo tiêu chuẩn đạo đức hay giáo dục nào cả. Đó mới là công việc của tôi, bị chê trách cũng đành chịu. Tôi vẫn phải đem nguyên vẹn cảm nhận của mình về cuộc sống viết thành câu chuyện. Tuy quyết tâm này hình thành hơi muộn, nhưng *Đứa con của thời tiết* đã được viết trên tâm thế đó.

Định hướng rõ ràng rồi viết nên tác phẩm này thực sự rất vui. Quá trình ấy giống như một cuộc phiêu lưu mà tôi có thể hào hứng trải nghiệm. Tôi không mảy may nghĩ đến chuyện "tạo ra một tác phẩm mùa hè hấp dẫn để kéo hết già trẻ gái trai ra rạp" nữa. Dàn nhân vật chính luôn sống hết mình, không biết đến ngần ngại, võ đoán hay thận trọng đã thúc đẩy tôi viết nên kịch bản về họ. Tôi mất mười tháng để chuyển nó thành kịch bản hình ảnh[31] (tức bản thiết kế phim) và bốn tháng để hoàn thiện tiểu thuyết. Sau một năm rưỡi, hiện tại phim cũng sắp hoàn thành.

Giờ tôi xin nói đến khác biệt giữa phim và tiểu thuyết. Kì thực, về cơ bản chúng tương đối giống nhau. Tuy nhiên, khá nhiều cảnh chỉ có trong tiểu thuyết chứ không xuất hiện trên phim. Không phải tôi không thể hiện được hết trên phim (tôi đã làm phim trên tinh thần đảm bảo tính toàn vẹn của tác phẩm), cũng không phải ưu ái đặc biệt cho tiểu thuyết. Theo tôi, nguyên nhân xuất phát từ đặc trưng của hai phương tiện truyền tải phim và tiểu thuyết.

Ví dụ, nhìn chung lời thoại trong phim càng ngắn càng tốt (tôi nghĩ vậy), vì nó không phải văn bản đơn thuần mà được hỗ trợ bởi nhiều yếu tố như nội dung và màu sắc hình ảnh, cảm xúc và ngữ điệu của diễn viên lồng tiếng, hiệu ứng âm thanh và nhạc nền… Điểm mấu chốt càng đơn giản, phương tiện bổ trợ càng phát huy hiệu quả.

Tiểu thuyết thiếu hẳn những yếu tố đó. Trong phim, câu chuyện là nội dung, hình ảnh và âm thanh là công cụ truyền đạt. Nhưng trong tiểu thuyết, câu chuyện và công cụ là một. Chỉ đem câu chuyện viết thành văn thì

không thành tiểu thuyết (mà thành kịch bản). Tiểu thuyết là phương tiện truyền thông nơi nội dung không thể tách rời phương thức biểu đạt. Do đó, dù cùng hệ thống nhân vật và lời thoại, phim và tiểu thuyết vẫn được xây dựng theo cách khác nhau, tùy hoàn cảnh cụ thể.

Tôi sẽ lấy một phân cảnh gần cao trào làm ví dụ cụ thể. Đó là cảnh Natsumi hét bảo Hodaka "Chạy đi!". Trên phim, nhịp độ chuyển động của hình ảnh, giọng diễn viên lồng tiếng kết hợp với tiếng động cơ xe máy ngay đoạn trước và nhạc đệm ở đoạn sau, tạo nên phân cảnh gây xúc động mạnh (mong là vậy). Nhưng trong tiểu thuyết, câu thoại ngắn ngủi đó khó lòng tạo được hiệu ứng tương tự.

Bởi vậy, tôi đã sử dụng rất nhiều phép so sánh khi viết bản tiểu thuyết, ngoài ra còn phác họa sơ bộ cuộc đời Natsumi ở nửa đầu. Chi tiết này không hề có trong phim, nhưng nhất thiết phải đưa vào tiểu thuyết nếu muốn khoảnh khắc trên đem lại ấn tượng ngang cảnh phim tương ứng. Kết quả là nó trở thành chi tiết riêng có của bản tiểu thuyết, đồng thời tạo niềm vui viết lách cho tôi. Mong rằng nó cũng sẽ trở thành niềm vui thưởng thức cho độc giả.

Tiếp theo là về phần âm nhạc trong *Đứa con của thời tiết*.

Khi viết xong kịch bản và muốn nhờ ai đó đọc hộ, tôi nghĩ ngay tới anh Noda Yojiro, nhóm RADWIMPS. Tôi đã đưa anh xem kịch bản với tư cách bạn bè thay vì đề nghị soạn nhạc. Tôi chỉ muốn biết cảm nhận của anh sau khi đọc nó.

Ấy thế mà ba tháng sau, tôi nhận được hai ca khúc nháp nhan đề *Tình yêu còn có thể làm những gì?* và *Mọi chuyện đều ổn*. Đây đích xác là "cảm nhận" tôi trông đợi. Ca từ đầy ắp những điều tôi tha thiết muốn biết nhưng không thể tự tìm ra. Cảm giác lúc đó hệt như vô tình lạc vào kho báu bí mật. Thế là theo lẽ tự nhiên, tôi nhờ anh Yojiro làm đạo diễn âm nhạc cho *Đứa con của thời tiết* (giờ nghĩ lại mới thấy tôi đã ngoan cố nài ép anh).

Nhưng phải thú thật, khi mới nghe lần đầu, tôi đã nghĩ không thể đưa bài *Mọi chuyện đều ổn* vào phim và cũng nói lại với anh Yojiro như vậy. Lý do đơn giản là không tìm ra chỗ dùng. Theo tôi thấy, cả ca từ lẫn giai điệu đều quá mãnh liệt so với tác phẩm. Tuy nhiên một năm sau, tôi lại được giải vây nhờ bài hát nhận từ đầu này.

Lúc ấy tôi đang nhức óc vì cảnh cuối. Các cảnh khác đều đã được dựng thành kịch bản hình ảnh và bước vào giai đoạn chế tác. Kịch bản hình ảnh cho đoạn kết cũng đã có, nhưng lại kẹt ở thoại của nhân vật Suga ("Thế giới… loạn từ lâu rồi."), ba phút cuối cùng chưa xong. Phương hướng triển khai có sẵn trong kịch bản, riêng cảm xúc sau cùng của Hodaka và Hina là tôi không sao nắm bắt được. Tôi đã dựng thử một phương án, nhưng mọi người không hài lòng lắm.

Sau hơn hai tháng phiền não, vào một lần thảo luận với anh Yojiro về âm nhạc ở cảnh cuối, tôi bỗng nhớ đến bản *Mọi chuyện đều ổn* bấy giờ vẫn chưa được dùng tới. Tôi bèn nghe lại bài hát lần nữa và kinh ngạc vô cùng.

Tất cả đều được viết trong này.

Phải, những điều cần truyền tải, những cảm xúc quan trọng đều được trình bày trong *Mọi chuyện đều ổn*, bài hát tôi nhận được đầu tiên. Tôi gần như đã bê nguyên lời bài hát vào kịch bản cảnh cuối. Ca khúc ra đời một năm trước hoàn toàn khớp với đoạn này.

Dựng thử mới thấy, đây chính là cái kết hoàn hảo cho câu chuyện, ngoài ra không còn phương án nào thích hợp hơn.

Cuối cùng, tôi xin chia sẻ lý do viết tiểu thuyết song song với làm phim. Vốn dĩ tôi khá lừng khừng khi tiến hành việc này theo yêu cầu của hội đồng chế tác *Your Name*. Nhưng giờ tôi lại thấy công việc ấy đã cứu tôi theo cách nào đó. Viết văn rất vui, hơn nữa bản tiểu thuyết còn chứa nhiều chi tiết có thể đưa vào bản phim. Trên hết, nó khiến tôi yêu những nhân vật sống trong thế giới mình tạo ra hơn. Mong rằng không riêng tác giả tôi đây, mà độc giả cũng tìm được niềm vui khi đọc cuốn sách này. Được vậy thì quả là không còn gì hạnh phúc hơn.

Ngoài ra, tôi có thể thường xuyên vắng mặt khỏi phòng thu trong quá trình làm phim để chuyên tâm viết tiểu thuyết là nhờ sức làm việc năng nổ của các thành viên studio Ogikubo, trong đó có đạo diễn hình ảnh Tamura Atsushi. Rất cảm ơn mọi người.

Thành thật cảm ơn các bạn vì đã chọn đọc tác phẩm này.

Shinkai Makoto
Tháng Năm 2019

Cảm nghĩ

Noda Yojiro

Hiện tại là ngày 7 tháng Sáu năm 2019. Đã hai tháng trôi qua kể từ ngày tôi nhận yêu cầu viết cảm nghĩ cho cuốn sách này.

Đầu tháng Tư, khi quá trình sản xuất nhạc phim còn dang dở, đạo diễn đã nhờ tôi viết cảm nghĩ cho tiểu thuyết *Đứa con của thời tiết*. Lúc đó tôi hoàn toàn không biết "cảm nghĩ" anh nói tới là gì nhưng vẫn trả lời, "Nếu anh thấy ổn thì tôi sẽ nhận." Thú thật, tôi nhận chỉ vì nghĩ đến quyền được đọc tác phẩm đầu tiên thôi.

Giờ thì tôi hối hận sâu sắc. Viết kiểu gì cũng không ưng. Cứ viết rồi xóa, xóa rồi lại viết. Đang đau đầu không biết viết cảm nghĩ thế nào mới hợp với tiểu thuyết, tôi lại phải đối mặt với chuyến lưu diễn toàn quốc mùa hè bắt đầu từ ngày mai. Đáng ra không nên nhận việc này mới phải.

Với tâm thế hơi liều do bế tắc, tôi vừa điểm lại những phần việc đã tiến hành cùng đạo diễn tính tới hôm nay, vừa tự nhủ phải tìm cách gỡ nút thắt vấn đề.

Tôi là người đầu tiên được đạo diễn chia sẻ kịch bản *Đứa con của thời tiết*. Hôm ấy là 26 tháng Tám năm 2017, tròn một năm tính từ thời điểm công chiếu *Your Name*. Đạo diễn theo trường phái lãng mạn có khác. Chúng tôi đã đồng hành cùng tác phẩm suốt một năm rưỡi sau đó. Phim có tổng cộng 33 bản nhạc nền, nhiều hơn hẳn *Your Name*. với 27 bài. Tôi đã du hành trong tác phẩm, trò chuyện cùng đạo diễn Shinkai cũng như Hodaka và Hina - bấy giờ mới nằm trên kịch bản, chưa chuyển động, chưa được tô màu. Trong một năm rưỡi làm việc cùng nhau, tôi và anh đã trao đổi hơn 350 email, trực tiếp gặp mặt vô số lần. Khi thảo luận về âm nhạc, đương nhiên chúng tôi có nhắc đến nội tâm nhân vật. Ví dụ nhạc ở cảnh này phát theo tâm trạng của ai, hay chèn nhạc từ góc nhìn nào. Là người tốt

tính, hòa đồng, đạo diễn sẵn lòng lắng nghe cả ý kiến của dân ngoại đạo như tôi.

"Cậu ấy (nhân vật) đang nghĩ gì nhỉ?"

"Liệu cô ấy có nói thế không?"

Cùng với nhà sản xuất Kawamura Genki, chúng tôi đã nhiều lần tiến hành những cuộc trao đổi như trên (nhìn chung, anh Kawamura nêu ý kiến trên phương diện lý luận, còn tôi nêu ý kiến trên phương diện cảm xúc). Trong lòng mỗi người đều có riêng một hình tượng về nhân vật, nên khi trao đổi sẽ có va chạm. Và khi đọc tiểu thuyết, tôi biết thêm rằng nhờ thành quả viết lách của đạo diễn mà cá tính, tính cách từng nhân vật mới định hình rõ ràng hơn trong quá trình làm phim. Tới đây thì tôi có cảm giác đã tự tìm ra câu trả lời cho mình.

Khác với phim, các nhân vật trong tiểu thuyết tự sự theo ngôi thứ nhất. Tất nhiên trong phim nội tâm Hodaka và Hina cũng được miêu tả nhiều, nhưng tâm lý của Suga hay Natsumi lại không được đề cập mấy. Với thời lượng một tiếng rưỡi, quả thật khó lồng hết những chi tiết ấy vào phim. Chính vì thế, tiếng lòng của các nhân vật phụ trở thành điểm hấp dẫn lớn của bản tiểu thuyết, giúp câu chuyện phong phú hơn.

Hôm trước, nghe tôi than thở không biết viết gì cho phần cảm nghĩ, đạo diễn đã đáp rằng, "Cá nhân tôi rất muốn biết lý do cậu chịu bỏ nhiều công sức như vậy vào *Đứa con của thời tiết*."

Tôi thử nghĩ xem tại sao. Đáp án hiện ra sau hai giây. Đây là tác phẩm của Shinkai Makoto. Và anh đã tin tưởng tôi. Tôi dốc sức vì điều đó. Nói về mảng giao thiệp, tôi rất kén người, phần bởi không thể xởi lởi với tất cả, phần bởi không biết phân thân, chỉ có thể phát huy khả năng trong lĩnh vực nhất định. Ắt là nhiều người sẽ ghét tôi vì điểm này, nhưng tôi kệ. Tuy nhiên, có cơ hội gặp được người đáng tin cậy và cùng họ tạo ra tác phẩm mới mẻ thì còn gì hạnh phúc bằng.

Trong quá trình sáng tạo, đưa ý kiến và suy nghĩ của người khác vào tác phẩm tâm huyết của mình là rất khó. Chắc hẳn ai làm công việc "sáng tạo" cũng hiểu điều này, dù lĩnh vực có khác nhau. Nhiều người cho rằng họ hiểu câu chuyện mình viết hơn ai hết, hoặc chỉ có họ mới diễn giải đúng tác phẩm của họ. Riêng Shinkai Makoto lại tin tưởng tuyệt đối lời của người mà anh đã đặt niềm tin. Cho nên tôi cũng bị thôi thúc bởi ý nghĩ phải

phát huy hết khả năng để tránh hổ thẹn (đã hết khả năng chưa thì tôi không biết).

Cảm nghĩ của tôi ngay khi đọc xong tác phẩm là trong bản tiểu thuyết, toàn bộ hành động, lời thoại, diễn biến cảm xúc của nhân vật và những khung hình tuyệt đẹp được trình chiếu tại rạp trước đó đều toát lên dấu ấn Shinkai Makoto rõ nét. Đây chính là hình dạng thế giới dưới lăng kính Shinkai Makoto. Chúng tôi có thể tự định nghĩa cái đẹp, cái xấu, sự phù du, nỗi buồn của thế giới đó. Dù người khác vung bút phóng đại ghê gớm cỡ nào, dù họ cố tình mượn danh từ "hiện thực" để phù nhận sự thảm khốc và thâm sâu của thế giới, chúng tôi vẫn có thể tự tạo hình thế giới này. Chúng tôi chỉ không thể trói buộc trái tim người khác. Shinkai biết điều đó, cũng biết từ xưa đến giờ, cả vẻ đẹp của phố phường Shinjuku, ánh sáng riêng có trên vùng trời đô thị hay các món ăn xa hoa bậc nhất đều không sánh được với thoáng dư vị dịu dàng do những người nhất định mang lại.

Tôi thích thế giới mà đạo diễn tin tưởng, cũng như sức mạnh mà anh đặt niềm tin. Để tồn tại giữa vô vàn người và vật, người ta tiêu chuẩn hóa bản thân, đưa sự tồn tại của mình đến gần cái gọi là "sự đúng đắn" trong một thế giới mông lung, nhờ vậy mới có thể an tâm. Lối tư duy này không hoàn toàn tiêu cực, song nó khiến chúng ta dần đánh mất ranh giới giữa chân tâm của mình và chân lý của thế giới.

Shinkai có tác phong mềm mỏng, tinh tế, coi trọng sự hòa hợp hơn ai hết. Tôi vốn cho rằng anh có thể bộc lộ tài năng thoải mái hơn (đúng ra anh nên làm thế). Có lẽ lý do ngăn anh thể hiện chính là bản tính hiền lành.

Nhưng dù có cố gắng kiểm soát biểu hiện bề ngoài hay vận dụng lý trí để giữ cân bằng với mọi người và thế giới xung quanh, cá tính quyết không nhượng bộ trong anh vẫn lộ ra. Kiểu gì cũng lộ ra, trong im lặng. Vì anh có một giới hạn riêng mà ở đó, ai nói gì anh cũng không nghe. Giống hệt Hodaka trong *Đứa con của thời tiết*. Tôi bị thu hút bởi điều đó.

Hodaka biết vận mệnh Hina phải gánh chịu. Suốt chiều dài lịch sử, người ta đã dâng lên thần linh vô số kẻ hi sinh, mong đổi lấy bình yên cho nhân loại. Vậy mà Hodaka vẫn cứu cô. Bởi Hina cần thiết cho thế giới của cậu. Không cần biết xã hội có chấp nhận cái kết của câu chuyện hay không. Tôi cho rằng sự kiên định của Hodaka chính là tính cách của đạo diễn.

Sau hàng loạt tác phẩm nổi tiếng như *5 centimet trên giây*, *Khu vườn ngôn từ*… Shinkai đã thu về thành công vang dội trên cả phương diện giải trí với *Your Name*. Lần này, *Đứa con của thời tiết* được tạo ra dựa trên lòng tự tin lớn hơn, dàn nhân lực đáng tin cậy cùng kĩ thuật hiện đại. Tôi thấy trước nay anh luôn có phần e dè khi viết đoạn kết các tác phẩm (tôi rất lo, không biết mạo muội nói thẳng ra thế này có ổn không), không rõ là do mắt thẩm mỹ, do ngại ngùng hay do muốn chiều lòng người xem. Nhưng với *Đứa con của thời tiết*, dường như anh đã vượt qua chính mình. Anh hòa làm một với Hodaka theo đúng nghĩa đen, lên đường giải cứu Hina. Tôi cảm thấy thế và vui vì điều đó.

Trong phim có bài *Mọi chuyện đều ổn (Movie edit)* phát ở cảnh cuối. Tầm tháng Mười hai năm ngoái, Shinkai đã bắt được ý tưởng từ lời bài hát để viết lại cảnh cuối (cái này do chính miệng anh kể). Nghe vậy, tôi bỗng cảm thấy trách nhiệm trên vai mình thật nặng nề. Suốt một thời gian sau đó, lòng tôi nặng như đeo chì. Giữa tháng Tư vừa qua, tôi đã đề nghị đổi ca khúc khác cho phần cuối, nhưng anh quyết không đồng ý và bảo rằng muốn kết thúc tác phẩm bằng bài hát này. Ánh mắt anh khi nói câu đó kiên định hệt như một năm rưỡi nay.

Anh nói, khi xem hết bộ phim, nhất định khán giả sẽ được chữa lành nhờ câu hát "Anh muốn làm điểm tựa giúp em cảm thấy mọi chuyện đều ổn".

Mọi chuyện đều ổn (Movie edit) là bài hát dành riêng cho *Đứa con của thời tiết*, cho Hodaka và Hina, là bài ca về hai con người bị xô đẩy bởi số phận không mong muốn. Nhưng tôi không biết rốt cuộc nó có trở thành bài hát dành cho quý vị khán giả hay không.

"Chỉ mình anh thấy cả thế giới đè nặng trên vai em nhỏ bé." Không rõ khán giả có đón nhận câu này như lời nhắn nhủ dành cho chính mình không. Nhưng sau khi đọc tiểu thuyết, tôi đã hiểu. Ai nấy đều có thế giới riêng và nỗ lực sinh tồn trong thế giới đó. Họ gánh vác vai trò, trách nhiệm nhất định và chuyên chở sinh mệnh độc nhất của mình từ ngày này qua ngày khác. Không có gì gói gọn trong trường hợp Hina.

Và như vậy, mỗi người đều đấu tranh trong "thế giới" của bản thân để sống. Tôi biết khi có ai đó kề bên nhìn thấu nỗi vất vả ấy, chúng ta vững tâm và an lòng nhường nào. Tôi biết việc "Có người dõi theo tôi", "Có người biết đến thế giới nhỏ của tôi", "Có người quan tâm hỏi tôi 'Ổn

chứ?’” tiếp cho chúng ta bao nhiêu sức mạnh. Thấy người mình trân trọng hơn tất thảy vất vả đấu tranh, ai cũng sẽ ước “Giá mà tôi có thể làm điểm tựa giúp người ấy cảm thấy mọi chuyện đều ổn”.

Tôi nghĩ bài hát *Mọi chuyện đều ổn (Movie edit)* có ý như vậy. Đạo diễn đã giúp tôi hiểu ý nghĩa bài hát của mình.

Shinkai, cảm ơn anh

RADWIMPS - illion

[1] Kiểu cổng truyền thống thường thấy ở đền thờ Thần đạo của Nhật, có ý nghĩa đánh dấu lối vào chốn linh thiêng.

[2] Đồ trang trí để chở linh hồn người chết.

[3] Lễ hội Phật giáo ở Nhật với mục đích tưởng nhớ cha mẹ và tổ tiên, diễn ra vào tháng Tám.

[4] Trò chơi có thưởng phổ biến ở Nhật.

[5] Burger cỡ lớn hai lớp bò.

[6] Trang web giới thiệu địa điểm ăn uống.

[7] Thuật ngữ xã hội học, chỉ tài sản cá nhân (ngoài tiền) như nền tảng giáo dục, nền tảng văn hóa. vốn văn hóa tồn tại dưới ba dạng chính: trạng thái thể hiện (lối tư duy, lối sống…), trạng thái khách quan (tranh vẽ, sách vở…) và trạng thái thể chế (bằng cấp, chứng chỉ…).

[8] Donald John Trump, Tổng thống thứ 45 của Hoa Kỳ.

[9] Artificial Intelligence, trí tuệ nhân tạo.

[10] Những vị trí quan trọng trên cơ thể con người, đóng vai trò "cửa" thu phát năng lượng (năng lượng vũ trụ, năng lượng sinh học của cơ thể), xuất phát từ quan niệm Ấn Độ giáo.

[11] Tóc ngắn ôm lấy mặt, mái bằng ngang trán, giống kiểu đầu của thủy quái kappa trong truyền thuyết Nhật Bản.

[12] Nữ thần Đất Mẹ, tổ tiên sản sinh ra vạn vật trong thần thoại Hy Lạp.

[13] Ranh giới phân tách hai khối khí có mật độ khác nhau.

[14] Thực vật có hoa thuộc họ Cải, được trồng lấy củ, có tác dụng tăng cường, cải thiện sức khỏe sinh lý.

[15] Thấy các thành phần trong một nhóm đối tượng liên kết trở nên rời rạc khi nhìn lâu. Thường xảy ra với chữ tượng hình, nhìn thời gian dài sẽ thấy các nét trở nên độc lập và không nhận ra mặt chữ nữa.

[16] Động vật bí ẩn chưa được xác minh.

[17] Đồ trang trí có ngạnh chĩa ra như móng vuốt gấu, được cho là mang lại hạnh phúc và giàu có.

[18] Trang mạng giải trí, giúp những người chung sở thích có cơ hội giao lưu với nhau.

[19] Comic Market, hội chợ dojinshi (truyện tự xuất bản) lớn nhất thế giới, diễn ra hai lần mỗi năm ở Tokyo, thu hút rất đông người hâm mộ anime, manga, game…

[20] Trung tâm Triển lãm Quốc tế Tokyo.

[21] Loạt phim về các nữ chiến binh có phép thuật. Nhân vật chính mùa đầu tiên là hai nữ chiến binh Đen va Trắng.

[22] Hay Benzaiten, nữ thần biện luận, âm nhạc, may mắn, trí tuệ trong văn hóa Nhật Bản.

[23] Ngày đầu tiên trong lễ Obon, ngày thắp đèn lồng để gọi linh hồn tổ tiên về nhà.

[24] Cành cây gai bỏ vỏ, bẻ nhỏ, dùng để đốt lửa trong ngày Obon.

[25] Lửa đốt vào ngày đầu tiên diễn ra lễ Obon để rước linh hồn người đã khuất trở về.

[26] Người trông coi và thực hiện các nghi thức trong đền thờ Thần đạo.

[27] Khoảng năm 1185-1333.

[28] Bóng đá sân nhỏ.

[29] Hoocmon do tuyến thượng thận giải phóng khi con người cảm thấy sợ hãi, tức giận hay phấn khích, khiến tim đập nhanh hơn và báo hiệu để cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.

[30] Edo nghĩa là "cửa sông".

[31] Gồm hình ảnh, các ghi chú về chuyển động, thoại, âm thanh và thời lượng khung hình.

Table of Contents

1. Start
2. SHINKAI MAKOTO
3. Mở đầu Chuyện cậu kể
4. 1 Thiếu niên rời đảo
5. 2 Người lớn
6. 3 Gặp lại, tầng thượng, thành phố tỏa sáng
7. 4 Nữ thần nắng 100%
8. 5 Thời tiết, con người và hạnh phúc
9. 6 Bên kia bầu trời
10. 7 Phát giác
11. 8 Đêm cuối
12. 9 Ngày đẹp trời
13. 10 Tình yêu còn có thể làm những gì
14. 11 Hơn cả trời xanh
15. Kết thúc Mọi chuyện đều ổn
16. Lời bạt
17. Cảm nghĩ